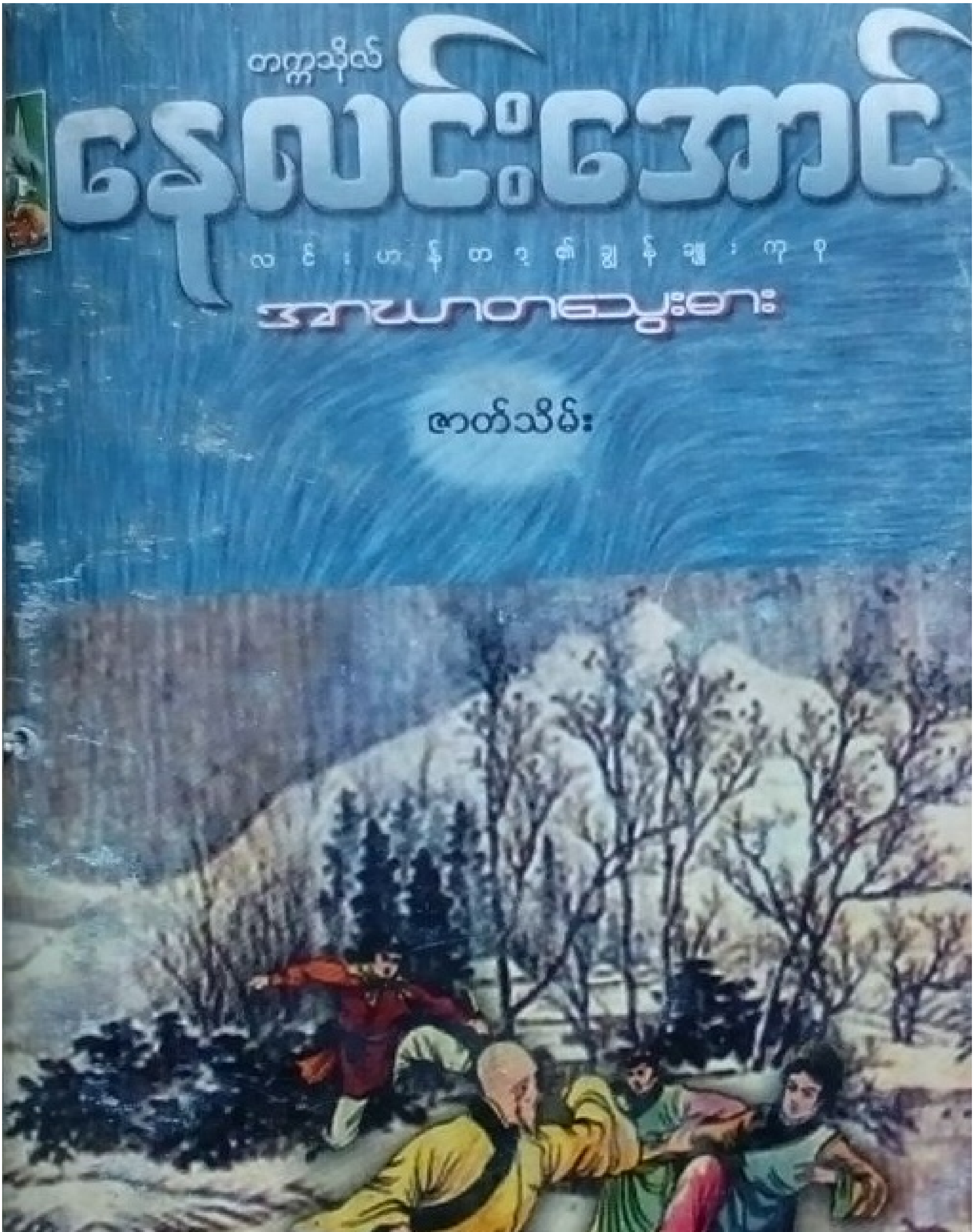

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်
လင်းဟန်တ၃၏ချွန်ချူးကုဝ
အာဃာတကြွေးများ
ဇာတ်သိမ်း

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

အာဃာတသွေးစား

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

(၆၃)

ရင်သွေးအသုံးခံသူ

ကျူအန်ကူသည် ချင်အင်းကို လက်ခံတွေ့ဆုံလေ၏။

ချင်အင်းက ....

"ကျွန်တော်နှင့် စွန်းကျူချူသည် ယခင် ကျောက်ဂေဟာမှ လူယုံလူရင်းတွေဖြစ်ကြောင်း သခင်ကြီး ကျူအန်ကူ သိရှိပါသည်"

ကျူအန်ကူက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

"ငါ သိသည် .... ပြောမှာကိုသာ ဆက်ပြောလေသည် .... ချူအင်းက ဆက်ပြောလေ .... "

"မင်းသမီးကျွမ်းယွင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံသို့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် ယောကျ်ားလေး ကလေးငယ်တစ်ဦးအား ပေးပို့ခဲ့ပါသည် .... ထိုကလေးငယ်မှာ ကျောက်မျိုးနွယ်

ဝင် မျိုးဆက်ရင်သွေးကလေးသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိပါသည် .... သူတို့သည် နန်းဆောင်၌ သမီးမိန်းကလေး မွေးဖွားကြောင်း သတင်းလွှင့်ပြီး ယောကျ်ားကလေးအား ကျွန်တော်တို့ထံ ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် .... "

ကျူအန့်ကူသည် ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွား၏။

"ဆက်ပြောစမ်း .... ဆက်ပြောစမ်း .... "

ချင်အင်းကလည်း ဆက်ပြောပါသည်။

"ထိုကလေးငယ်ကို .... ကြာရှည် ပြုစုခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ကြီးစွာသော အခက်အခဲကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည် .... သခင်ကြီး ကျူအန့်ကူ၏ အစီအမံဖြစ်သော ရာဇဝင်စစ်ဆေးသုတ်သင်ရေး လက်တံမှာလည်း ရှည်လာပြီ မဟုတ်ပါလော .... ကျွန်တော်တို့၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် သတင်းလာပေးပါသည် .... ကျွန်တော် သတင်းပေးသည်ကို စွန်းကျူချူ မသိပါ"

ကျူအန့်ကူမှာ အလွန်အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

"ဟုတ်ပြီ .... သင်တော့ ဆုလာဘ်ကောင်းစွာ ရတော့မည်၊ သင်သည် ကျောက်မျိုးနွယ်တို့၏ လူယုံလူရင်း ဖြစ်သဖြင့် သတ်မှတ်ထားသည့် ရွှေစင်လျှံတစ်ထောင်ထက် ငါ ပို၍ ဆုချဦးမည် .... ယခု ထိုကလေးအား မည်သည့်အရပ်၌ ရှိသနည်း .... သင်သိသမျှ ပြောပါလေတော့ .... "

ချင်အင်းက ....

"ယခု ထိုကလေးမှာ စိုယန်းစန်တောင်၏ အနောက်ဘက်အရပ်တွင် ရှိပါသည် .... "

ကျူအန့်ကူ စဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့သော် ဘာစဉ်းစားနေမှန်းမသိသဖြင့် ချင်အင်းက ထပ်မံတိုက်တွန်းလေ၏။

"သခင်ကြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေသနည်း .... အမြန်ဆုံး သွားရောက်ဖမ်းဆီးရန် အရေးကြီးပါသည် .... သူတို့ ချင်ပြည်သို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေကြပါသည် .... ချင်ပြည်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလျှင်တော့ ကျွန်တော် အပြစ်မရှိတော့ပါ .... ကျွန်တော်သည် သိသင့်သမျှကို သတင်းပေးပြီး ဖြစ်ပါသည် .... "

ကျူအန့်ကူသည် ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

"သင် လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ခဲ့ရမည် .... "

"လိုက်ခဲ့ပါမည် .... "

"ကျောက်မျိုးဆက်သွေးကို ငါတို့ အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်နေပေသည် .... ထိုကလေးကို ရရှိခဲ့သော် သင့်ကို ဆုငွေထုတ်ပေးမည်၊ အကယ်၍ ငါတို့အား ပရိယာယ်သုံး၍ တိုက်နိုက်ခြင်း လှည့်ဖြားခြင်း ပြုသော် သင့်အား ငါ နုပ်နုပ်စဉ်းပစ်မည် .... "

"ကျွန်တော် သခင်ကြီးကို မလှည့်ဖြားရဲပါ .... စိုယန်စန်းတောင်၏ အနောက်အရပ်သို့ရောက်သော် ကျွန်တော် လှည့်ဖြား မလှည့်ဖြားကို သခင်ကြီး သိပါလိမ့်မည် .... ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည်မှာ အချိန်နောက်ကျမှာတို့ပဲ ဖြစ်ပါသည် .... အချိန်နောက်ကျ၍ သခင်ကြီးတို့

ကျောက်မျိုးနွယ်ကလေးကို မတွေ့ပါလျှင် ကျွန်တော့်အပေါ် အပြစ်မပေးရန် ယခုကတည်းက ကြိုတင်ပြောထားပါသည် .... စွန်းကျူချူကလေးကိုခေါ်၍ ထွက်ပြေးသွားပါလျှင် သခင်ကြီးတို့ သူတို့ကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါ .... ”

ကျူအန့်ကူလည်း ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ကို အမြန်ဆင့်ခေါ်၍ စိုယန်းစန်းတောင်သို့ အမြန်ဆုံး လိုက်လေတော့၏။

ချင်အင်းသည် လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါရလေ၏။ စိုယန်းစန်းတောင် ခရီးမှာ ကြမ်းတမ်းလှသည်။

ကျူအန့်ကူက ....

“သည်မှာလောက် ကြမ်းတမ်းသောခရီးကို ကလေးနဲ့ လာရသလော စွန်းကျူချူ .... ဤနေရာတွင် ရှိသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်ပါလေစ .... ”

ချင်အင်းက ....

“သခင်ကြီးရောက်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မည် .... ဤမျှလောက်ကြမ်းတမ်းသောခရီး၌ ရှောင်နေမှ သခင်ကြီးတို့လက်မှ လွတ်နိုင်သည်ကို သခင်ကြီး စဉ်းစားပါလော .... ”

ကျူအန့်ကူသည် ဟုတ်ပါပေသည်ဟု စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လေ၏။ စိုယန်းစန်းတောင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အနောက်ဘက်အရပ်သို့ဆက်၍ ခရီးနှင်နေကြသည်။ ခရီးသုံးလီခန့် သွားမိသောအခါ ထင်းရှူးပင်များကြားထဲမှ တဲအိမ်သုံးလေးလုံးခန့်ကို တွေ့ကြလေ၏။

ချင်အင်းက ထိုတဲအိမ်များဆီသို့ ညွှန်ပြပြီး ပြောလေ၏။

“စွန်းကျူချူနှင့် ကလေးငယ်သည် လက်ယာဘက်အစွန်ဆုံးတဲအိမ်ကလေး၌ ရှိနေပါသည် .... စွန်းကျူချူသည် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သွားလျှင် သတ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာပါတော့သည် .... ”

ကျူအန့်ကူတို့သည် ခြံစည်းရိုးဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျူအန့်ကူက တံခါးခေါက်လေ၏။

စွန်းကျူချူသည် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူသည် ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များကိုတွေ့သောအခါ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ ကျူအန့်ကူက စွန်းကျူချူအား ဖမ်းဆီးစေ၏။ ကျူအန့်ကူက ခက်ထန်စွာ ပြောသည်။

“သင်ပြေး၍ လွတ်နိုင်ပါမည်လော .... ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးအား ငါ့လက်သို့ အပ်လေလော့ .... ”

သို့သော် စွန်းကျူချူက နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်လေသည်။

“ဘယ်က ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးလဲ .... ကျွန်တော်မသိပါ .... ကျွန်တော့်လက်ထဲ၌လည်း ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးမရှိပါ .... ”

“သင့်ကို ငါ စကားများများ မပြောချင်ပေ .... ငါ သတင်းအတိအကျရထားသည် .... သင့်ကလေးငယ်ကို ငါ့လက် အပ်လော့ .... ”

"ကျွန်တော့်၌ မည်သည့်ကလေးမျှ မရှိပါ သခင်ကြီး"

"ကဲ .... စစ်သည်တော်များ ဝင်ရှာကြလော့ .... "

ကျူအန့်ကူက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ စစ်သည်တော်များသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြတော့၏။ သို့သော် တဲအတွင်းဝယ် မည်သည့်ကလေးမျှ မတွေ့ရသဖြင့် စစ်သည်တော်များသည် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျူအန့်ကူသည် စိတ်မကျေနပ်သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဝင်ကြည့်သည်။ သူကိုယ်တိုင် ရှာဖွေသော်လည်း ကလေးငယ်ကို မတွေ့ရချေ။ သူသည် နောက်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်၏။ အဖီအဆွယ်ကလေးတစ်ခုတွေ့ရသဖြင့် ထိုအဖီအဆွယ်ကလေး၏ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

"ကျွီ .... "

အဖီအဆွယ်ကလေး၏ တံခါးမှာ ပွင့်သွား၏။ ကျူအန့်ကူသည် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်၏။ အတွင်းတွင် မှောင်မည်းနေပြီး လူနေဟန်မတူချေ။ စပါးကျီသဘောမျိုး ဆောက်ထားဟန်တူသည်။

သို့သော် ကျူအန့်ကူသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ၌ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး၍ ကြည့်လေ၏။ ကြိမ်ပုခက်လိုလို ကြိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ဆိုင်းထားသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ မှုန်ဝါးဝါး တွေ့မြင်ရသဖြင့် သူသည် ရှေ့သို့တိုးပြီး လက်ဖြင့်ကိုင်၍ စမ်းသပ်သည်။ ပုခက်တစ်ခုပင်တည်း။

ပုခက်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ကျူအန့်ကူ ထင်သည်မှာ သူသည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးကို တွေ့ရပြီဟု။

ကလေးငယ်ကို ဝှမ်းစောင်ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ သိပ်ထားသည်။ ကျူအန့်ကူသည် လွန်စွာဝမ်းသာသွား၏။ ထိုကလေးငယ်ကို အပြင်သို့ဆွဲထုတ်ယူလာသည်။ စွန်းကျူချူသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

ကျူအန့်ကူသည် အော်ခေါ်၏။

"ချင်အင်း .... ချင်အင်း ထွက်လာစမ်း .... "

ချင်အင်းသည် ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များ နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာလေ၏။

ကျူအန့်ကူသည် ကလေးအား မြှောက်ပြပြီး မေးမြန်းလေ၏။

"ဤကလေး ဟုတ်ပါသလော .... "

ချင်အင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ....

"မှန်၏ .... ဤကလေးသည် နန်းဆောင်မှ ပို့လိုက်သောကလေးဖြစ်ပါသည် .... သူသည် ယောကျ်ားကလေး ဖြစ်ပါသည်"

ကျူအန့်ကူသည် ဝှမ်းစောင်ကို ခွာချလိုက်၏။ ကလေးငယ်ကို ယောကျ်ားလေး ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးလေ၏။

စွန်းကျူချူသည် စစ်သည်များ ဖမ်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ အတင်းရုန်းထွက်သွားပြီး ကျူအန့်ကူထံမှ ကလေးကို လုယူရန် ကြိုးစားလေတော့၏။

စစ်သည်တော်များသည် စွန်းကျချကို အတင်းဖမ်းချုပ်ရလေ၏။

သူသည် ကလေးကိုမရသော် ချင်အင်းအား ဆဲဆိုလေတော့၏။

"ချင်အင်း သစ္စာဖောက် .... မင်းဟာ လူမဟုတ်၊ ခွေးလောက်တောင် သစ္စာမရှိတဲ့ကောင် .... လျှံတစ်ထောင်ကိုမက်ပြီး ငါတို့ကို သစ္စာဖောက်လိုက်သည်ပေါ့ .... "

စွန်းကျချမှာ အော်ဟစ်နေသဖြင့် စစ်သည်တော်များက ပါးစပ်ပိတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ပါးစပ်ကို မပိတ်နိုင်သဖြင့် ရိုက်နှက်ကြသည်။ သူသည် ဆံပင်များ ရှုပ်ပွလျက်ရှိပြီး သွေးသံရဲရဲဖြင့် ရှိနေလေ၏။

ဤသို့ရှိနေသော်လည်း သူသည် ချင်အင်းကိုသာ ဆဲရေးလျက်ရှိသည်။

"ချင်အင်း .... မင်း ငွေကြေးမက်မောလှသည်ကို ယခုမှ ငါ သိရသည် .... မိတ်ဆွေ စစ်မစစ်ဆိုသည်ကို အရေးအကြောင်း ကြုံမှ သိရသည်ဟု ငါ ကြားဖူး၏ .... မင်းသည် အရေးအကြောင်း ကြုံသောအခါ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တော့မည် .... မင်းရမည့်ငွေသည် ငါနှင့် ဤကလေး၏ သွေးခဲများဖြစ်သည်ကို သင် မသိသလော .... သင်သည် အသတ်ခံသွားရသော ကျောက်အမျိုးအနွယ်များ၏ သွေးလမ်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်သူဖြစ်သည် .... ငါသည် သေမှာကိုမကြောက်ပါ .... မင်းသာ သေမှာကြောက်ပြီး ငွေကြေးကို မက်မောသူဖြစ်သည် ....

မင်းသည် ခွေးလောက်တောင် သစ္စာမရှိသူ ဖြစ်သည် .... "

စစ်သည်တစ်ဦးက ....

"ဒီကောင် စကားများလှသည် .... ဒီကောင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားမှဖြစ်မည် .... "

စစ်သည်သည် စွန်ကျချကို ပါးစပ်ပိတ်လေ၏။ စွန်ကျချသည် ဖူးဖူးဝါးဝါးလုပ်နေသည်။ လုံးဝ ပါးစပ်ပိတ်၍မရချေ။

ကျူအန့်ကူသည် အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေသော စွန်ကျချကို မြင်သောအခါ ဒေါသဖြစ်သွား၏။

"ဒီကောင် အသံထွက်လွန်းလှသည် .... အသံထွက်လွန်းသည့် ပါးစပ်ကို ပိတ်ရန်မှာ လည်ပင်းအား ဖြတ်ပစ်မှသာ ဖြစ်ပေမည် .... ဒီကောင်ကို လည်ပင်းဖြတ်လိုက်ကြမှသာ ဒီကောင် ငြိမ်သွားမည်"

ကျူအန့်ကူက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ စစ်သည်တော်တစ်ဦးသည် စွန်းကျချ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

စွန်းကျချ သေလေပြီ။

ကျူအန့်ကူသည် ကလေးမှာ ယောကျ်ားကလေးဖြစ်ခြင်း၊ စွန်းကျချက အကြွမ်းပတမ်း တားမြစ်အော်ဟစ်ခြင်း၊ ချင်အင်းက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းတို့ကြောင့် ကလေးမှာ ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားသည်။

သူသည် ကလေးငယ်ကို ဖျစ်ညှစ်သတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ကလေးငယ်မှာ အသက်ထွက်သွားရှာသည်။ ထို့နောက် ကလေးငယ်အား မြေပြင်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်တော့၏။ မည်သည့်ကလေးမျှ မသေ

ဘဲရှိမည်နည်း။

ချင်အင်းမှာ သူ့ရင်သွေးကလေး ဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းလေတော့၏။ ဤသည်ကို ကျူအန့်ကူမြင်သော်လည်း ချင်အင်းသည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့အား သံယောဇဉ်ရှိနေသဖြင့် မျက်ရည်ကျသည်ဟုသာ ထင်မြင်သည်။ သည့်အတွက် ပိုမိုယုံကြည်သွားသည်။

စွန်းကျူချုနှင့် ကလေးငယ်တို့ကား သေသွားကြလေပြီ။

ကျူအန့်ကူက ....

"မင်းသည် ငါ့အား အမှန်တကယ် သတင်းပေးသဖြင့် ရွှေစင်လုံ တစ်ထောင်ပေးရပေမည် .... ထို့အပြင် အပိုဆုငွေများပါ ပေးဦးမည်ဟု ပြောထားသဖြင့် အပိုဆုငွေများပါ ပေးရပေဦးမည် .... "

ချင်အင်းသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငွေကို လက်ခံယူလေသည်။ ဤငွေများသည် စွန်းကျူချု၏ သွေးခဲများနှင့် သူ့ရင်သွေး၏ သွေးခဲများပင် မဟုတ်ပါလော။

"ဤငွေများကို ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်ကျိုး မိသားစု ကိုယ်ကျိုးအတွက် မသုံးပါ .... သုံးလည်း မသုံးရက်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့အပေါ်တွင် သေဆုံးသွားရရှာပြီဖြစ်သော ကျောက်အမျိုးအနွယ်များသည် အလွန်ကောင်းခဲ့ရှာပါသည် .... ယခု တစ်ဦးတည်းကျန်သော ကျောက်မျိုးနွယ်ကို ကျွန်တော် သစ္စာဖောက်လိုက်သဖြင့် သူလည်း သေဆုံးသွားရှာပါသည် .... ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်များအတွက် သင်္ချိုင်းဂူတစ်ခု ဆောက်လုပ်ချင်ပါသည် .... ကျွန်တော့်အား ခွင့်ပြုပါရန် အသနားခံ လျှောက်ထားအပ်ပါသည် .... "

ကျူအန့်ကူသည် စဉ်းစားလေ၏။

မှန်သည်။ ချင်အင်းဘက်မှ စဉ်းစားလျှင် သူသည် ကျောက်မျိုးနွယ်များအတွက် သင်္ချိုင်းဂူတစ်ခု လုပ်ပေးချင်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် တမလွန်ဘဝထိအောင်တော့ ကျောက်အမျိုးအနွယ်များကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့သည်။

"မင်း .... ဆောက်လုပ်ချင်လျှင် ဆောက်လုပ်ပေတော့ .... ငါ ခွင့်ပြုသည် .... ဧကရာဇ်သခင်ကတော့ ငါသဘောဖြစ်သည် .... ကဲ .... ငါတို့သွားမည်"

ကျူအန့်ကူတို့သည် ကျောက်ကလေးငယ်အား သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ပြီးသဖြင့် အောင်မြင်စွာ ပြန်သွားကြလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ချင်အင်းသည် သူရရှိသော ဆုငွေများအားလုံးကို သုံးပုံ ပုံလိုက်သည်။ တစ်ပုံက ကျောက်အမျိုးအနွယ်များအတွက် ဖြစ်သည်။ တစ်ပုံက စွန်းကျူချုအတွက် ဖြစ်သည်။ တစ်ပုံက သူ့ရင်သွေးကလေးအတွက်ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်များအတွက် သင်္ချိုင်းဂူတစ်ဂူ၊ သူ့ရင်သွေးကလေးအတွက် သင်္ချိုင်းဂူတစ်ဂူ တည်ဆောက်ပေးလေတော့၏။

စွန်းကျူချုအလောင်းနှင့် သူ့ရင်သွေးကလေးတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လေသည်။

စွန်းကျူချုသည် ကျူအန့်ကူ၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျူအန့်ကူက ကျောက်ကလေးမဟုတ်ဟု ထင်မြင်

သွားသည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သည်။ ဤသို့ ထင်မြင်သွားလျှင် ကျောက်မျိုးနွယ်ကလေးမှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိသွားမည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူသည် အော်ဟစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ စိုးရိမ်ချက်ကို ပျောက်ပျက်စေရန် သူသည် အားမာန်ပါစွာ သရုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အသတ်ခံသွားရသည်။

ဤအတွက် ကျူအန့်ကူသည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးဟု ယုံကြည်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

စွန်းကျူချူ အသက်အသေခံသွားခြင်းက ပိုမိုသဘာဝယုတ္တိရှိ.
သွားခဲ့သည်။ စွန်းကျူချူသည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့အပေါ် အသက်ပေး၍ သစ္စာရှိကြောင်း ပြသသွားခဲ့လေပြီ။

ချင်အင်းကကော .... ချင်အင်းလည်း သူ့ရင်သွေးကို အဆုံးရှုံး၍ သစ္စာရှိကြောင်း ပြသသွားခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ချင်အင်းသည် ကျောက်အမျိုးအနွယ်ကလေးကျောက်ဝူအား ခေါ်ဆောင်၍ ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်တစ်ပါးသို့ ...က်သွားလေတော့၏။ သူသည် ထိုအရပ်၌ ကျောက်ဝူအား ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေးပြုစုတော့မည်။

◆◆◆

(၆၄)

လက်စားချေခွင့်ရခြင်း

ကျင့်ကျင်မင်းသည် သောက်စားပျော်ပါး စည်းစိမ်ခံနေသည်။ မကြာမီ နတ်ရွာစံလေသည်။ သူ နတ်ရွာစံသောအခါ သူ၏သားတော်နန်းတက်လေ၏။ ထိုမင်းကား ကျင့်လီမင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျင့်လီမင်းသည် အလွန်တရာ ဆိုးသွမ်းရက်စက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ မတွေ့သောအရာ မှန်သမျှကို ဖျက်စေသည်။ သူ မလိုလားသည့် ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်ဆိုလျှင်လည်း သတ်ပစ်သည်က များသည်။ အပြစ်ဒဏ်အလျောက် စီရင်ခြင်းမရှိချေ။

ဤတွင် ကျန်သောဝန်ကြီး မှူးမတ်များသည် သူတို့၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကိုပါ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာကြတော့၏။ သူတို့သည် နေ့သေမလား၊ ညသေမလားဟု စောင့်နေရသကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့်

တည်း။ သူတို့သည် ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တိုင်ပင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျင့်လီမင်းအား ဝိုင်းဝန်းသတ်ဖြတ်လုပ်ကြံလိုက်ကြတော့၏။ ကျင့်လီမင်း နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်လေပြီ။

ထိုဝန်ကြီး မှူးမတ်တို့သည် ကျင့်လင်မင်း၏ မြေးတော်စွန်းကျိုးအား မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်ကြလေ၏။ ထိုမင်းကား ကျင့်တောက်မင်းဖြစ်၏။

ကျင့်တောက်မင်းသည် အရည်အချင်းရှိသော မင်းတစ်ပါးဖြစ်လေသည်။ သူသည် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိသော ဟန်ယွီအား အားထားယုံကြည်တော်မူသည်။ ဟန်ယွီအား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးနှင့် စစ်မှူးကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လေ၏။

ဟန်ယွီသည် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိ ဘုရင်ကလေးကလည်း အားကိုးယုံကြည်သောအခါ တစ်နန်းတော်လုံး၌ ဟန်ယွီ၏ သြဇာအာဏာ သက်ရောက်လေတော့သည်။

ဟန်ယွီသည် သြဇာအာဏာ လွှမ်းခြုံသလို အခွင့်ကောင်းယူကာ တစ်ချိန်က မကောင်းမှုကြီးကို ဖော်ထုတ်ရန်ကြံစည်လေတော့၏။ ထိုမတရားမှုကြီးကား တိုင်းပြည်အကျိုးကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဆောင်ရွက်ကြသည့် ကျောက်အမျိုးအနွယ်အားလုံးကို နန်းတွင်းမှ ဖယ်ရှားသုတ်သင်ခြင်းအမှုပေတည်း။

ထိုမတရားမှုကြီးကြောင့် ကျောက်အမျိုးအနွယ်များမှာ မျိုးပြုန်းသွားပြီး အားလုံး အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ အဓိကတရားခံကား ကျူ

အန်ကူဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြသည်။

ကျူအန်ကူမှာ သူ ယုံကြည်အားကိုးရာ ကျင့်ကျင်မင်း ကံတော်ကုန်သွားသည်မှာ မကြာလှသေးသဖြင့် သူ့အရှိန်အဝါသြဇာ မမှေးမှိန်သေးချေ။ နန်းတွင်း၌ သူ့သြဇာအာဏာမှာ အရိပ်လွှမ်းဆဲရှိသေးသည်။ သူ့ဘက်တော်သားအများအပြား ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ဟန်ယွီသိသည်။ ကျူအန်ကူကိစ္စကို အရမ်းကာရော ကိုင်တွယ်၍မရချေ။

ကျူအန်ကူ၏လူများမှာ နန်းတွင်း၌ အရေးပါသော ရာထူးနေရာများကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ယခင်က ကျောက်မျိုးနွယ်တို့ နေရာယူထားပုံမျိုးနှင့်တူသည်။ မတူသည့်အချက်မှာ ကျောက်မျိုးနွယ်တို့သည် တိုင်းပြည်မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး တိုင်းပြည်အကျိုးကို လုပ်ကိုင်ကြခြင်းတည်း။ ယခု ကျူအန်ကူ၏လူများမှာမူ အတ္တသမားများဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကောင်းစားမည့်အရေးဆိုလျှင် မည်သည့်မျက်နှာမှ ထောက်မည့်သူများ မဟုတ်ချေ။

ကျင့်တောက်မင်းသည် ကျူအန်ကူအား ဖယ်ရှားရန် ဆန္ဒရှိလေပြီ။ ကျူအန်ကူသည် မင်းလေးဆက်တိုင်အောင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးဖြစ်၍ သူ့အား ရုတ်တရက် မထိပုံ မကိုင်ပုံအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဤလိုဝန်ကြီးမျိုးအား လွှတ်ပေးထားလျှင် တစ်နေ့ မိမိအတွက်ပါ စိုးရိမ်ရသည်ကို ကျင့်တောက်မင်း သိရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဟန်ယွီသည် ကျင့်တောက်မင်းအား တွေ့ဆုံပြီး

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် လျှောက်တင်သည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကျူးအန့်ကူအား ဖယ်ရှား၍ ရနိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည် .... "

"အဘယ်သို့ နည်းလမ်းတည်း .... "

"ကျွန်တော်မျိုး သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့ပါသည် .... ကျောက်မျိုးနွယ်ကလေးတစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည် .... သူတို့သည် သက်စွန့်ဆံဖျား လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု သိရပါသည် .... ထိုကလေးမှာ ကျောက်တီ၏သား ကျောက်ဝူ ဖြစ်ပါသည် .... "

"ကျောက်ဝူ၏နေရာကို စုံစမ်းသိရှိပြီလော .... သင် လိုက်၍ စုံစမ်းလျှင် သူတို့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်မည်ထင်ပြီး အဝေးထပ်မံပြေးသွားပေဦးမည် .... "

ကျင့်တောက်မင်းက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေ၏။

ဟန်ယွီက ....

"ယခု ကျောက်ဝူသည် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိနေပါပြီ .... သိုင်းပညာ၊ စာပေပညာ၊ စစ်ရေးပညာများ တတ်မြောက်နေပါသည် .... သူသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရပါသည် .... သူ၏ အထိန်းတော်ကား ချင်အင်းတည်း .... ချင်အင်းသည် ကျောက်ဝူကလေးအား အရည်အသွေးတိုးတက်စေရန် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလျက်ရှိသည် .... ချင်အင်းဆိုသည်မှာ ယခင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ကျောက်ဟွန်၏ လူယုံလူရင်းဖြစ်ပါသည် .... "

"ဤသို့ဆိုလျှင် ချင်အင်းနှင့် ကျောက်ဝူအား ယခု အခြေအနေကို အသေအချာရှင်းပြ၍ နန်းတော်သို့ အရောက်လာပါစေ .... နန်းတော်သို့ သူတို့ရောက်လာလျှင် ကျူးအန့်ကူအား ကျွန်ုပ်တို့ ရှင်းလင်း၍ရပေပြီ .... "

ကျင့်တောက်မင်းသည် ဤသို့ မိန့်ကြားလိုက်လေ၏။

ဟန်ယွီသည် ကိုယ်ရံတော် တပ်သားတစ်စုနှင့် ရုပ်ဖျက်ပြီး သွားရောက်လေ၏။ ရုပ်မဖျက်ဘဲ သွားရောက်လျှင် ကျောက်ဝူတို့ ထိတ်လန့်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် ချင်အင်းနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အခြေအနေကို ရှင်းပြလေ၏။ ကျောက်ကျူးအန့်ကူအား ရှင်းလင်းလိုသည့် အချက်လည်း ရှိသည်။ ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့အား ပြန်လည်မြောက်စားလို၍ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ချင်အင်းသည် ဟန်ယွီ၏ ရှင်းပြချက်ကို ယုံကြည်လေ၏။ ထို့ကြောင့် နန်းတော်သို့ နှစ်ယောက်သား လိုက်လာကြသည်။

နန်းတော်သို့ လိုက်လာရာတွင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မဟုတ်ချေ။ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ဖြင့် လိုက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ နန်းတော်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ကျင့်တောက်မင်းသည် သူတို့အား လျှို့ဝှက်နေစေ၏။

ကျင့်တောက်မင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ

သည်ဟု နန်းတော်တစ်ခုလုံး သတင်းလွှင့်လိုက်လေ၏။ ဘုရင်သည် ညီလာခံမတက်ဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဝန်ကြီးမှူးမတ်များသည် ဘုရင်ကြီးအား လာရောက်ဖူးမြော်မေးမြန်းကြလေ၏။ ဘုရင်ကြီး နေမကောင်းသည်ကို သူတို့ကြားသိကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုအထဲတွင် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး ကျုံအန်ကူလည်း ပါသည်။

ကျင့်တောက်မင်းက မိန့်တော်မူ၏။

"ငါသည် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ စွဲနေလေပြီ .... "

ဝန်ကြီးအချို့က ....

"သမားတော်ကြီးများနှင့် ခေါ်ယူပြသသင့်ပါသည် ဘုရား"

"နန်းတွင်းနတ်ဆရာ အချို့ကိုပါ ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ပြသသည် .... သူတို့က ကျွန်ုပ်၏ နန်းတွင်း၌ သစ္စာရှိသော ဆွေမျိုးစုကြီးတစ်စု ပျောက်ကွယ်ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် ဤသို့ ခေါင်းကိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို လျှောက်တင်သည် .... ကျွန်ုပ်၏လက်ထက်တွင် မည်သည့်ဆွေမျိုးစုမှ ပျောက်ကွယ်မသွားချေ .... ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ မည်သည့်ဆွေမျိုးစု ဖြစ်သနည်း .... "

ကျုံအန်ကူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် သူ လျှောက်တင်ရပေတော့မည်။

"ကျင့်ကျင်မင်း လက်ထက်တွင် ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့ ပျက်

စီးသွားခဲ့ဖူးပါသည် အရှင်ဘုရား .... "

ကျင့်တောက်မင်းသည် သိလျက်နှင့် မေးလေ၏။

"ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့သည် တိုင်းပြည်အတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသူများဟု ကျွန်ုပ် ကြားသိရပေသည် .... အခု ကျောက်အမျိုးအနွယ် တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ပြီလော .... "

ဝန်ကြီးများမှာ ကျုံအန်ကူနှင့် အတူရှိနေသဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မလျှောက်တင်ရဲပေ။ ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခဲ့သူမှာ ကျုံအန်ကူပင် မဟုတ်ပါလော။

ဝန်ကြီးများက ....

"ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့သည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးငါးနှစ်အချိန်ခန့်ကပင် ပျက်သုဉ်းခဲ့ပါသည် အရှင် .... ထို့ကြောင့် နန်းတော်တွင် ကျောက်အမျိုးအနွယ်တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင် .... "

ထိုအခါ စစ်မှူးကြီးဟန်ယွီက ဝင်ရောက်လျှောက်တင်လေ၏။

"ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့ မျိုးတုံးပြီဆိုသည်မှာ မဟုတ်ပါ အရှင် .... "

ကျုံအန်ကူသည် ဟန်ယွီအား မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်လေ၏။

ကျင့်တောက်မင်းက ....

"သင် မည်သို့သိသနည်း ဟန်ယွီ .... "

"ကျွန်တော်မျိုး စုံစမ်း၍သိရှိခဲ့ရပါသည် အရှင် .... "

"အပြည့်အစုံ လျှောက်တင်လော့ .... "

ဟန်ယွိသည် အချက်ပြလိုက်လေ၏။ လူငယ်ကလေးတစ်ဦးသည် ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ခစားလာလေ၏။ ထိုလူငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သန်မာထွားကျိုင်းလျက် မျက်ခုံးထူထူနှင့် ဉာဏ်ထက်မြက်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

"ထိုလူငယ်ကား မည်သူနည်း .... "

ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့သည် ဟန်ယွိအား ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြကုန်၏။

ဟန်ယွိသည် ကျူးအန်နဲ့ကူအား လုံးဝမကြည့်ဘဲ ဖြေကြားလေ၏။

"ဤလူငယ်ကား ကျောက်မျိုးနွယ်များ ပျက်သုဉ်းသွားသည့်ကြားမှ တစ်ဦးတည်း ထူးခြားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ကျောက်ဝူပင်တည်း၊ သူ့ဖခင်မှာ ကျောက်တီဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ ကျွမ်းယွင် ဖြစ်ပါလေ၏ .... သူ့အား အသက်ကယ်တင်ခဲ့သူမှာ သူတို့၏ လူယုံတော် ချင်အင်း ဖြစ်ပါသည် .... သူတို့သည် ကျောက်ဝူအား ကယ်တင်နိုင်ရန် အသက်နှစ်ချောင်းနှင့် လဲခဲ့ရပါသည် .... ချင်အင်းကဲ့သို့ လူရင်းလူယုံတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖွန်းကျူချူသည် အသက်အသေခံပြီး ချင်အင်း၏ ရင်သွေးငယ်မှာလည်း အသတ်ခံသွားရပါသည် .... ကျူးအန်နဲ့ကူ သတ်သည်မှာ အမှန်တော့ ချင်အင်း၏ ရင်သွေးငယ်သာတည်း .... ချင်အင်းသည် ကျောက်မျိုးနွယ်ဆက်ကလေးနှင့် သူ့သားအရင်းကို လဲလှယ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် .... "

ကျူးအန်နဲ့ကူသည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးငါးနှစ်က အဖြစ်အပျက်များကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်ယောင်လာသည်။ တကယ်တော့ သူ လှည့်ဖြားခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ လှည့်ဖြားနိုင်ရန် ချင်အင်းတို့ ပေးလိုက်ရသည့် တန်ဖိုးမှာ လူ့အသက်နှစ်ချောင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ချင်အင်းသည် ကျင့်တောက်မင်းရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ဒူးထောက်ငိုကြွေးလေတော့၏။

ဟန်ယွိက ....

"ဤသူကား ကျောက်မျိုးနွယ်တို့၏ လူရင်းလူယုံတော်ဖြစ်သည့် ချင်အင်းသာတည်း .... "

ကျင့်တောက်မင်းက ....

"သင် မငိုနှင့်တော့ .... သင်တို့၏ မကောင်းကံသည် အခုကုန်ဆုံးသွားပြီ၊ ရှေ့လျှောက် သင်တို့ ကံကောင်းပြီမှတ်လေတော့"

ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့သည် ကျူးအန်နဲ့ကူအား ဒေါသဖြစ်သော မျက်လုံးများနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြလေ၏။ ကျူးအန်နဲ့ကူမှာ အခြေအနေ မဟန်တော့ပြီကို သိရှိလေပြီ။ သူသည် ကြီးတောင်ကြီးမားကျမှ ဒုက္ခတွေ့ရတော့မည်။ ကျူးအန်နဲ့ကူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ သူ့အား စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ကျောက်အမျိုးအနွယ်တို့ကို ကျေးဇူးကန်း

ခြင်းအပြစ်သည် ယခု ဆိုက်ရောက်တော့မည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျူးအန်ကူသည် အများရှေ့၌ ဒူးထောက်ရလေတော့၏။

ကျင့်တောက်မင်းက ဤသို့မိန့်ဆို၏။

"မိမိကိုယ်ကို မြင့်တက်စေလိုသူသည် အုတ်နံရံကို မြင့်တက်စေသကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီး .... မိမိကိုယ်ကို နိမ့်ကျစေလိုသူသည် တွင်းတူးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိမ့်အောင် ပြုလုပ်လေ၏ .... သင်သည် ကျောက်မျိုးနွယ်တို့အပေါ် မုန်းတီးပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့၏ .... ဤကျောက်မျိုးနွယ်တို့အပေါ်ပင် သင် မှီခိုခဲ့၏ .... သင့်အပြစ်ကို ကျွန်ုပ် မပြောလို၊ သင့်အပြစ်ကို သင် သိပေသည် .... "

ကျူးအန်ကူက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ....

"ကျွန်တော်မျိုး၌ အပြစ်ရှိပါသည် အရှင် .... "

ကျင့်တောက်မင်းသည် မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော်များသည် ကျူးအန်ကူအား ဖမ်းဆီးပြီး ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်လိုက်လေ၏။

ကျင့်တောက်မင်းသည် .... ဟန်ယွီအား အမိန့်ထုတ်ပေးလေသည်။ ဟန်ယွီ၊ ကျောက်ဝူနှင့် ချင်အင်းတို့သာ ကျူးအန်ကူ၏ အိမ်ဂေဟာသို့ သွားရောက်လေ၏။ ဟန်ယွီက ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များအား အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ကိုယ်ရံတော် စစ်သည်များသည် ကျူးအန်ကူ၏ မိသားစုအား သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ကျူးအန်ကူ၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပစ္စယများကား လွန်စွာ များပြားလှသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ကျင့်တောက်မင်းထံ ဆက်သလေ၏။

သို့သော် ကျင့်တောက်မင်းသည် ကျူးအန်ကူ၏ ပစ္စည်းများကို ဘဏ္ဍာအဖြစ် မသိမ်းချေ။ ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျောက်ဝူအား ပေးလေ၏။

"သင်၏ ဆုံးရှုံးမှုကား များပြားလှသည် .... ဤပစ္စည်းများကို ရရှိဖြင့် သင့်ဆုံးရှုံးမှုများ ကျေပြီဟု ကျွန်ုပ် မမှတ်ယူချေ .... သို့သော် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲစိတ်ကို မွေးမြူကာ တိုင်းပြည်အတွက် သင် အလုပ်လုပ်ပါဦးတော့ .... "

ကျောက်ဝူသည် ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလေ၏။

တိုင်းသူပြည်သား လူများသည် ကျူးအန်ကူကို မုန်းတီးနေရကား ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေ၏။

◆◆◆

(၆၉)

သံတမန်ပျူသည်

ကျင့်တောက်မင်းသည် အရည်အချင်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်စည်ပင်ဝပြောအောင်လုပ်သည်။ အင်အားများပြားအောင် ပြုလုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်အားပြည့်ဝသော ကျင့်ပြည်ကို အခြားတိုင်းပြည်များက ဝင်ရောက်မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြချေ။

သို့သော် ကျင့်ပြည်သည် ကျင့်တောက်မင်း၏ သားတော်ကျင့်မိန်မင်းလက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အပျော်အပါးလိုက်စားသော မင်းကြောင့် တိုင်းပြည်ကြီးသည် အဘက်ဘက်မှ ယိုယွင်းလာတော့၏။ တိုင်းပြည်၏ စစ်အင်အားမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာသည်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အခြေအနေမှာလည်း မကောင်းတော့ချေ။

ဘီစီ ၅၃၁ တွင် ချူပြည်သည် ချင်ပြည်နှင့် ချိုင့်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ချူပြည်တွင် အုပ်စိုးမင်းလုပ်နေသောဘုရင်မှာ ချူကျွမ်းမင်း၏မြေးတော် ချူလင်းဘုရင် ဖြစ်လေသည်။

ချူပြည်သည် စစ်အင်အား ကြီးမားလာသဖြင့် စစ်အင်အားနည်းပါးလာသော ချင်ပြည်နှင့် ချိုင့်ပြည်တို့ကို စစ်ချီတိုက်ခိုက်လေသည်။ ချင်ပြည်နှင့် ချိုင့်ပြည်တို့သည် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ပြည်ထောင်တို့သည် တမန်များ စေလွှတ်ကာ ကျင့်ပြည်သို့ စစ်ကူတောင်းလေတော့သည်။

သို့သော် ကျင့်မိန်မင်းသည် ထိုနှစ်ပြည်ထောင်စလုံးအား အကူအညီမပေးနိုင်ဟု ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။ အမှန်ကား ကျင့်မိန်မင်းသည် ထိုတိုင်းပြည်များသို့ အကူအညီပေးနိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့ပြီ။ ချင်ပြည်နှင့် ချိုင့်ပြည်များကတော့ သူတို့အား မကူညီချင်၍ ဤသို့ ငြင်းပယ်လိုက်သည်ဟု ထင်ကြလေသည်။ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ မသိကြချေ။

ကျင့်ပြည်သည် .... အလယ်ပိုင်းဒေသများရှိ ပြည်ထောင်များအပေါ်တွင် ဩဇာအာဏာ ကျဆင်းမှေးမှိန်လာကြောင်း ထိုပြည်များနှင့် ကျင့်ပြည်များကတော့ သိနေသည်။

ကျင့်ပြည်အင်အား နည်းပါးသော်လည်း ချီပြည်ကတော့ အင်အားတောင့်တင်းခိုင်မာသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ဖြစ်လာနေသည်။

ချီကျင်မင်းသည် ချူပြည်၏ အခြေအနေကို သိလိုနေသည်။

ချုပြည်သည် မည်မျှအင်အားရှိသနည်း။ ချုပြည်နှင့် စစ်မက်ပြိုင်သော် မည်သို့အင်အား ချိန်ခွင်လျှာသို့ ရှိမည်နည်း။

အလယ်ပိုင်းဒေသ ပြည်ထောင်မင်းတို့၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ကျင့်ပြည်ပင်လျှင် ချုပြည်ကို စစ်မပြုဝံ့ဘဲ ရှိနေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် စစ်မပြုဝံ့သည်ကို ချုပြည်မင်းက မသိရှိချေ။

ချီကျင်မင်းသည် ချုပြည်၏ အနေအထားကို သိလိုလှသဖြင့် ယင်မိန်ချူးဆိုသော အကြံပေးဝန်ကြီးကို အဆင့်မြင့်တမန်အဖြစ် ချုပြည်သို့ စေလွှတ်လိုက်တော့သည်။

ယင်မိန်ချူးသည် သံတမန်ပရိယာယ် အလွန်ကြွယ်ဝသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ချီကျင်မင်းသည် ယင်မိန်ချူးကို ရှေ့တော်သို့ခေါ်လေသည်။

ချီကျင်မင်းက ....

"အဲ .... သင် ယင်မိန်ချူး၊ သင်သည် ချုပြည်သို့ သွားရောက်ရမည်၊ ချုပြည်၏ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးတို့ကို သင် မှတ်သားလေ့လာခဲ့ရမည် .... "

ယင်မိန်ချူးက ....

"ကျွန်တော်မျိုး လေ့လာခဲ့ပါမည် အရှင် .... "

ယင်မိန်ချူးသည် ဤသို့ လျှောက်ထား၍ ချုပြည်သို့ သွားလေသည်။

ချုပြည်မင်းနှင့် သူ့ဝန်ကြီး မှူးမတ်တို့သည် ချီပြည်မှ ရောက်လာသည့် တမန်တော်အား သိက္ခာချကျိုးစယ်ကြမည်။ ထို့နောက် အရှက်ရပြီး ပြန်သွားစေမည်ဟု တိုင်ပင်ထားကြ၏။ အစီအစဉ်များလည်း လုပ်ထားလေ၏။ သူတို့ ချုပြည်သို့ ရောက်လာမည့် တမန် ယင်မိန်ချူး အကြောင်းကိုလည်း သူလျှိုအထောက်တော်များမှတစ်ဆင့် စုံစမ်းထား၏။ ယင်မိန်ချူးသည် လူပုတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိထားကြသည်။

ချုဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေး၊ မှူးမတ်တို့သည် ချုပြည်၏ နန်းမြို့ရိုးတံခါးမကြီးဘေးတွင် ငါးပေမျှသာမြင့်သော အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖောက်ထားလေ၏။

ထိုအချိန်ကတစ်ပေမှာ ဆယ်လက်မသာရှိသဖြင့် လက်မ ငါးဆယ်သာ မြင့်ပေသည်။

သူတို့သည် ထိုတံခါးပေါက်ကို ရုတ်ခြည်းပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ယင်မိန်ချူး ရောက်လာလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေရန် အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်တစ်နေ့တွင် ချီပြည်တမန်များ ရောက်ရှိလာလေသည်။ တမန်ခေါင်းဆောင်မှာ ယင်မိန်ချူးပင် ဖြစ်လေသည်။

ချုပြည်မှ ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်ပညာရှိနှင့် စစ်သေနာပတိတို့က မြို့ပြင်သို့ထွက်၍ ကြိုဆိုကြလေ၏။

သူတို့သည် တမန်ဖြစ်သည့် ယင်မိန်ချူးအား ပဋိသန္ထာရစကားဖြင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

"တမန်ကြီး .... သင်တို့၏ ပြည့်ရှင်မင်းသည် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိပါ၏လော .... "

"ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိပါ၏ .... "

တစ်ဖန် ယင်မိန်ချုံးက ပြန်မေး၏။

"သင်တို့၏ ပြည့်ရှင်မင်းကော ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိပါ၏လော .... "

ချူပြည်မှူးမတ် အပေါင်းက .....

"ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိပါ၏ .... "

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ပြီးသော် ချူပြည်မှူးမတ်အပေါင်းသည် တမန် ယင်မိန်ချုံးအား သူတို့ ဖောက်ထားသည့် တံခါးပေါက်ငယ်မှ မြို့တွင်းသို့ဝင်ရန် ပြောကြားလေ၏။

ယင်မိန်ချုံးသည် တံခါးပေါက်ကိုကြည့်သည်။ ကြည့်ပြီးသည်နှင့် သူ့အား သိက္ခာချကြတော့မည်ကို ရိပ်မိသိရှိလေ၏။ ယင်မိန်ချုံးက ချူပြည်ဝန်ကြီးများအား ပြန်မေးလေ၏။

"ဤအပေါက်ငယ်ကား မြို့ရိုးတံခါးပေါက်မဟုတ် ခွေးဝင်ပေါက်သာ ဖြစ်လေသည်တကား .... ကျွန်ုပ်ကား မည်သို့သော ပြည်မှလာသူဖြစ်သနည်း၊ ကျွန်ုပ်လာသည်မှာ ခွေးပြည်ဖြစ်လျှင် ထိုခွေးဝင်ပေါက်မှ ဝင်ရချေတော့မည်၊ ကျွန်ုပ်လာခဲ့သည်မှာ ခွေးပြည်မဟုတ်၊ လူ့ပြည်ဟုတ်လျှင် ဤခွေးဝင်ပေါက်မှ ဝင်ရန်မဖြစ်နိုင်ချေ၊ ဝန်ကြီးတို့ သင်တို့ ဖြေကြလော့ ကျွန်ုပ်လာသည်မှာ လူ့ပြည်မှလော ခွေးပြည်မှလော"

အဘယ်ဝန်ကြီးသည် သံတမန်ယင်မိန်ချုံးအား ခွေးပြည်မှလာသည့် တမန်ဟု ပြောဝံ့မည်နည်း။

ချူဝန်ကြီးတို့သည် မြို့ရိုးတံခါးပေါက်ကြီးကို အလျင်အမြန် ဖွင့်စေ၏။

"တမန်ကြီး ဤအပေါက်မှ ဝင်ပါလော့ .... "

"ဝန်ကြီးတို့ သင်တို့ပြည်၌ လူသားများအတွက် တံခါးများလည်း ရှိပါပေသည် .... "

ချူပြည်ဝန်ကြီးများသည် မြို့ရိုးတံခါးပေါက်မှ ယင်မိန်ချုံးအား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

ချူဝန်ကြီးနှင့် ပညာရှိတို့သည် ချူမင်းအား ယင်မိန်ချုံး၏စကားအရာ လိမ္မာပုံကို ချူလင်းမင်းအား တီးတိုးလျှောက်ထားလေ၏။

ယင်မိန်ချုံးသည် မကြာမီ ချူလင်းမင်း၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ခစားရလေ၏။ ပဋိသန္ထာရ နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြားပြီးသော် ချူလင်းမင်းက မေးမြန်းလေ၏။

"သင်တို့ ချီပြည်တွင် လူတွေမရှိကြပြီလော .... "

ယင်မိန်ချုံးက ရယ်၍လျှောက်ထား၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... ကျွန်တော်မျိုးတို့ပြည်တွင် လူများစွာရှိပါသည် .... အခြားအရာများကို ဘေးဖယ်ထားပါဦး .... လင်းစုချင်မြို့ကြီး တစ်မြို့ကိုသာ ကြည့်ပါ .... စည်ကားလိုက်သည်မှာ ပျားပန်းခတ် ဖြစ်နေပါသည် .... မြို့ထဲတွင် သွားကြသော လူများမှာ တစ်ယောက်ပခုံး

တစ်ယောက်မှတ်တိုက်၍ သွားရပါသည် .... ရှေ့မှသွားသူ၏ ဖနောင့်ကို နောက်မှလိုက်သူက တက်နင်းမိကြပါသည် .... နဖူးမှ ချွေးစက်များကို ဖြိုးသူဖြိုးသားများက လက်ဖြင့် သပ်ချပါက မိုးကြီးရွာသကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ပါသည် .... ”

ချူလင်းမင်းက ....

“သင်တို့တိုင်းပြည်၌ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိသည်ကို သင် ပြောကြား၍ ကျွန်ုပ် သိရှိရပေပြီ .... သို့ပင်လျက် သင်တို့ မင်းသည် သင့်ကိုမှ အဘယ့်ကြောင့် ရွေးချယ်စေလွှတ်ရသနည်း .... ”

ယင်မိန်ချုံးသည် ရယ်မောလျက် ....

“အရှင်မင်းကြီး .... ဤမေးခွန်း၏အဖြေမှာ မကောင်းပါ .... အမေးတော်ရှိ၍ ကျွန်တော်မျိုး မလွဲမသွေ ဖြေရချေတော့မည် .... သို့သော် ကျွန်တော်မျိုး အမှန်အတိုင်းဖြေသော် အရှင်မင်းကြီးကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရပါချေမည် .... ကျွန်တော်မျိုး အရှင်မင်းကြီး အားနာ၍ လိမ်လည်ဖြေကြားပြန်သော်လည်း မကောင်းပြန်ချေ .... ”

ချူလင်းမင်းက ပြုံး၍ မိန့်တော်မူ၏။

“အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားသည်ကိုသာ ကျွန်ုပ် ကြားလိုပေသည် အားနာသဖြင့် လိမ်လည်ပြောဆိုရန်မလို .... အမှန်အတိုင်း လျှောက်တင်ဘိ .... ”

ယင်မိန်ချုံးက ရယ်မော၍ လျှောက်တင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုး အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားသော် မင်းကြီးစိတ်ဆိုးတော်မူလိမ့်မည် .... ”

ချူလင်းမင်းသည် ခေါင်းယမ်းပြပြီး ....

“သင် ဖြေမှာသာ ဖြေပါချေ .... ကျွန်ုပ် စိတ်မဆိုးပါ .... မင်းတို့၏စကားသည် ထွက်ပြီးသောဆင်စွယ် ပြန်ဝင်သကဲ့သို့ မရှိတော့ချေ”

ယင်မိန်ချုံးသည် .... ချူလင်းမင်းအား ဦးခိုက်ကန်တော့၍ လျှောက်ထားလေတော့၏။

“ကျွန်တော် ချီပြည်၌ စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိပါသည် .... ထိုစည်းကမ်းချက်ကို ပြည်ပတိုင်းပြည်များနှင့် ဆက်ဆံတိုင်း လိုက်နာလေ့ရှိပါသည် .... ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် တိုင်းပြည်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး တမန်များ စေလွှတ်လေ့ရှိပါသည် .... ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ပြည်၏ ထုံးစံဖြစ်ပါသည် .... ဥပမာ အထက်တန်းတိုင်းပြည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော တိုင်းပြည်သို့ တမန်များစေလွှတ်လျှင် အထက်တန်းတမန်ကိုသာ စေလွှတ်လေ့ရှိပါသည် .... အလယ်တန်းနှင့် တိုင်းပြည်တမန် စေလွှတ်ပါလျှင် ဒုတိယတန်းစားတမန်ကို ရွေးချယ်စေလွှတ်ပါသည် .... အဆင့်အတန်းမရှိသော တိုင်းပြည်သို့ တမန် စေလွှတ်ပါလျှင် သာမန်အဆင့်နိမ့်သော အရာရှိကိုသာ ရွေးချယ်စေလွှတ်ပါသည် .... ကျွန်တော်မျိုးမှာ အရှင်မင်းကြီးစိတ်ဝယ် ထင်မြင်သကဲ့သို့ပင် သာမန်အဆင့်မျှရှိသော အမှုထမ်းဖြစ်ပါသည် .... ကျွန်တော်မျိုး လောက် အဆင့်အတန်းနိမ့်သော အရာရှိ မရှိတော့ပါ .... အရာရှိများထဲတွင် ကျွန်တော်သည် တန်းအငယ်ဆုံးဖြစ်ပါသည် .... ကျွန်တော်

မျိုး၏ အရှင်က ကျွန်တော်မျိုးကို ရွေးချယ်စေလွှတ်လိုက်ပါသည်"

ယင်မိန်ချုံးသည် ဤသို့လျှောက်ထားပြီး ရယ်မောလေ၏။ ချူလင်းမင်းလည်း လိုက်၍ရယ်မောရတော့သည်။ ချူလင်းမင်းမှာ ရယ်မောသော်လည်း စိတ်မသက်မသာဖြင့် ရယ်မောရခြင်းဖြစ်သည်။

ချူလင်းမင်းသည် ယင်မိန်ချုံးအား စားပွဲသောက်ပွဲကြီးဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။ အစားအသောက်မှာ မင်းဧည့်ခံသောပွဲဖြစ်၍ အလွှံပယ်ရှိလေသည်။

ယင်မိန်ချုံးမှာ သံတမန်တို့ ထုံးစံအတိုင်း တို့ကာဆိတ်ကာ စားသောက်ပြီး ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့ဖြင့် စကားစမြည် ပြောဆိုနေလေသည်။ ထိုစဉ် နန်းတော်ရှေ့၌ သူတို့ မြင်သာအောင် ချူမင်း၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများလည်း လူတစ်ဦးအားကြိုးတုပ်၍ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

ချူလင်းမင်းသည် ယင်မိန်ချုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ယင်မိန်ချုံးသည် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူကို တွေ့သော်လည်း မတွေ့သကဲ့သို့ နေ့နေလေသည်။

ချူလင်းမင်းသည် ယင်မိန်ချုံးကြားအောင် ထိုကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များကို လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

"မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ထိုလူကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရသနည်း ...."

ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များက လျှောက်ထားဖြေကြား၏။

"ဤသူကား ခိုးဆိုးလုယက်နေသော ဓားပြကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည် .... ချီပြည်သား ဖြစ်ပါသည် ...."

ချူလင်းမင်းသည် ခေါင်းယမ်းပြီး ယင်မိန်ချုံးအား လှမ်းပြောလေသည်။

"သင်ကြားသည် မဟုတ်ပါလော ...."

"ကြားပါသည်အရှင် ...."

"သင်တို့ပြည်သားများကား အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းချေ .... ချူနိုင်ငံတိုင်းပြည်တွင် လာရောက်ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ပေသည်"

ချူဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့သည် ပြုံးကြ ရယ်ကြလေသည်။ ယင်မိန်ချုံး မည်သို့ဖြေမည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ယင်မိန်ချုံးက ပြုံးလျက်သာ ရှိနေပါသည်။ လုံးဝ မျက်နှာမပျက်ချေ။ သူသည် ချူလင်းမင်းအား ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ရေမြေလိုက်၍ ပြောင်းလဲရသည်ဆိုသောအကြောင်းကို သိသည်မဟုတ်ပါလော ...."

"မှန်သည် .... မည်သည့်အရာမဆို ရေမြေလိုက်၍ ပြောင်းလဲရပေသည် ...."

"အမှန်ဆုံး ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး .... ဥပမာပြရလျှင် ရှိုင်နယ်မှ လိမ္မော်သီးများ ထွက်ပါသည် .... အလုံးလည်း ကြီး၏ .... အရသာမှာလည်း ချိုမြပါသည်၊ အသားမှာလည်း နူးညံ့ပါသည် .... ထိုရှိုင်နန်လိမ္မော်သီးကို ရှိုင်ပေနယ်၌ စိုက်ပျိုးရာ အလုံးလည်း သေးပါ

သည် .... အရသာမှာလည်း ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်သွားပါသည် .... အသား မှာလည်း မာကျစ်၍သွားပါသည် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ်သို့နည်း"

"ရေမြေတောတောင် ရာသီဥတုကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ...."

"မှန်ပါသည် .... ရေမြေတောတောင် ရာသီဥတုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည် .... မတူသော ရေမြေကိုလိုက်၍ အသီးအနှံနှစ်မျိုးနှစ်စား ထွက်နေပါသည် .... ကောင်းသောအသီးနှင့် ညံ့သောအသီးဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသည် .... ထိုဖြစ်ရပ်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ တိုင်းပြည်၌ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားရသည်မှာ အဆင်ပြေပါသည်.... စီးပွားရေးလည်း ပွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည်မဟုတ်ပါလော .... သူတစ်ပါး တိုင်းပြည်သို့ လာရောက်နေထိုင်သောအခါ သူခိုးဓားပြ ဖြစ်လာတော့ သည် .... ဤသည်မှာ ရေမြေကိုလိုက်၍ ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်"

ချူလင်းမင်းသည် အားရပါးရ ရယ်မောလေတော့၏။

"ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်အား သိက္ခာချမည် .... စကားအရာအား ဖြင့် အရှက်ရစေမည်ဟု ကြိုတင်ကြံစည်ထားခဲ့ကြသည် .... ယခုတော့ ကြေးမုံမှန်ချပ်အား နေရောင်ခသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့သာ အရှက်ရခဲ့ပေ သည် .... သင်ကား တော်ပါပေ၏ ...."

ချူလင်းမင်းသည် နှုတ်မှဖွင့်ဟ ချီးကျူးလေတော့၏။

ထိုအခါ ချူဝန်ကြီး မှူးမတ်တို့သည် ယင်မိန်ချုံးအပေါ် အထင် မသေးဝံ့ကြတော့ပေ။ ဤတမန်အား ချီမင်းသည် အထူးရွေးချယ်စေ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိလိုက်ကြ၏။ လေးစားစွာ ပြော

ဆိုဆက်ဆံခြင်း ပြုကြသည်။

ချူလင်းမင်းက ....

"ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်ကို ပညာစမ်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏ .... သင် သည် ကျွန်ုပ်တို့ ပညာစမ်းသည့်အရာအားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ပေ သည် ...."

ယင်မိန်ချုံးသည် ချီပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေ၏။ သူသည် ချီကျင်မင်းအား ယင်းသို့ လျှောက်ထားသည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ကျွန်တော်မျိုးသည် ရှေ့ကိုကြည့်သယောင် ပြု၍ နောက်ကို ကြည့်ခဲ့ပါသည် .... ချူပြည်ကြီး၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော်မျိုး သိရှိခဲ့ရပါသည် ...."

ချီကျင်မင်းက ....

"ဤသို့ဆိုလျှင် သင် မြင်ကြားခဲ့သမျှကို ကျွန်ုပ်အား လျှောက် တင်လေတော့ ...."

"လျှောက်တင်ပါ့မည် အရှင် .... ချူပြည်ကြီးမှာ စားနပ်ရိက္ခာ ကြွယ်ဝသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည် .... သူတို့သည် သူတို့၏ ကြွယ်ဝမှုကို ကျွန်တော်မျိုး မသိအောင် ဖုံးဖိထားကြပါသည် .... အခြေ အနေမှန်ကို မသိလျှင် မှားယွင်းဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဤသို့ ပြုလုပ်ထား ခြင်း ဖြစ်ပါသည် .... စစ်သည်အင်အားလည်း အမှန်တကယ် တောင့် တင်းပါသည် .... သို့သော် သူတို့ဘုရင်နှင့်တကွ ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့မှာ သူတို့ပြည်အား မည်သည့်မင်းကမျှ မတိုက်နိုင်ဟု ယုံကြည်နေကြပါ

သည် .... ဤသည်မှာ မကောင်းပါ .... မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချူပြည်ကြီးကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သွားရောက်မတိုက်ခိုက်သင့်ပါ အရှင်" ချီကျင်မင်းက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ယင်မိန်ချုံးသည် နာမည်ကျော် စစ်ပါရဂူ ထိတ်လန့်ကျူအား ရှာဖွေ၍ ချီမင်းထံ အမှုထမ်းစေသည်။ ထိတ်လန့်ကျူသည် ချီစစ်တပ်အား လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည်။

အထူးတောင့်တင်းသော စစ်တပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

မကြာမီ အင်အားချို့ယွင်းနေသည့် ကျင့်ပြည်သည် ချီပြည်၏ နယ်စပ်တစ်ဒေသကို ချီတက်သိမ်းပိုက်လေ၏။ သူ ဤသို့သိမ်းပိုက်ခြင်းမှာ သူ့၌ အင်အားရှိနေသေးသယောင် ဟန်ပြတိုက်ခိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ချီပြည်သည် ငြိမ်နေ၏။ ငြိမ်သက်နေသော .... ရေပြင်သည် နက်ရှိုင်းသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ချီပြည် ငြိမ်နေသည်ကို ရဲ့ပြည်က ချီပြည်သည် အင်အားမရှိသဖြင့် ဤသို့ငြိမ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုအတွက် အချက်များလေ၏။ သူသည် အခွင့်ကောင်းရပြီဟု ယူဆကာ ချီပြည်အား ရဲ့ပြည်က ဝင်တိုက်လေ၏။ ချီပြည်၏ နယ်စပ်မြို့ရွာများကို သိမ်းပိုက်ထားလေ၏။

စစ်ပါရဂူကြီး ထိတ်လန့်ကျူ၏ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပေးမှုကြောင့် စစ်အင်အား တိုးတက်နေသော ချီစစ်တပ်ကြီးသည် ကျင့်စစ်တပ်ဘက်သို့ ပထမဦးစွာ မြားဦးလှည့်လေ၏။ နယ်စပ်ဒေသများကို သိမ်းပိုက်ထားသည့် ကျင့်စစ်တပ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဲ့စစ်တပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်တော့သည်။ ရဲ့တို့သည် ချီတို့၏ ထိုးစစ်ကို မခံနိုင်ချေ။ သူတို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့် မြို့ရွာများမှ ဆုတ်ခွာပေးရလေ၏။

ချီစစ်တပ်ကြီးသည် ရဲ့ပြည်တွင်းကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သည်။ ရဲ့စစ်တပ်ကြီးသည် အပြင်းအထန် ခုခံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲ့မင်းသည် ချီပြည်အား စစ်ပြေငြိမ်းရန် ငြိမ်းချမ်းရေး ကမ်းလှမ်းရလေတော့၏။

ယင်မိန်ချုံး၏ အကြံပေးချက်အရ ချီကျင်မင်းသည် ငြိမ်းချမ်းရေးကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။

ချီပြည်နှင့်ရဲ့ပြည် ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်သွားသည်ကို မြင်သော် ကျင့်ပြည်သည်လည်း ချီပြည်သို့ တမန်များ စေလွှတ်၍ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ကမ်းလှမ်းရလေ၏။

ချီကျင့်မင်းသည် ယင်မိန်ချုံးအား နန်းရင်းဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လေ၏။ စစ်ပါရဂူ ထိတ်လန့်ကျူကိုလည်း စစ်ဖက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လေသည်။ ချီပြည်သည် အင်အား တစ်စတစ်စ တိုးတက်လာသကဲ့သို့ ကျင့်ပြည်ကား တစ်စတစ်စ အင်အားယုတ်လျော့သွားလေ၏။

◆◆◆

(၆၆)

သားအဖနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်

စုံပြည်နှင့် ချူပြည်သည် စစ်မက်ဖြစ်ပွားကြလေ၏။ ထိုအခါက ချူပြည်တွင် ချူပိန်မင်း မင်းပြုနေသည်။ ထိုစဉ်က ချူပြည်နယ်က တိုင်းပြည်အင်အား သိပ်မကောင်းသေးချေ။

မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် တည်ရှိသော ကျင့်ပြည်သည် စုံပြည်အား စစ်ရေးအကူအညီပေးလေ၏။ စုံ့စစ်မှူးတို့အား စစ်ရထားဖြင့် တိုက်ခိုက်နည်း၊ စစ်ရထားဖြင့် စစ်ဆင်နည်း၊ လှုပ်ရှားနည်းများကို ပြသသင်ကြားပေးလေသည်။

ချူတပ်များသည် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။ စုံ့ပြည်သည် ချူပြည်၏ ရန်ကို မစိုးရိမ်ရတော့ပေ။ ချူပြည်သည် ပေါင်တွင် အနာရသော မင်းကဲ့သို့ ပြန်၍ အနားယူရတော့၏။ သူ့တွင် အင်အားယုတ်လျော့

သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချူတပ်ကြီး နောက်ဆုတ် အလျှော့ပေးရခြင်းမှာ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူ ချူပိန်မင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ချူပိန်မင်းသည် အမှားအမှန်ကို ချင့်ချိန်တတ်သော မင်းမဟုတ်ပေ။ မင်းပါးကပ်မြှောင်တို့၏ စကားကိုသာ နားထောင်ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချူပြည်ကြီးသည် တစ်စထက်တစ်စ အင်အားယိုယွင်းကျဆင်းလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူပိန်မင်း အပါးတွင် မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်တတ်သော ပေ့မုကျိုဆိုသူ ရှိလေ၏။

နန်းတွင်းအရေးလည်း ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ချူပိန်မင်းသည် ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ဦးနှင့် ရသောသားတော်တစ်ဦးအား အလွန်ချစ်ခင်လေ၏။ ဤသည်ကို သိရှိသော ပေ့မုကျိုသည် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လျှောက်ထားလေတော့၏။ ဤသားတော်ကလေးအား အိမ်ရှေ့အရာ ပေးသနားရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်မှာ ပေ့မုကျို မဆင်ခြင် လျှောက်ထားသော စကားသာဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်ရှေ့စံသားတော်ကြီး ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ချူပိန်မင်းသည်လည်း စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်တတ်သော မင်းဖြစ်ရကား ဘီစီ ၅၂၂ ခုနှစ်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းအား ဖမ်းဆီးကွပ်မျက်ရန် စီစဉ်လေတော့၏။

ပေ့မုကျိုက ချူပိန်မင်းအား အကြံပေး လျှောက်ထားလေ၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... အရှင်မင်းကြီး စိတ်ဆန္ဒ ရှိသည့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်သင့်ပါ .... အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ချင်ဖူမြို့စခန်းတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့်အတူ ဆရာသမား ပညာရှိဝူကျူလည်း ရှိနေပါသည်၊ အရှင်မင်းကြီး သွားရောက်ဖမ်းဆီးချေသော် သမားတော် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားသည် အရှင့်အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်၊ မတော်တဆ မင်းနေပြည်တော်ကို တိုက်ခိုက်ရမည်ဟု အတွေးပေါက်ပြီး ချီတက်လာလျှင် ငါးပါးကြီးသာမက သံဃာစင်ပါ မှောက်ပါလိမ့်မည် .... "

ချူပိန်မင်းက ....

"ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ရမည်နည်း"

ပေမုကျီအား မေးမြန်းလေ၏။

ပေမုကျီသည် ချက်ချင်း မလျှောက်ထားနိုင်ချေ။ သူသည် စဉ်းစားနေရ၏။ အတန်ကြာမှ ....

"အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ဆရာသမား ဝူကျူအား ရှေးဦးစွာ နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ယူသင့်ပါသည် .... ဤသည်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် သူ့ဆရာ ပညာရှိကို ခွဲခြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် .... ပြီးမှ အရှင်မင်းကြီး အမိန့်ဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းအား လူလွှတ်၍ ကွပ်မျက်နိုင်ပါသည်"

ချူပိန်မင်းသည် ပေမုကျီပေးသော အကြံဉာဏ်ကို လိုက်နာလေ၏။ သူသည် ပညာရှိ ဝူကျူအား နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာရန် အခေါ် လွှတ်လိုက်လေ၏။ ပညာရှိ ဝူကျူမှာ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိ

နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာရလေ၏။

ဝူကျူသည် ချူပိန်မင်း၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရလေသည်။

ချူပိန်မင်းသည် ပညာရှိဝူကျူအားတွေ့သော် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးမြန်းတော်မူလေ၏။

"ဝူကျူ .... သင်သည် သားတော်ကြီး၏လုပ်ရပ်ကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေသလော .... "

ဝူကျူသည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... မည်သည့်အရာကို ပြောဆိုနေပါသနည်း"

"သင်သည် ယခုမှ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရသလော .... သားတော်ကြီးသည် ချင်ဖူမြို့စခန်းတွင် စစ်သည်များစုဆောင်းလျက် လေ့ကျင့်နေကြောင်း ငါ သတင်းရသည် .... ဤသည်မှာ ငါ့အား တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော .... သင်သည် သူ့ဆရာဖြစ်၏ .... သင်၏တပည့် ဘာလုပ်နေသည်ကို မသိဟု ဆိုပါသလော .... "

ထိုအခါ ဝူကျူက ချူပိန်မင်းအား ရှိခိုးလျှောက်ထားလေ၏။

"အရှင်မင်းကြီးသည် မင်းပါးကပ်မြှောင်တို့၏စကားကိုသာ နားထောင်ပြီး သားတော်ကြီးအပေါ် အထင်မလွဲသင့်ပါ .... သားတော်ကြီးသည် အရှင်မင်းကြီးအပေါ် သစ္စာစောင့်သိ ရိုသေသူဖြစ်ပါသည်၊ အရှင်မင်းကြီး ကိုယ့်ဦးနှောက်ကိုယ့်ဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်စဉ်းစားပါလျှင် ဤကိစ္စဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို သိရှိနိုင်ပါသည် .... "

ထိုအခါ ပေ့မုကျိုက ချူပိန်မင်းအား တီးတိုးလျှောက်ထားလေ၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... ဤစကားများမှာ အရှင့်အား စော်ကားလိုသည့်စကားများသာ ဖြစ်ပါသည် .... အရှင့်အား စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသူဟု ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် .... တိရစ္ဆာန်သည် စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသည့် သတ္တဝါမဟုတ်ပါလား .... အရှင့်အား တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ သွယ်ဝိုက်၍ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ ဝူကျူသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် တစ်သွေးတည်းတစ်သားတည်းရှိသူ ဖြစ်ပါသည် .... ဤသူကား လွတ်ပေးထားပါက အရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိပါသည် .... "

ထိုအခါ ချူပိန်မင်းသည် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်သွားတော့၏။ ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များသည် ဝူကျူအား ဖမ်းဆီးကြတော့၏။ ချူပိန်မင်းသည် ဝူကျူအား ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားလိုက်လေ၏။

ချူပိန်မင်းသည် မူလက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သားတော်ကြီးအား ကွပ်မျက်ရန် ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များကို ချင်ဖူမြို့သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ထို့ပြင် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားသော ဝူကျူအားလည်း နှိပ်စက်လေသည်။ ဝူကျူ၌ သားနှစ်ယောက် ရှိလေရာ ထိုသားနှစ်ယောက်ကိုပါခေါ်ပြီး သတ်ပစ်ရန် ပေ့မုကျိုက အကြံပေးလေ၏။

ပေ့မုကျိုသည် ဝူကျူအား နှိပ်စက်ပြီး သားနှစ်ယောက်အား နေပြည်တော်သို့လာပါရန် စာရေးသားစေလေသည်။ စာမှာ ပေ့မုကျို၏သဘောအတိုင်း ရေးရသည်။

"ဖေဖေသည် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်သဖြင့် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားခံရပေသည် .... သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က ဖေဖေသည် ယခင်က အမှုတော်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ထမ်းဆောင်ခဲ့သဖြင့် ဖေဖေ့အား ယင်းအပြစ်ဒဏ်မှ ခွင့်လွှတ်ပြီး ချမ်းသာပေးခဲ့ပါသည် .... ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခွင့်လွှတ်တော်မူမှုကို သားတို့နှစ်ယောက် လာ၍ ကျေးဇူးတင်စကား လျှောက်ထားကြပါ .... ဘုရင်မင်းမြတ်က သားတော်တို့အား စောင်မကြည့်ရှုမည်ဟု ဖေဖေ သိရပါသည် .... "

ပညာရှိ ဝူကျူတွင် သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ဝူခန်နှင့် ဝူယွင်ဟုခေါ်သည်။ ထိုသားနှစ်ယောက်ထံသို့ စာရေးသားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝူကျူမှာ မရေးသားလို၍ပါ။ သို့သော် နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ဤသို့ရေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူသည် စာကိုရေးသားရင်း သားများအား လျှို့ဝှက်အချက်ပြလိုက်၏။ စာအားလုံးသည် လျှို့ဝှက်အချက်ပြမှုဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ပေ့မုကျိုသည် ထိုစာရွက်ကိုယူပြီး ဖတ်ကြည့်၏။ ဝူကျူ၏ လျှို့ဝှက်အချက်ပြမှုများ စာတစ်စောင်လုံး၌ ပြည့်နှက်နေသော်လည်း ပေ့မုကျိုသည် မမြင်မိပေ။ သူသည် ဝူကျူအား အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

◆◆◆

(၆၇)

ချင်ဖူမြို့စခန်းမှ အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်သည် ခမည်းတော်နှင့် ပေမုကျိတို့၏ အကြံအစည်ကိုရိပ်မိပြီး သားတော်ကလေးကိုခေါ်က အခြားပြည်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေတော့၏။ ပညာရှိ ဝူကျူသည် အစဉ်အမြဲ သူနှင့်နေသူဖြစ်သည်။ ပညာရှိ ဝူကျူကို နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လိုက်သည်နှင့် မင်းသားကျင့်သည် ခမည်းတော်ကို သံသယရှိသွားလေ၏။ ထို့နောက် ပညာရှိ ဝူကျူကို အကျဉ်းချလိုက်သည်ဟု သတင်းကြားသောအခါ မင်းသားကျင့်သည် သူ့ဖခင်တိုင်းပြည်၌ မနေတော့ပေ။ အခြားတိုင်းပြည်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ပေမုကျိသည် ဝူကျူ၏ သားနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတော့သည်။ နန်းတော်မှ အစောင့်စစ်

သည်တစ်ဦးသည် မြင်းဖြင့် ဝူကျူသားများဆီသို့ သွားလေ၏။ ထို့နောက် စာကိုပေးအပ်လိုက်သည်။

အစောင့်စစ်သည်သည် စာကိုပေးအပ်ပြီးသည်နှင့် လှည့်ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဝူခန့်နှင့် ဝူယွင်သည် စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဝူကျူ၏ လှို့ဝှက်အချက်ပြမှုကို တွေ့မြင်ကြလေ၏။ စာအားလုံးသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဟန် တွန့်လိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝူခန့်က ....

"အဖေသည် ငါတို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စာရေးအကြောင်းမကြားဘူးချေ .... ယခု စာရေးအကြောင်းကြား၏။ ငါတို့သည် အဖေ့လက်ရေးကို မြင်ဖူးကြသည် .... အဖေ့လက်ရေးသည် အစဉ်အမြဲ ချောမွတ်ပြေပြစ်နေတတ်၏ .... ယခု တွန့်လိမ်ကွေ့ကောက်နေခြင်းက အဖေ ဒုက္ခရောက်နေကြောင်းကို ပြဆိုပေမည် .... မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငါသည် အစ်ကိုကြီးဖြစ်၍ အဖေ့ကို အားပေးရန် လိုသည် .... ညီလေးကတော့ အဖေနှင့် ငါ့အတွက် လက်စားချေရန် ဤပြည်ပမှ ထွက်ခွာသွားပါလေ .... "

ဝူယွင်သည် မျက်ရည်တွေတွေကျ၍ ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ဝူခန့်သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးသည်နှင့် ညီငယ်ထွက်ပြေးနိုင်ရန် မြင်းဆင်ပေးသည်။

"ကဲ .... ညီလေး၊ သွားပေတော့ .... ငါပြောသည့်စကားများ

ကို မမေ့နှင့် .... "

ဝူယွင်သည် အစ်ကိုကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဝူခန့်သည် ညီငယ်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီးမှ နေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာလာလေ၏။ နေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ချူပိန်မင်း၏ရှေ့မှောက်သို့ အခစားဝင်လေ၏။

ချူပိန်မင်းသည် ဝူခန့်အား ဘာမျှမပြောဘဲ ကိုယ်ရံတော်များအား အချက်ပြလေ၏။ ကိုယ်ရံတော်များသည် ဝူခန့်အား ချက်ချင်းဆွဲလွဲကာ ဝူကျူအား ထည့်ထားသည့် အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေတော့၏။

ဝူခန့်သည် ကိုယ်ရံတော်များ ဆွဲလွဲစဉ် .... ဤသို့ အော်ဟစ်လျှောက်ထားလေ၏။

"ဤသို့ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်မျိုး ကြိုတင်သိသည်၊ ကျွန်တော်မျိုး အဖမ်းခံရမည်ကို ကြိုတင်သိလျက် ဤသို့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်"

ထိုစကားအတွက် ချူပိန်မင်းနှင့် သူ၏အကြံပေး ပေ့မုကျိတို့ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြသည်။

ချူပိန်မင်းက ....

"သူ မည်သို့ ကြိုတင်သိသနည်း .... "

ပေ့မုကျိက ....

"ကျွန်တော်မျိုး မသိပါအရှင် .... ဝူကျူ ရေးသားထားသော

စာမှာလည်း ရိုးရိုးသားသားပင် ဖြစ်ပါသည် .... မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်မှ မသိပါ .... "

ဝူကျူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပေ့မုကျိ မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။

ဝူကျူသည် သားနှစ်ယောက်စလုံး ခေါ်သည့်အနက် သားတစ်ယောက်သာ လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ငိုကြွေး၍ ပြောလေ၏။

"သား .... ဖေဖေ ပြောပြလိုက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သားတို့ မတွေ့ဟု ဖေဖေ ထင်သည် .... လျှို့ဝှက်ချက်ကို မတွေ့လျှင် သားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်လာတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့ရာ ယခု သားတစ်ယောက်တည်း လာသည်ကိုတွေ့ရမှ ဖေဖေ စိတ်တစ်ဝက် ချမ်းသာရတော့သည်။

သို့သော် ဝူခန့်က ....

"ဖေဖေ .... ကျွန်တော်တို့ထံ ရေးသောစာကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရပါသည်၊ စာလုံးများကိုတွေ့သည်နှင့် ဖေဖေ လျှို့ဝှက်အချက်ပြခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိပါသည် .... စာ၌ မည်မျှ ချောမွေ့အောင် ရေးထားပါစေ .... ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်နေပြီကို ကျွန်တော်တို့ သိကြပါသည် .... ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ့ကို အားပေးရန် ဖေဖေ ခံစားသောဒုက္ခများကို မျှဝေခံစားရန် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝူယွင်ကမူ ကျွန်တော်နှင့် ဖေဖေတို့အတွက် လက်စားချေရန် အခြားပြည်သို့ ထွက်

ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပါပြီ .... ”

ဝူကျူနှင့် ဝူခန့်တို့သည် လည်ပင်းဖက်၍ ငိုကြွေးကြလေသည်။

ပေ့မုကျိုသည် ဝူကျူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို လူသတ်ကုန်းသို့ခေါ်ကာ ချူပိန်မင်း၏အမိန့်အရ ခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်လိုက်လေ၏။

ဝူကျူနှင့် ဝူခန့်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြလေ၏။

◆◆◆

(၆)

အငြိုးအတေးသံသရာ

ပေ့မုကျိုသည် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော ဝူယွင်အားလိုက်လံဖမ်းဆီးလို့နေပေသည်။ ဤလောကတွင် ဝူယွင် ရှိနေသမျှနောက်ကြောင်းအေးမည် မဟုတ်သည်ကို သိရှိနေပေသည်။

မရိုးမသား လုပ်တတ်သူတိုင်းသည် ဤသို့ပင် နောက်ကြောင်းမအေး ရှိတတ်ပေသည်။

ပေ့မုကျိုသည် ချူပိန်မင်းအား ဤသို့လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်မင်းကြီး .... အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်လည်း ထွက်ပြေးသွားပါသည် .... ဝူယွင်လည်း ထွက်ပြေးသွားပါသည် .... အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်မှာ ရေမြေဖြစ်ပါသည် .... ဝူယွင်ကတော့ မြေဟောက်ဖြစ်ပါသည် .... ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် ဝူယွင်တည်းဟူသော မြေ

ဟောက်ကို သွားစခဲ့မိပါပြီ .... ဝူယွင် ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း ခရီးဝေးဝေးသို့ ရောက်ဦးမည်မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည် ....

ထို့ကြောင့် စစ်သည်များနှင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးသင့်ပါသည် ... ဤသူအား .... ဤလောကတွင် အသက်နှင့်တကွ လွတ်လိုက်ပါက ကျွန်တော်မျိုးနှင့် အရှင်မင်းကြီးအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတစ်ရပ် မလွဲမသွေ ကျရောက်ပါလိမ့်မည် .... ရှေးလူကြီးသူမများ စကားထားရစ်ခဲ့ပါသည် .... မီးကြွင်းမီးကျန်ကိုလည်း မထားရ .... ရန်ကြွင်းရန်စကိုလည်း မထားရဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် .... မီးကြွင်းမီးကျန်ကို ထားရစ်သောအခါ တစ်အိမ်လုံးကို ဟုန်းဟုန်းကြွ လောင်မြိုက်တတ်စေသကဲ့သို့ ရန်ကြွင်းရန်စကို ထားရစ်သောအခါ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး သွေးနီဖုံးလွှမ်းတတ်ပါသည် .... ထို့ကြောင့် ဝူယွင်အား လိုက်လံရှင်းလင်းသင့်ပါသည် အရှင် .... "

ချူပိန်မင်းသည် ကောင်းလှပြီဟုမိန့်ဆိုရင်း ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်တော်များကို ဝူယွင်အား လိုက်လံဖမ်းဆီးစေရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ထို့နောက် အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်သည်။

"ဝူယွင်အား အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးနိုင်သူအား ဆန်စေ့ ငါးသောင်းချီးမြှင့်မည် .... နန်းတွင်း၌ အထက်တန်းရာထူးတစ်နေရာ ခန့်အပ်ပေးမည် .... ဝူယွင်အား လက်ခံသိုဝှက်ထားသူအား တွေ့ရှိက တစ်အိမ်သားလုံး သေဒဏ်ထိုက်စေ .... "

စေ့ဟူသည်မှာ တရုတ်တို့၏ ဆန်အချိန်အတွယ် အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်သည်။

အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် စင်း, တို့, စေ့ ဟူ၍ ရှိ၏။ ၁၀ စင်းလျှင် ၁တို့၊ ၁၀တို့လျှင် ၁စေ့ ဖြစ်၏။ ယခု ဆန်အချိန်စေ့ ငါးသောင်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော ဆန်ချိန်မဟုတ်ပေ။

မြို့ကြီးမြို့ငယ်တို့မှ မင်းမှုထမ်း၊ မြို့စောင့်စစ်သည်တို့လည်း မိမိတို့မြို့တံခါးမှ လူဝင်လူထွက်ကို ကြပ်မတ်စစ်ဆေးနေသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဤပုံတူပန်းချီကားကြီးများကြောင့် ဝူယွင်မှာ ပြေးလွှားရာ၌ ခက်ခဲသွားလေတော့၏။

ဝူယွင်သည် ချူပြည်မှ ဝူပြည်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ဝူပြည်သည် ချူပြည်နှင့် စစ်မက်ဖက်ပြိုင်ခဲ့သော တိုင်းပြည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ဤသို့ပြေးလွှားရင်းမှ သူသည် သတင်းတစ်ခုကို ကြားလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်နှင့် သားတော်တို့ စုံပြည်ပြေးကြသည်ဟူသည် သတင်းပင်တည်း။

သူဖခင် ဝူကျူသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်၏ ဆရာပင်မဟုတ်ပါလား။

မင်းသားကျင့်အား သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ရန် စီစဉ်ရင်း သူ့ဖခင်နှင့် အစ်ကို အသတ်ခံသွားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူယွင်သည် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ စုံပြည်သို့ ပြေးခဲ့လေတော့၏။

သို့မှသာ မင်းသားကျင့်နှင့် တွေ့ဆုံတိုင်ပင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

လမ်းခရီးအတော်ပင် ပေါက်ရောက်ခဲ့သော် သူရှေ့မှ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အခြံအရံများကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး လမ်းဘေးချုံကွယ်တစ်ခုခွဲ ဝင်ပုန်းလိုက်လေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများ ခြံရံလျက် လိုက်ပါလာသော မြင်းရထားမှာ ဝန်ကြီး သို့မဟုတ် အထက်တန်းအရာရှိများ လိုက်ပါလာတတ်သည်ကို ဝူယွင် သိရှိသည်။

ဝူယွင်သည် ထိုမြင်းရထားခွဲ ပါလာသူကို အသေအချာ ကြည့်သည်။

အသေအချာမကြည့်ဘဲ သူ အမြင်ခံလိုက်လျှင် အဖမ်းခံသွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

သေချာစွာကြည့်သောအခါမှ မြင်းရထားထဲမှလူသည် စင်းပေါင်ယီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ စင်းပေါင်ယီသည် ဝူယွင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။

ဝူယွင်သည် ဝမ်းသာအားရ ထွက်၍ လက်ပြလေ၏။

စင်းပေါင်ယီ၏ အခြံအရံများနှင့် မြင်းရထားများသည် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

စင်းပေါင်ယီမှာ အခြံအရံမပါ တစ်ကိုယ်တည်း လူသူမနီးသောတောလမ်းခရီး၌ ဝူယွင်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

"သင်တစ်ယောက်တည်း ဤဒေသသို့ ဘာလာလုပ်သနည်း၊ တောကြီးမျက်မည်းအတွင်းဝယ် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘေးရန်များလည်းရှိသေးသည် .... လူဆိုးဓားပြများ၏ ဘေးရန်များလည်းရှိသည်၊ အဘယ်ကြောင့် သင်တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေရပါသနည်း"

ဝူယွင်လည်း ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို စင်းပေါင်ယီအား ပြောပြလေ၏။ စင်းပေါင်ယီလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ဝူယွင်က ....

"ကျွန်ုပ်သည် .... ဘုရင်တစ်ပါးပါးဆီက အကူအညီရအောင် တောင်းမည်၊ ထိုမင်းထံမှ အကူအညီရသော် ချူပြည်ကို တိုက်ခိုက်မည် .... ချူပိန်မင်း၏အသားကို ကျွန်ုပ် ဝါးစားမည် .... မင်းပါးကပ်မြှောင် ပေ့မုကျီ၏ အသည်းနှလုံးကို ထိုးဖောက်ကော်ထုတ်မည်"

ဝူယွင်သည် နာကြည်းစွာ ပြောဆိုနေလေ၏။

စင်းပေါင်ယီက ....

"သင့်ဖခင် ဝူကျူမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့၏ .... မင်းကျင့်မှာလည်း ချူပိန်မင်းအပေါ် သစ္စာရှိသူဖြစ်သည် ....

ချူပိန်မင်းသည် မင်းပါးကပ်မြှောင်တို့၏စကားကို နားထောင်ပြီး မပြုသင့်သည်တို့ကို ပြုလုပ်နေချေပြီ .... တစ်ခုတော့ ကျွန်ုပ် သတိပေးလိုက်မည် .... သင့်ရန်သူသည် ချူပိန်မင်းနှင့် ပေ့မုကျီတို့သာ ဖြစ်သည် .... ချူပြည်တစ်ပြည်လုံး ပျက်စီးအောင် သင်တိုက်ခိုက်ရန် မကြံစည်သင့် .... ချူပြည်သားတို့သည် သင်နှင့် ရန်ငြိုးရန်စရှိသူများ မဟုတ်

ကြပါ .... သင်တို့၏အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ဘာမျှသိရှိကြသူများ မဟုတ်ကြပါ .... "

စင်းပေါင်ယီ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ရှင်းပါသည်။

သင်မကျေနပ်လျှင် ချူပိန်မင်းနှင့် ပေ့မုကျိကိုသာ ရှာဖွေ၍ ကလဲ့စားချေပါ။ ချူပြည်တစ်ပြည်လုံး ပျက်စီးအောင်တော့ မလုပ်ပါနှင့်။ တိုင်းတစ်ပါးမင်း၏ အကူအညီကို ရယူပြီး ချူပြည်ကို မဖျက်ဆီးပါနှင့်ဟု ပြောလိုရင်းဖြစ်လေသည်။

ဝူယွင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး အံကြိတ်၍ ပြောလေသည်။

ဒေါသဖြစ်နေသူ တစ်ယောက်အတွက် ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိပါမည်လော။

စင်းပေါင်ယီက ....

"ပညာရှိဖြစ်မည့်သူသည် ဒေါသကို သိမ်းဆည်းနိုင်ရပါမည်"

"ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ ပညာရှိဖြစ်မည့်သူမဟုတ်"

"အချိန်တန်လာလျှင် ပညာရှိဖြစ်နိုင်ပါသည် .... "

"အရာရာကို မေ့ပျော်တွေးထောက်ထားပြီး ကျွန်ုပ်၏အကြံကို မစွန့်လွှတ်နိုင် .... ချူပိန်မင်းအား သတ်ဖြတ်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်သည် ချူနန်းတော်တွင်းသို့ မည်သို့ဝင်မည်နည်း .... "

"ချူပိန်မင်းအား စစ်ပွဲနိုင်မှသာ ကျွန်ုပ်၏အကြံအစည် အောင်မြင်မည်ဖြစ်၏ .... ထို့ကြောင့် ချူပြည်အား ချေမှုန်းနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်ကြိုးပမ်းမည်၊ ချူပြည်ကို စစ်ပွဲနိုင်အောင် ကျွန်ုပ် ကြံစည်မည် .... "

စင်းပေါင်ယီက လေးနက်စွာပြော၏။

"သင်သာ ချူပြည်ကို ဖျက်ဆီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းကိုထုတ်၍ ချူပြည်ကို ပြန်ထူထောင်ရလိမ့်မည် .... ကျွန်ုပ်၏ အမိတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အားကိုးရာ လဲလျောင်းရာ မှီခိုရာဖြစ်ပါသည် .... ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို အပျက်အစီးမခံနိုင်ပါ"

ဝူယွင်က ....

"ဒါကတော့ သင့်တာဝန်ဖြစ်သည် .... ကျုပ်တာဝန်ကတော့ ချူပိန်မင်းနှင့် ပေ့မုကျိကို လက်စားချေရေးအတွက် ချူပြည်ကို တိုက်ခိုက်ရန်သာရှိတော့သည် .... "

ထို့နောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် လမ်းခွဲကြ၏။ စင်းပေါင်ယီသည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဝူယွင်ကို သူ့ခွဲပါလာသော ငွေကြေးများကို ပေးလေ၏။ ဝူယွင်သည် ထိုအကူအညီများကို ယူပြီး စုံပြည်သို့ အရောက်ပြေးလေတော့၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်သည် စုံပြည်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ဝူယွင်သည် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြေးလွှားလာပြီးနောက် စုံပြည်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်နှင့် ဝူယွင်တို့ တွေ့ရှိကြလျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်၍ငိုကြွေးကြလေ၏။

ဝူယွင်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသည်။

မင်းသားကျင့်က ....

"ကျွန်ုပ် ကြားသိရသည် .... ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဝူကျူ အသတ်ခံရသည့်သတင်းနှင့် ဝူခန့် အသတ်ခံရသည့်သတင်းမှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၌ တောင်းလျှံနေသည် .... မကြာမီ ကျွန်ုပ်အား သတ်ပေတော့မည်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည် .... "

သူတို့သည် စုံပြည်တွင် ခိုလှုံနေထိုင်ကြ၏။ သူတို့သည် စုံမင်းထံမှ အကူအညီရရှိရန် မျှော်လင့်ကြသည်။ သို့သော် စုံပြည်တွင် နန်းတွင်းရေးများ ရှုပ်ထွေးလာပြီး အုပ်စုများ သုံးစုအထိ ကွဲပြားနေသောအခါ သူတို့သည် စုံပြည်မှ အကူအညီကို မျှော်မှန်းနိုင်ခွင့်မရှိတော့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အုပ်စုကွဲတစ်စုက ချူပြည်သို့ပင် စစ်ရေးအကူအညီတောင်းခံသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုသို့ စုံပြည် နန်းတွင်းရေး ရှုပ်ထွေးလာသောကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်နှင့် ဝူယွင်သည့် သားတော်စင့်အား ခေါ်၍ ကျန့်ပြည်သို့ ထွက်ပြေးရပြန်လေ၏။ သူတို့ ထွက်မပြေး၍ မဖြစ်ပါ။ ချူပြည်သို့ အကူအညီတောင်းခံသော အုပ်စုနိုင်သွားလျှင် သူတို့တစ်တွေမှာ အကျဉ်းသားအဖြစ်နှင့် ချူပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားမည်ကို သူတို့ သိနေသောကြောင့်တည်း။ ထိုစဉ် အချိန်ကာလမှာ ကျန့်ပြည်သည် ချူပြည်နှင့် ဆက်ဆံရေးတင်းမာနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျင့်ပြည်နှင့်မူ ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်နေ၏။

◆◆◆

(၆၉)

ကျန့်မင်းသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်တို့အား ခိုလှုံနေထိုင်ခွင့်ပေးလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်သည် ချူပြည်သို့ စစ်ချီရန်မှတစ်ပါး အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်စားသောက်ခွင့်ရနေလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်နှင့် ဝူယွင်တို့သည် ကျန့်တိန်မင်းအား ချူပြည်သို့ စစ်ချီတက်နိုင်ရန် သွားရောက်စကားဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သူတို့ ပြောဆိုဖန်များသောအခါ ကျန့်တိန်မင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

"ဟင်း .... ကျွန်ုပ်၏ ကျန့်ပြည်သည် ယခင်ကလို အင်အားမရှိတော့ပြီ၊ ကျွန်ုပ်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ထိန်းနိုင်ရုံလောက်သာ အင်အားရှိတော့သည် .... ဤသည်ကို သင်တို့ မသိပေ၊ သင်တို့အား ကျွန်ုပ်ကူညီလိုပါ၏၊ သို့သော် မကူညီနိုင်တော့ပြီ .... "

မင်းသားကျင့်နှင့် ဝူယွင်တို့သည် ကျွန့်မင်း၏စကားကို ကြားရသောအခါ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။ သူတို့သည် ကျွန့်မင်းထံမှ အကူအညီရရန် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့၏။ ယခုသော် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရလေပြီ။

ကျွန့်တိန်မင်းက ဆက်လက်ပြောဆိုလေ၏။

"ကျွန်ုပ်ထံမှ အကူအညီမရသော်လည်း သင်တို့ စိတ်မပျက်ပါနှင့် .... ကျွန်ုပ် အကြံပေးလိုက်မည်၊ သင်တို့သည် ကျင့်ပြည်သို့ သွားပါလေ .... ကျင့်မင်းသည် သင်တို့ လိုအပ်သည့်အကူအညီကို ကောင်းစွာပေးအပ်ပေမည် .... "

ဝူယွင်က ခေါင်းယမ်းလေ၏။

"ကျင့်ပြည်သည်လည်း အင်အားမရှိပါ .... ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သည့်အကူအညီကိုပေးနိုင်မည်မထင်ပါ .... အခြားပြည်တစ်ပြည်အား ကျွန်တော်မျိုး အားကိုးရချေတော့မည်၊ ကျွန်တော်မျိုး ခိုလှုံခဲ့သည့် တိုင်းပြည်များလည်း များခဲ့ပါပြီ .... ချူပြည်အား စစ်ရေးအရ တိုက်ခိုက်နိုင်သော တိုင်းပြည်သည် မရှိခဲ့ပါ .... "

ဝူယွင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောနေလေ၏။

သူတို့သည် ကျွန့်တိန်မင်းထံမှ ပြန်လာခဲ့ကြရလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်သည် ဝူယွင် မသိအောင် ကျင့်ပြည်နှင့် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်လေ၏။ ဤသည်မှာ မင်းသားကျင့်၏အမှားဖြစ်သည်။ ဝူယွင်နှင့်သူသည် ဆိုးတူကောင်းဘက်ဖြစ်၍ အကြံအစည်ဟူသမျှကို ဝူယွင်နှင့် တိုင်ပင်အပ်သည်။ ယခုသော် ဝူယွင်အား ဖုံးကွယ်လျက် ကျင့်မင်းနှင့် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်လေ၏။ ဤသို့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ကျင့်မင်းသည် ကျွန့်တိန်မင်းအား သုတ်သင်ပြီး ကျွန့်ထီးနန်းကို လုယူရန် အကြံရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ဤအကြံအစည်တွင် မင်းသားကျင့် ပါဝင်ရန် ကျင့်မင်းက သွေးဆောင်လေ၏။ သို့မှသာ အတွင်းအပြင် ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ကြံနိုင်ပေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်ကလည်း ကျွန့်ပြည်၏ ထီးနန်းကို ရရှိလျှင် စစ်သည်အင်အားစုဆောင်းပြီး ချူပြည်သို့ စစ်ချီတက်ရန် အကြံရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျင့်မင်းနှင့် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ဝူယွင်ကို အသိပေးပါက ဝူယွင်သည် ဤအကြံကို မုချ ဖျက်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် ထိုခိုလှုံသောမင်းအား ကိုယ်ကမှ လုပ်ကြံဖျက်ဆီးသောအကြံကို .... မည်သည့်အခါမျှ လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်၏ ကမောက်ကမနိုင်လှသော အကြံအစည်သတင်းများ ပေါက်ကြားသွားပြီး ကျွန့်တိန်မင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်သွားနိုင်၏။ သူသည် ပြည်တွင်းမှ သစ္စာဖောက်များအားလုံး ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်ကိုလည်း သူ့ဆန်စား၍ သူ့ကို စော်ကား

ရပါမည်လားဟု စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကာ ဖမ်းဆီးကွပ်မျက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝူယွင်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်၏သားတော်ကလေး စင့်အားခေါ်၍ ကျန့်ပြည်မှ အချိန်မီ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရလေတော့၏။

ဝူယွင်နှင့် မင်းသားစင့်သည် နေ့အချိန်တွင် လုံခြုံရာတွင် ပုန်းခို၍ ညဘက်တွင်သာ ခရီးနှင်သည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ချင်ပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြလေ၏။

သို့သော် ချင်ပြည်နှင့် ချူပြည်မှာ အိမ်နီးနားချင်း နယ်မြေချင်း ဆက်စပ်နေသဖြင့် ဝူယွင်နှင့် မင်းသားစင့်တို့အား မည်သို့မျှ အကူအညီမပေးရဲချေ။

ထို့ကြောင့် ဝူယွင်နှင့် မင်းသားစင့်တို့မှာ အရှေ့ဘက်ဒေသသို့ ရောက်အောင်ပြေးကြလေတော့၏။

◆•◆

(၇၀)

မသင့်ရာကို ကြုံမိသူ

ချူပြည်၏ ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်သော ကျောင်းကွမ်း ဆိုသော မြို့ကင်းစခန်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိုမြို့ကင်းကို ဖြတ်သန်းနိုင်လျှင် ဝူပြည်သို့ ဖြောင့်တန်းစွာ သွားနိုင်ပြီး ခရီးတိုသွားလေသည်။

ထိုကင်းစခန်းမြို့ကို မဖြတ်နိုင်လျှင် နယ်မြေဒေသအကျယ်ကြီးကို ပိုင်းပတ်သွားနေရသဖြင့် ဝူပြည်သို့ သွားသည့်ခရီးမှာ ရှည်လျားလှပေသည်။

ကျောင်းကွမ်းစခန်းမြို့မှ ဝူယွင်ကို ဖမ်းဆီးရန် အစောင့်များ ချထားပေသည်။ ကျောင်းကွမ်းမြို့၌ ပိုမို၍ အစောင့်များချ၍ထားသည်။

ဤသည်မှာ ဝူပြည်သို့သွားနိုင်သည့် ဖြတ်လမ်းဖြစ်၍ ဝူယွင်သည် ဝူပြည်သို့ သွားနိုင်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းကွမ်းမြို့ ချူပိန်မင်းသည် မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ချထားလေရာ ထိုတပ်ဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် တပ်မှူးကြီးယင်ရဲ့ကို အုပ်ချုပ်စေသည်။ ယင်ရဲ့သည် တင်းကျပ်သော စစ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ရာ သူ့မြို့စောင့်တပ်သည် လူအဝင်အထွက်များကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လေ၏။

ကျောင်းကွမ်းမြို့စခန်းအဝင်ဝ၌ ချူပိန်မင်း၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာနှင့် ဝရမ်းပြေး ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို မြင်သာအောင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကပ်ထား၏။

ထိုအခြေအနေများကို ဝူယွင် လုံးဝမသိပေ။ ကျောင်းကွမ်းမြို့သည် နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့သာ ဖြစ်ရာ ချူပိန်မင်းက အစောင့်အနေ ဤမျှ ချထားလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ချေ။

ဝူယွင်သည် မင်းသားစင့်အား လက်ကိုဆွဲ၍ ထိုမြို့ကို သွားလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လီယန်းစန်းတောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ လီယန်းစန်းတောင်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် မကြာမီ ကျောင်းကွမ်းမြို့သို့ ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဝူယွင်သည် မင်းသားစင့်အား လက်ဆွဲ၍ တောလမ်းခရီးမှ ခရီးနှင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ သွားနေစဉ် တောလမ်းထဲ၌ လူတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် တွေ့ရသူမှာ လူယ်လု

ယ်မဟုတ်ချေ။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူ ပါးမြိုင်းမွေးဖြူဖြူကို တွေ့ရသဖြင့် အဘိုးအိုမှာ ဂရုစိုက်စရာမဟုတ်ဟု ယူဆပြီး ရှေ့သို့သာ ခရီးနှင်တော့သည်။

သို့သော် ထိုအဘိုးအိုက သေချာစွာကြည့်သည်။ ထိုအဘိုးအိုက ပုမ်းပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ဝူယွင်မှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

"မိတ်ဆွေကြီးဝူ .... သုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် မည်သည့်နေရာသို့ ခရီးသွားမည်နည်း"

ဝူယွင်မှာ မင်းသားစင့်အား လက်ဆွဲ၍ ပြေးတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သို့သော် ထိုသို့ပြေးလျှင် အဘိုးအို သံသယပိုဖြစ်လာမည် စိုးရိမ်သဖြင့် မပြေးတော့ဘဲ ထိုအဘိုးအိုကို ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏။

"ဆရာကြီး လူမှားနေပြီထင်သည် .... ကျွန်တော်သည် ဝူအမျိုး အနွယ်မဟုတ်ပါ .... "

ဝူယွင်က အဘိုးအိုအား ခပ်တည်တည် လိမ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဝူယွင်၏စကားကိုကြားသောအခါ တဟားဟား ရယ်မောလေတော့၏။

"ကျွန်ုပ်သည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ ကျော်ကြားသော သမားတော်ကြီး ကိုကောင်းဖြစ်ပါသည် .... ဤအရပ်ဒေသတစ်ဝိုက်မှ လူနာများကို ဆေးဝါးကုသပြီး အသက်ကယ်တင်နေသူဖြစ်ပါသည် .... ကျုပ်သည် တစ်ပါးသူ ဒုက္ခရောက်အောင် မည်သို့မျှ မလုပ်ပါ .... မည်သည့်

အခါမှ မလုပ်ပါ .... ကျုပ်ကို သင် မကြောက်ပါနှင့်"

ဝူယွင်သည် အဘိုးအိုကို စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငေးကြောင်ကြောင် ရပ်ကြည့်မိလေ၏။

"သင်တို့ကို ငါ မဓာယ်လျှင် သင်တို့ သေဖွယ်ရာပင် ရှိတော့မည် .... ကျွန်ုပ် မေးမည်၊ သင်တို့ ကျောင်းကွမ်းမြို့ကို ဖြတ်ကျော်သွားကြမည် မဟုတ်လား .... "

"ဟုတ်ပါသည် ဆရာကြီး .... "

"မသွားလင့် .... "

"ဘာကြောင့် မသွားရမည်နည်း .... ကျွန်ုပ်တို့မှာ အရေးတကြီး ကိစ္စ ရှိပေသည် .... "

"မသွားလင့် .... သွားလျှင် အန္တရာယ်တွေ့လိမ့်မည် .... ယခု ကျုပ် ကျောင်းကွမ်းမှ လာခဲ့သည် .... ထိုမြို့တွင် အစောင့်စစ်သည်များ ထူထပ်စွာချထားပြီး သင့်ပုံတူပန်းချီကားများကိုလည်း လူမြင်ကွင်း၌ ကပ်ထားပေသည် .... သင့်အား ဖမ်းမိလျှင် ဆန်စေ့ငါးသောင်း ပေးမည်ဟု ဆုငွေ ထုတ်ထားရာ သင့်အား ဤမြို့စောင့်တပ်မှ စစ်သည်များသာမဟုတ် အခြားသူများလည်း တွေ့သွား၍မဖြစ်ချေ .... ကျုပ်ကား အကြောင်းမဟုတ် .... တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယဖြစ်၍ ချမ်းသာရန်လည်း မလိုတော့ပြီ၊ ထို့ကြောင့် သင့်ရုပ်ရည်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိခြင်း ဖြစ်သည် .... "

ဝူယွင်မှာ မကြံတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

"ဆရာကြီး .... ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတိဒုက္ခရောက်လာသူများ ဖြစ်ပါသည် .... ဆရာကြီး ကယ်မ,မှပင် ဤအခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ပါတော့မည်"

သမားတော်ကြီး ကုံကောင်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်းငယ်တစ်လုံးအား လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

"ကျွန်ုပ်၏နေအိမ်သည် ဟောဟိုတောင်တန်း၏ တစ်ဘက်တွင် ရှိပါသည် .... တောထဲတောင်ထဲဖြစ်၍ အခြားလူများတွေ့မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါ၊ သင်တို့ ကျုပ်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ .... "

ဝူယွင်သည် မင်းသားစင့်အား လက်ဆွဲ၍ အဘိုးအိုကုံကောင်း နောက်သို့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

◆◆◆

(၇၁)

တောင်ကုန်းကလေး၏ တစ်ဘက်တွင်ဆိုသည်မှာ .... သမားတော်ကြီး ကုံကောင်းက သာမန်မျှသာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကုန်း၏ဟိုဘက်သို့ နှစ်လီမျှ လျှောက်ရသေးသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား သမားတော်ကြီး ကုံကောင်း၏ ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့၏။

တောတွင်းတွင်ဖြစ်၍ ခြံဝင်းကို ကျယ်ကျယ်ခတ်ထား၏။ ခြံဝင်းအတွင်း၌ ဝါးတဲကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ထိုခြံဝင်းနောက်ဘက်ကား ဝါးတောကြီးရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝါးပင်များ လေတိုက်သံတရှဲရှဲကို ကြားနေရလေ၏။

သမားတော်ကုံကောင်းသည် ဝူယွင်နှင့် မင်းသားစင့်အား တဲအိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

တဲအိမ်ထဲတွင် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ကွပ်ပျစ်များရှိ၏။ ထိုင်ခုံများတွင် အသီးသီးထိုင်မိကြသောအခါ သမားတော်ကြီး ကုံကောင်းက ....

"စစ်မှူးကြီးဝူတို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကျွေးမွေးစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိပါဘူး .... ရေပဲတိုက်ဖို့ရှိပါတယ် .... ညနေစာကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချက်ပြုတ်ရမှာပဲ"

ဝူယွင်က ....

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာကြီး .... ကျွန်တော်တို့လည်း မောနေလို့ ဘာမှ မစားသောက်နိုင်ပါဘူး .... အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကိုပဲ ပြောပြပါမယ်၊ ဆရာကြီး နားထောင်နိုင်ပါ့မလား"

သမားတော်ကြီးကုံကောင်းက ....

"စစ်မှူးကြီးဝူရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က နားမထောင်နိုင်ရမှာလဲ .... ကဲ ပြောပါဗျာ"

ဝူယွင်သည် မင်းသားလေးစင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး

"ဤလူငယ်ကလေးကား ကျွန်တော့်သခင်လေးဖြစ်ပြီး ချူမင်း၏မြေးတော်လည်း ဖြစ်ပါသည် .... "

ဝူယွင်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်အား ချူပိန်မင်းက သတ်လိုသဖြင့် ဝူကျူအား နေပြည်တော်သို့ စတင်ခေါ်ယူသည့်အကြောင်းမှစ၍ ယခု သူနှင့် မင်းသားလေးစင့်တို့ သမားတော်ကြီးကုံကောင်းဆီ ရောက်သည်အထိ ဘဝအဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဤသို့ပြောပြခြင်းမှာ ကိုကောင်း၏ ဥပဓိရုပ်ရည် တည်ကြည်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယခုအခြေအနေတွင် ကိုကောင်းကို မယုံလျှင် မဖြစ်သည့် အခြေအနေရှိနေ၍တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကောင်းသည် နန်းတွင်းရေးရာ ရှုပ်ထွေးမှုများကို ကြားရပြီးနောက် သက်ပြင်းချလေ၏။

"ဟင်း .... စစ်မှူးကြီးတို့ နန်းတွင်းရေးရာမှာ စိတ်မဖွယ်ကောင်းလေစွ၊ ယခု ကျုပ်နေထိုင်သည့် တောတွင်းကား လူအရောက်အပေါက်နည်းလှသဖြင့် စစ်မှူးကြီးတို့အား လူစိမ်းများတွေ့ရန် မစိုးရိမ်ရပါ .... စစ်မှူးကြီးတို့ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ပါသည် .... ကျုပ်ကတော့ စစ်မှူးကြီးတို့ ကျောင်းကွမ်းစခန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်အောင် စဉ်းစားကြံစည်ရဦးမည် .... "

ဝူယွင်နှင့် မင်းသားစင့်တို့သည် သမားတော်ကြီးကိုကောင်းအား ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် ဦးခိုက်ရှိခိုးကြလေသည်။

"သက်သာစွာနေကြပါ .... ညနေစာလည်း အသင့်ရှိပါမည် .... စားစရာ သောက်စရာများအတွက် လုံးဝပူပင်ရန်မရှိပါ .... "

သမားတော်ကြီးကိုကောင်းသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲဖြစ်သည်။ ဝူယွင်တို့အား ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆယ်ရက်မျှ အချိန်ကုန်သွားလေ၏။ သမားတော်ကြီး ကိုကောင်းသည် သူတို့ ကျောင်းကွမ်းစခန်းမှ ဖြတ်သွားနိုင်မည့်အစီအစဉ်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ ရှိ၏။ ဝူယွင်သည်

သမားတော်ကြီး ဖွင့်ပြောမည့်အချိန်ကို စောင့်နေရာမှ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်မေးရလေတော့၏။

"ကျွန်တော်တို့မှာ ကလဲ့စားချေရမည့် အစီအစဉ်ကြီး ရှိနေပါသေးသည် .... ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့အား လွတ်မြောက်ရန် ကြံဆောင်ပေးမည် ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အကြံအစည်ကို စောင့်နေရပါသည် .... ထိုသို့ စောင့်ရာတွင် တစ်ရက်စောင့်ရသည့်အချိန်မှာ တစ်နှစ်လောက် ကြာမြင့်သည်ဟု စိတ်ဝယ်အထင်ရှိပါသည်၊ ကျွန်တော်တို့အား ကျောင်းကွမ်းစခန်းမှ အမြန်ဆုံး ဖြတ်ကျော်နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးပါ ဆရာကြီး .... "

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ဝူယွင် ချုံးပွဲချငိုကြွေးလေတော့၏။ ဝူယွင်မှာ သူတို့ အပြည်ပြည်သို့ ပြေးနေရသဖြင့် လက်စားမချေနိုင်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်နေသည်။

ကိုကောင်းက ....

"စစ်မှူးကြီး .... သူတို့ကို ကျောင်းကွမ်းမြို့အား ဖြတ်၍ခေါ်သွားရန်မှာ တာဝန်ကြီးလေးလှပါသည် .... မတော်တဆ စစ်မှူးကြီးဝူအား တွေ့ရှိမှတ်မိသွားသော် ကျုပ်၏အကျိုးဆောင်ခြင်းအားလုံး ပျက်စီးသွားရမည် မဟုတ်ပါလား .... ဤကိစ္စမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား၍မရနိုင် .... တစ်ယောက်ယောက်၏ အကူအညီရမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် .... ထိုအကူအညီကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်၊ ထိုအကူအညီကိုရလျှင် ကျုပ် သင့်ကို ကူညီနိုင်လိမ့်မည် .... "

ဝူယွင်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ရက်များစွာ ဆက်၍စောင့်နေရတော့၏။

◆◆◆

(၇၂)

နောက်ပိုင်းတွင် ဝူယွင်သည် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာတော့၏။ သူတို့ ဤနေရာ၌ ပုန်းခိုနေသည်ကို ချူစစ်သည်များထံ သတင်းရောက်ရှိသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းတည်း။

သူသည် ကျောင်းကွမ်းစခန်းကို ရုပ်ဖျက်၍ ဖြတ်ကျော်သွားရန် ကြံစည်မိသည်။

ကိုကောင်းက ....

"စစ်မှူးကြီးဝူ၊ ကျောင်းကွမ်းစခန်းရှိ စစ်သည်များသည် အချိန်ကြာသည်ကို ဂရုမစိုက်ချေ .... သူတို့လက်ထဲမှ စစ်မှူးကြီးဝူ ရုပ်ဖျက်၍ လွတ်သွားမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ကြသည်၊ ထို့ကြောင့် မြို့ထဲ ဝင်သူထွက်သူအားလုံးကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြ .... နောက်ဆုံး နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသူပင် နှုတ်ခမ်းမွေးကို အဆွဲခံရပေသည်။

သူသည် ကျောင်းကွမ်းစခန်းကို အရဲစွန့်၍ ဖြတ်ကျော်ရန် အစီအစဉ်ကို လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။

ဝူယွင်မှာ အကြံအစည်မထွက်ဘဲ မီးခဲပေါ် ထိုင်နေရသူပမာ ဖြစ်နေရတော့သည်။

နောက်သုံးလေးရက်မျှ ကြာသောအခါ သမားတော်ကြီးကုံ့ကောင်းသည် အပြင်မှ ပြန်လာလေ၏။ သူနှင့်အတူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ ထိုမိတ်ဆွေ၏အမည်မှာ ဝမ်ပုန် ဖြစ်လေ၏။

သမားတော်ကြီး ကုံ့ကောင်းသည် သူ့မိတ်ဆွေနှင့်အတူ တဲအိမ်ထဲ ဝင်လာလေ၏။ သူသည် ဝူယွင်ကို မြင်သောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလေတော့၏။

သူသည် ထိတ်လန့်စွာ မေးလေ၏။

"အလို .... မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသနည်း၊ သင့်ဆံပင်တွေရော မျက်ခုံးမွေးတွေရော မုတ်ဆိတ်မွေးတွေရော ဖြူကုန်ပါပကောလား"

ကုံ့ကောင်းက ဤသို့ အထိတ်တလန့်ပြောမှ ဝူယွင်လည်း ကြေးမုံမှန်ချပ်ကိုယူ၍ သူ့ရုပ်သွင်အား ကြည့်လေ၏။ သူ့ရုပ်သွင်သည် အလွန်အိုစာသွားပြီတည်း။ ဆံပင်၊ မျက်လုံး၊ မုတ်ဆိတ်၊ ကျင်စွယ်တို့သည်လည်း အားလုံးဖြူရော်သွားခဲ့ချေပြီ။ သူသည် သူ့ရုပ်သွင်အား ကြည့်ပြီး ငိုကြွေးမိလေ၏။

"ကျွန်တော်၏ အရေးကိစ္စပင် မစ,ရသေး .... ကျွန်တော်ကား အိုမင်းလာချေပြီ၊ အိုမင်းခြင်းသည် ကျွန်တော့်အပေါ် လျင်မြန်စွာ ကျ

ရောက်လာပေသည် .... "

သမားတော်ကြီးသည် ဝူယွင် စိတ်သောက ကြီးမားနေသည်ကို သိလေ၏။

"စစ်မှူးကြီးဝူ .... ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သင် သောကဗျာပါဒ ဖိစီး၍ ဖြစ်ပေသည်၊ စိတ်ကို အေးချမ်းစွာထားပါ စစ်မှူးကြီး .... တစ်ခုချင်း ရောက်ရှိလာမည့်ပြဿနာကို တစ်ခုချင်း ဖြေရှင်းမည်ဟု စိတ်ဝယ် အမှတ်ထားပါ .... ပြဿနာသုံးလေးခု ကြိုတင်ဖြေရှင်းမည်ဟု စိတ်ဝယ်မတွေးပါနှင့်၊ ဤသို့မတွေးလျှင် သင့်အတွက် ကောင်းပါမည်"

ထို့နောက် သမားတော်ကြီး ကုံ့ကောင်းသည် သူ့မိတ်ဆွေ ဝမ်ပုန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် ကျောင်းကွမ်းမြို့စခန်းမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကြံဉာဏ်ဖလှယ်ပြီး ဆွေးနွေးကြလေတော့၏။

◆◆◆

(၇၃)

ထွက်ခွာမှု ထွက်ခွာနည်း

ကျောင်းကွမ်းမြို့စခန်းမှ ဝင်ထွက်သွားလာသူ မှန်သမျှ မြို့တံခါးစောင့်စစ်သည်တို့၏ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်းကို ခံကြရသည်။ သူတို့သည် ဝူယွင်၏ရုပ်ပုံတူ ပန်းချီကားကြီးဖြင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီး မတူမှသာလျှင် ထိုခရီးကို ထွက်ခွာခွင့်ပြုသည်။

စစ်မှူးကြီး ယင်ရဲ့ကလည်း ဤသို့ ကြပ်မတ်စစ်ဆေးရန် အမြဲတမ်း မိအားပေးနေသည်။

စစ်မှူးကြီး ယင်ရဲ့ ကြပ်မတ်ပြီး မြို့တွင်းသို့ ဝင်သမျှလူများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။ မြို့မြောက်ဘက်တွင်လည်း ထွက်သွားသူ မှန်သမျှကို ဤသို့ စစ်ဆေးနေလေ၏။ သူတို့ စစ်ဆေးပုံမှာ အနုစိပ်ရှိလှသဖြင့် ဝူယွင်သာ ဝင်လာခဲ့လျှင် မုချမိပေလိမ့်မည်။

ဤနေ့တွင် လူတစ်ယောက်သည် ဦးခေါင်းငုံ့လျက် မြို့စခန်းတွင်းဝင်ရန် လာရောက်တန်းစီရပ်လေ၏။

မြို့စောင့်စစ်သည်တို့သည် ထိုသူကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ မကြာမီ ထိုသူသည် ရှေ့သို့တိုး၍လာရောက်အစစ်ဆေးခံရတော့၏။ မြို့စောင့်စစ်သည်တို့သည် ထိုသူအား ဝိုင်းအုံစစ်ဆေးကြလေ၏။

ထိုလူသည် မျက်နှာ မသာမယာလောက်အောင် ဣန္ဒြေပျက်လောက်နေသဖြင့် ထိုသူအား ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာကြလေ၏။ ထိုလူသည် ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားနှင့် အတော်ကလေး တူနေသဖြင့် ထိုလူအား ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတော့သည်။

စစ်သည်တော်များသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိုလူကို လာကြည့်ကြ၏။

"သေချာသည် .... ဤလူသည် ဝူယွင်ပင်ဖြစ်ပေသည်၊ ပုံထဲကအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း တူမည်တော့ မဟုတ်ပေ .... အနည်းငယ်ကွဲပြားမှုတော့ ရှိပေမည် ...."

ဤသို့ဖြင့် ဝူယွင်အား ဖမ်းမိသည့်သတင်းသည် ကျောင်းကွမ်းမြို့တစ်မြို့လုံးအား လွှမ်းခြုံသွားလေတော့၏။

စစ်သည်တော်တို့သည် ဝူယွင်အား ဖမ်းဆီးမိပြီးဖြစ်၍ စစ်မှူးကြီး ယင်ရဲ့ထံသို့ တပျော်တပါး ခေါ်သွားကြ[illegible]၏။

စစ်မှူးကြီး ယင်ရဲ့သည် ဖမ်းဆီးရမိ[illegible]သာလူကို သေချာစွာ ကြည့်

လေ၏။ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှလည်း ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ပြုံးလေ၏။ စစ်မှူးကြီးလည်း စစ်သည်များကဲ့သို့ ဝူယွင်အား ဖမ်းမိသည်မှာ သေချာသွ... လပြီ။

"ဝူယွင် .... သင် ကျွန်ပ်လက်က လွတ်အောင် ထွက်ပြေးနိုင်မည်လော"

ထိုလူက ခေါင်းယမ်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝူအမျိုးအနွယ် မဟုတ်ချေ။

"ဝူအမျိုးအနွယ်မဟုတ်လျှင် သင့်အမျိုးအနွယ်က ဘာဖြစ်မည်နည်း .... "

"ဝမ်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ပါသည် .... "

"ဝမ်အမျိုးအနွယ် .... "

"စစ်မှူးကြီး ကျွန်ုပ်ကို လူမှား၍ ဖမ်းမိနေချေပြီ .... "

စစ်မှူးကြီး ယင်ရဲ့က မယုံချေ။ ထို့ကြောင့် အချုပ်လှည်းတွင်ထည့်ကာ နေပြည်တော်သို့ ချက်ချင်း သတင်းပို့ရန် စီစဉ်တော့၏။

မြို့စောင့်စစ်သည်တို့သည် .... ဝူယွင်ကို မိသဖြင့် သူတို့တပ်ဖွဲ့ဆုလာဘ်တော်များ အချိုးကျ ခံစားကြရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြလေ၏။ အချို့က အချုပ်လှည်းကို ဝိုင်းပတ်ကခုန်ကြသည်။

ထိုအနိုက်အတန့်အတွင်း လူဝင်လူထွက် စစ်ဆေးခြင်း၊ ကြည့်ရှုခြင်းများလည်း ရပ်တန့်သွား၏။ ဝူယွင်ကို မိပြီဖြစ်သဖြင့် မည်သူ့ကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုရတော့မည်နည်း။

မြို့သူမြို့သားအချို့သည် ဝူယွင်ကို ဖမ်းမိပြီဟု သတင်းကြားသဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

အချို့က မှတ်ချက်ပြုကြသည်။

"ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားနှင့်တော့ မတူချေ .... လူမှားဖမ်းလျှင် ခက်ခြိမ့်မည်"

အချို့က ....

"ပုံတူပန်းချီကားဆိုသည်မှာ သူ့ပုံကပင် ထပ်တူမတူချေ .... ဤလိုမျက်နှာပေါက်မျိုးကို ဖမ်းမိထားသဖြင့် ဝူယွင်ဟု ပြော၍ရပေသည် .... "

ဤသို့ဖြင့် လာကြည့်သူအချင်းချင်း အငြင်းပွားနေကြလေ၏။ ထိုသို့ အငြင်းပွားနေစဉ် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပိုက်၍ လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာလေ၏။

"သမားတော်ကြီးပါလား .... "

"ဆရာကြီးကုံကောင်း .... "

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာကြီးကုံကောင်း .... "

သမားတော်ကြီး ကုံကောင်းမှာ လူသိများသူဖြစ်၍ ဝိုင်းပန်းနှုတ်ဆက်သူများ ဆူညံသွားလေ၏။

ကုံကောင်းသည် အချုပ်လှည်းရှိရာသို့ သွားလေသည်။ ဖမ်းဆီးထားသူကိုသေချာစွာကြည့်ပြီးသူ့နဖူးသူ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်လေတော့၏။

သူသည် စစ်မှူးကြီး ယင်ရဲ့အား သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး အကျဉ်းသားသည် ဝူယွင်မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုလေတော့သည်။

"စစ်မှူးကြီး .... စစ်မှူးကြီး ဖမ်းထားသူမှာ ဝူယွင် မဟုတ်ပါ"

စစ်မှူးကြီးက ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

"ခင်ဗျားက ဝူယွင် မဟုတ်ပါဟု ပြောနေသည် .... ဤလူနှင့် ဤပုံတူပန်းချီကား တူညီနေသည်ကို သင် မတွေ့သလော"

"မဟုတ်ပါ စစ်မှူးကြီး .... သူသည် ဝူယွင်နှင့် ဆင်တူသာဖြစ်ပါသည် .... ဤသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသည့် ဝမ်ပုန်သာ ဖြစ်ပါသည် .... "

"သင် မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်လာပြောနေရသလော"

"စစ်မှူးကြီးအား ကျွန်ုပ် မညာဝံ့ပါ .... ဤသူဝမ်ပုန်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများကို စုံစမ်းကြည့်က သိနိုင်ပါသည် .... ဤဒေသ၌ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများစွာ ရှိနေပါသည်၊ ဝမ်ပုန်သည် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ပင့်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် .... သူက ကျွန်ုပ်အား မြို့တံခါးအနီးတွင် ချိန်းဆို၍ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားရန် စောင့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည် .... စစ်မှူးကြီး လူမှားဖမ်းထားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြောပါသည် .... "

သမားတော်ကြီးကုံကောင်း၏ စကားကြောင့် စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့မှာ အချုပ်လှည်းတွင်းမှ လူနှင့် ဝူယွင်၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရပြန်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဆင်တူသလိုလို မတူသလိုလို ရှိလာပြန်တော့၏။

"ကဲ .... အကျဉ်းသားကို လှည်းအတွင်းမှ ထုတ်ပါဘိ .... လူမှားပြီး ဖမ်းထားခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးရမည်"

အစောင့်စစ်သည်များသည် ဝမ်ပုန်ကို အချုပ်လှည်းအတွင်းမှ ထုတ်ပေးကြလေ၏။

စစ်ဆေးသောအခါ ဝူယွင်မဟုတ်။ ဝမ်ပုန်သာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထို့ပြင် သမားတော်ကြီး ကုံကောင်းကိုလည်း စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့က သိရှိလေ၏။

ကုံကောင်းသည် သူ့အား လိမ်ညာပြောဆိုဝံ့မည့်သူ မဟုတ်ဟု စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့ ယုံကြည်သည်။

သို့သော် သူသည် လိုအပ်ချက်များကို ပြုလုပ်ရန်မှ မမေ့ချေ။

"ကဲ .... သမားတော်ကြီးနဲ့ ဝမ်ပုန်နောက်ကို စစ်သည်တော် တပ်စိတ်တစ်စိတ် လိုက်သွား .... ဟိုရောက်ရင် ဝမ်ပုန်ကို စုံစမ်းခဲ့၊ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိနေရင်တော့ ဘာမှုလုပ်စရာမလို .... အကယ်၍ မရှိခဲ့လျှင် ပြန်ဖမ်းခဲ့ကြ .... "

စစ်မှူးကြီးသည် ဝမ်ပုန်အား ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဝမ်ပုန်သည် သမားတော်ကြီးကုံကောင်းနှင့်အတူ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွား၏။ သူတို့နောက်မှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်လည်း လိုက်သွားသည်။

သမားတော်ကြီးကုံကောင်းသည် အိမ်တစ်အိမ်သို့ဝင်ပြီး မှာကြားစရာရှိသည်များကို မှာကြားကာ ဝမ်ပုန်နှင့်အတူ စစ်သည်တော်များ ခြံရံလျက် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လေ၏။ ဝမ်ပုန်၏ ရောဂါဖြစ်နေသော ဆွေမျိုးမှာ ကျေးလက်တောရွာမှ ဖြစ်သည်။

စစ်သည်တော်များလည်း ထိုကျေးလက်အထိ လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့သည် စဉ်းစားတွေးတောလေ၏။ သူတို့သည် ဝမ်ပုန်ကို ဝူယွင်ဟု အထင်မှားဖမ်းဆီးသည့်အချိန်အခါသည် သူတို့လစ်ဟာသွားသည့်အချိန် မဟုတ်ပါလော။ ဤလစ်ဟာသွားသောအချိန်ကို အမိအရယူလျက် ဝူယွင်သည် လွတ်မြောက်သွားနိုင်သည်။

စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့က ....

"စောစောက ဝမ်ပုန်အား ဖမ်းဆီးခဲ့စဉ်က သင်တို့သည် ဝူယွင်ကို ဖမ်းမိပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော .... ထိုအခါ သင်တို့သည် ဝူယွင်ကို ဖမ်းမိပြီဖြစ်၍ လူဝင်လူထွက် စစ်ဆေးရန်မလိုတော့ဟု ယူဆခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော .... "

စစ်သည်တော်များက ....

"ဟုတ်ပါသည် စစ်မှူးကြီး .... ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးမှုများကို ရပ်တန့်ပစ်ခဲ့ပါသည် .... "

ယင်ရဲ့က ....

"ကဲ .... ထိုအခွင့်အရေးကို ဝူယွင် အရမယူနိုင်ပါသလော ....

သူသည် ထိုအခွင့်အရေးကိုယူပြီး မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကောင်းထွက်သွားနိုင်သည် .... ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းတပ်ဖွဲ့နှင့် လိုက်ကြည့်မည် .... မြင်းတပ်ဖွဲ့ အသင့်ပြင်လေလော့ .... "

စစ်သည်တော်များသည် ဇေစပ်သေချာသော စစ်မှူးကြီးအားလေးစားသွားကြလေ၏။

ထို့ပြင် ယင်ရဲ့သည် အကွပ်အညှပ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ မြင်းတပ်ဖွဲ့သည် ချက်ချင်းပြင်ဆင်ရလေတော့၏။

ယင်ရဲ့က ....

"ချီတက်ကြ၊ မြောက်ဘက်မြို့ပြင်၌ ခေတ္တစုံစမ်းမည် .... စုံစမ်းပြီး ဆက်လိုက်ကြမည် .... "

သူတို့သည် မြောက်ဘက်မြို့တံခါး၌ စစ်သည်တော်များအား မေးမြန်းစုံစမ်းလေသည်။

စစ်သည်တော်များသည် ဝူယွင်အား မိပြီဟု ကြားသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး စစ်ဆေးမှုကို ရပ်တန့်လိုက်သည်ဟု ပြောသည်။

ခရီးသွား ဘယ်နှစ်ယောက် မြို့ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို သူတို့ မသိလိုက်ပါဟု ပြောလေ၏။

"ကဲ .... မထူးတော့ပြီ၊ မြို့ပြင်သို့ ဆက်လိုက်ကြလော့"

စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့က ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

◆◆◆

(၇၄)

လူမှား၍ ဖမ်းဆီးခြင်း

ဝူယွင်သည် စစ်သည်တော်များက ဝမ်ပုန်အား ဖမ်းဆီးပြီး ပျော်မြူးနေကြစဉ် တောင်ဘက်မြို့ဝင်တံခါးမှဝင်၍ မြောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သူ တောင်ဘက်မြို့တံခါးကိုရောက်စဉ် စစ်သည်တော်များသည် ဝမ်ပုန်အား အချုပ်လှည်းတွင် ထည့်နေကြသည်။

ဝူယွင်သည် ကိုယ်တိုင်လည်း ရုပ်ဖျက်ထားသည်။ မင်းသားစင့်အားလည်း ရုပ်ဖျက်ထားသည်။ ရုပ်ဖျက်ထားသူနှစ်ယောက်သည် တောင်ဘက်မြို့တံခါးမှဝင်၍ မြောက်ဘက်မြို့တံခါးမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဤသည်မှာ သမားတော်ကြီးကုံကောင်း၏ အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကုံကောင်းသည် ဝူယွင်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သော ဝမ်ပုန်ကို ဆံပင်

နှင့် ရုပ်သွင်ကို အနည်းငယ် ပြုပြင်ပေးလိုက်၏။ မြို့စောင့်စစ်တပ်တို့သည် ဝမ်ပုန်ကို ဝူယွင်ဟု အထင်မှားပြီး ဖမ်းဆီးကြလေ၏။

ဝူယွင်သည် မင်းသားစင့်ကို မြင်းပေါ်တင်၍ ပြေးခဲ့သည်။ မြင်းတစ်စီးဝယ်ရန် အကြံပေးခဲ့သော သမားတော်ကြီး ကုံကောင်းကိုပင် အလွန်ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မြင်းနှင့်မပြေးခဲ့သော် ဝူယွင်သည် အလွန်စေ့စပ်သေချာသော စစ်မှူးကြီးရဲ့ယင်လက်မှ လွတ်မည်မဟုတ်ချေ။ ဆယ့်ငါးလီခန့် ပြေးမိသောအခါ ရှေ့တွင် မြစ်ကြီးတစ်စင်း ကာဆီးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝူယွင်သည် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးနိုင်ရန် လှေသမ္ဗန်ကိုစောင့်သော်လည်း တစ်စင်းတလေမျှပင် မတွေ့မြင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးစွာ ဖြစ်ရလေတော့၏။

ဝူယွင်သည် မြစ်အထက်သို့ မျှော်ကြည့်လေ၏။ လှေငယ်တစ်စင်းမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အားငယ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာတော့သည်။ မြစ်အောက်ဘက်သို့ ကြည့်သောအခါတွင်လည်း လှေငယ်တစ်စင်းတလေမျှ မတွေ့ရသောအခါ အလွန်ပူသွားမိသည်။

အကယ်၍ သူ့နောက်မှ စစ်မှူးကြီးရဲ့ယင် လိုက်လာခဲ့သော် အခက်ကြီး ခက်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်အတန်ကြာမျှ ကုန်ဆုံးသောအခါ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှ တံငါလှေတစ်စင်း ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ လှော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝူယွင် ဝမ်းသာသွား၏။ မည်မျှဝမ်းသာသနည်းဟူမူ ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်မိမတတ် ဖြစ်လေ၏။

"ဗျို့ .... တံငါသည်ကြီး၊ သည်ဘက်ကမ်းကို လာပါဦး"

ဝူယွင်သည် လာပါကယ်ပါ တစာစာဖြင့် အော်ဟစ်ခေါ်လေ၏။

သူ ထိုသို့အော်ဟစ်နေစဉ် မြေပြင်သည် တုန်ဟည်းသကဲ့သို့ အသံကြီး ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဝေးမှ ဖုန်လုံးကြီးထနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုဖုန်လုံးကြီးသည် သူ့ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မြင်းတပ်ကြီးတစ်တပ် လိုက်လာကြောင်း ဝူယွင် ခန့်မှန်းမိသွားလေ၏။

ဝူယွင်မှာ သူ့ရှိရာဘက်သို့ ဖုန်လုံးကြီး နီးကပ်လာလေလေ ရင်ပူရလေလေ ဖြစ်နေရတော့သည်။ တစ်ဘက်မှ တံငါလှေကလည်းကမ်းသို့ ကပ်မလာ၊ ဖုန်လုံးကြီးကလည်း နီးလာ၊ ဝူယွင်၏ အသည်းနှလုံးမှာ ဖြောင်းဆန်နေတော့၏။

နောက်ဆုံး ဝူယွင်သည် မင်းသားစင့်အား ကျောပိုးကာ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားပြီး ဒိုက်သရောမျှားအကြား၌ ပုန်းကွယ်နေရှာလေ၏။ မြင်းတပ်ကြီးသည် နီးလာသကဲ့သို့ တံငါလှေမှာလည်း နီးကပ်လာချေပြီ၊ သူဆင်းပုန်းနေသော ဒိုက်သရောမျှားအကြား ထိုတံငါလှေသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ဝူယွင်သည် လှမ်းအော်ပြောမိလေ၏။

"တံငါသည် အဘ .... ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ကယ်ပါ .... ကျွန်တော်တို့ အားကိုးပါသည် .... ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်"

တံငါလှေကို လှော်ခတ်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တံငါလှေသည် ဤအနီးအနားတစ်ဝိုက်၌ ကျင်လည်ကျက်စားသော တံငါသည်တစ်ဦး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တံငါသည် အဘိုးအိုသည် ဒိုက်သရောမျှားအနီးသို့ လှော်ခတ်လာလေ၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ လှေပေါ်သို့ တတ်စေသည်။ ကမ်းပေါ်မှ မြင်းစစ်သည်တော်များမှာ မရောက်သေးချေ။ ဤအချိန်ရောက်လျှင် ဝူယွင် မလွတ်နိုင်တော့ချေ။ ဝူယွင်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

တံငါသည် အဘိုးအိုသည် လှေကို ကြိုးစားလှော်ခတ်ရာ ရေလယ်သို့ ရောက်ရှိသွား ၏။ သူတို့လှေ ရေလယ်သို့ရောက်သောအခါ မြင်းစစ်သည်တော်များလည်း ကမ်းနားသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ လှေပေါင်းမိုးထဲမှ လူနှစ်ဦးကို မြင်းစစ်သည်တော်တို့ မမြင်ကြရသဖြင့် ဝူယွင်မှန်းလည်း မသိကြတော့ပေ။ သူတို့ မျှော်ကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့က ....

"အခု လွတ်သွားသူတို့မှာ မည်သူတို့ဖြစ်မှန်း ငါတို့ မသိချေ၊ အကယ်၍ ဝူယွင်သာဖြစ်ခဲ့လျှင် ငါတို့ ရင်ကျိုးရပေတော့မည် .... ယခု တပ်ခေါက်ပြန်ရချေတော့မည် .... "

စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့သည် တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်သွားလေတော့၏။

◆◆◆

(၇၅)

တံငါသည် အဘိုးအိုသည် တပ်မေါက်ပြန်သွားသော မြင်းသည်တော်များကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလေ၏။

"ဒိုက်သရောကြားမှလူ ကျုပ်လှေနှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့သဖြင့် သင်တို့ကံကောင်းခဲ့၏ .... သို့မဟုတ်လျှင် ဤယနေ့ ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ .... တစ်ဘက်ကမ်းမှ မြင်းသည်တော်များလည်း ပြန်လှည့်သွားချေပြီ .... သင်တို့ အေးအေးချမ်းချမ်း လိုက်ပါလေတော့၊ ယနေ့ ဤမြစ်ထဲတွင် ကျုပ်လှေတစ်စင်းတည်းသာ ရှိပါသည် .... "

ဝူယွင်ကလည်း ....

"အဘ၏ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါသည် .... အဘကျေးဇူးကို ကျွန်တော့်တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ"

ဝူယွင်က ပြန်ပြောလေ၏။

တံငါသည်အဘိုးအိုက ....

"စစ်မှူးကြီးဝူ .... သင့်ကျေးဇူးကို ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်၊ သင့်အဖေနှင့် သင့်အစ်ကိုတို့ကို ချူမင်းက သတ်ဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော .... "

အဘိုးအို၏ ပြောစကားကို ကြားသောအခါ ဝူယွင်သည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

"အဘ .... သင်သည် .... "

"မစိုးရိမ်ပါနှင့် စစ်မှူးကြီးဝူ .... ကျုပ် ဆုတော်လာဘ်တော်သာ မက်ခဲ့လျှင် စစ်မှူးကြီးဝူကို တစ်ဘက်ကမ်းသို့ကပ်၍ စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့ လက်ထဲသို့ ပေးအပ်ခဲ့မည်ဖြစ်ပါသည် .... "

ဝူယွင်သည် သက်ပြင်းချလေ၏။

တံငါသည်အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလေ၏။

"ကျုပ် သည်မှာဘက်ကမ်းသို့ လာကတည်းက စစ်မှူးကြီးဝူတို့အား ကယ်တင်လို၍သာ ဖြစ်ပါသည် .... သင့်ရုပ်ပုံ ပန်းချီကားကြီးကို ကျောင်းကွမ်းကင်းမြို့တွင် ကျုပ် လေးငါးကြိမ်တွေ့ဖူးရာ ကျုပ်သည် သင့်ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း စစ်မှူးကြီးဝူဖြစ်ကြောင်း ကျုပ် သိသည် .... သင်သည် အမှန်တကယ် စစ်မှူးကြီးဝူပင် မဟုတ်ပါသလော .... "

ဝူယွင်လည်း ဦးခေါင်းညိတ်ရလေ၏။

"ဟုတ်မှန်ပါသည် .... "

တံငါသည်အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

"ကျုပ်တို့သိမ္မလူများသည် သင့်အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသဖြင့် သင့်ကို သနားနေကြ၏ .... ကျုပ်လည်း သင့်သတင်းကို ကြားပြီး စိတ်ဝယ်မခံသာအောင် ဖြစ်ရပါသည်၊ ယခု သင်ရောက်လာပေပြီ .... ကျုပ်တို့ စိတ်သက်သာရာ ရရှိကြပေတော့မည် ...., "

ဝူယွင်မှာ တံငါသည်အဘိုးအိုအား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်လှတော့သည်။ သူ့အသက်မှာ တံငါသည်အဘိုးအို ကယ်တင်သည့်အသက်သာ ရှိတော့သည်မဟုတ်ပါလော။

ဝူယွင်သည် ထိုအဘိုးအိုကို ကျေးဇူးဆပ်ရပေမည်။ သူ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူ့တွင်ပါလာသော ဓားရတနာမှလွဲ၍ အခြား မည်သည့်အရာမျှ ပေးရန်မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ဓားရတနာကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူသည် အဘိုးအိုအား ဓားရတနာကို ကမ်းပေးရင်း ပြောလေ၏။

"ဟောဒီ ဓားရတနာသည် ဓားရိုးထိပ်တွင် အဖိုးတန်ရတနာခုနစ်လုံးကို မြုပ်နှံစီခြယ်ထားပါသည် .... ဤဓားမှ ရတနာတို့ကို ဖြုတ်ရောင်းပါက အနည်းဆုံး ရွှေစင်ကျင်းတစ်ရာမျှ ရရှိနိုင်ပါသည် .... အဘ တံငါသည်မလုပ်ဘဲ ချမ်းသာစွာနေနိုင်ပါပြီ .... ယူပါလေလော့ .... ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ချမ်းသာသမျှမှာ ဒါပဲ ရှိပါသည်"

တံငါသည်အဘိုးအိုသည် ခေါင်းယမ်းပြလေ၏။

"ကျုပ်သည် ချူမင်းထုတ်ပေးသော ဆုလာဘ်တော်ကိုပင် မမက်မောခဲ့ချေ .... သင့်ကို စစ်မှူးကြီးယင်ရဲ့လက်သို့ အပ်ခဲ့လျှင် ချူမင်းထုတ်ပေးသော ဆန်(စေ့)ငါးသောင်းကို ကျုပ်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော .... ကျုပ် မည်သည့်ဆုလာဘ်တော်မျှ မမက်မောပါ .... သင့်ကို စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ကူညီခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ ဤဓားသည် ကျုပ်အတွက်အသုံးမဝင် သင့်အတွက်မူ အလွန်အသုံးဝင်၏ .... သင်သာ ယူထားပါလေ .... "

ဝူယွင်သည် အဘိုးကြီး၏ ကြီးမားသော ကျေးဇူးကို တစ်နေ့ ပေးဆပ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အဘိုးအို၏ နာမည်နှင့် အမျိုးအနွယ်ကို မေးမြန်းလေ၏။

"အဘ .... ကျွန်တော်သည် အဘ၏အမျိုးအနွယ်နှင့် နာမည်ကို သိခွင့်ရလျှင် သိလိုပါသည် .... "

တံငါသည်အဘိုးအိုက ....

"ကျုပ်သည် တံငါသည်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည် .... ဤနေ့ ဤအရပ်တွင်ရှိသော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ဤအရပ်တွင် ရှိချင်မှ ရှိပါမည် .... ကျုပ်သည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လူမျိုးဖြစ်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် သင်သည် ကျုပ်နာမည်နှင့် အမျိုးအနွယ်ကိုသိသော်လည်း သင်ရှာဖွေရန် လွယ်မည်မဟုတ်ပါ .... တစ်ခုတော့ ကျုပ် ပြောလိုက်ပါမည်၊ သင်က ကျုပ်ကို တံငါသည်အိုကြီးဟု မှတ်သားထားပါ .... ကျုပ်က သင့်ကို ဒိုက်သရေကြားမှ လူဟု မှတ်သားထားပါမည်၊ သင်နှင့်ကျုပ်

တစ်ချိန်ချိန်တွင် တွေ့ကောင်းတွေ့ပါမည် .... "

ဝူယွင်သည် ဤသို့စဉ်းစားလေ၏။

"ဤအဘိုးအိုကား ထူးဆန်းလှေစွတကား .... ချူမင်း၏ ဆန့်(စေ့)ငါးသောင်းကိုလည်း မမက်မောချေ၊ ဤအဘိုးအို၏ စေတနာကို ငါ အသိအမှတ်ပြုရချေမည် .... အဘိုးအို၏အမည်နှင့် မျိုးနွယ်ကို မသိရသော်လည်း သူပြောသည့် တံငါသည်အိုကြီးနှင့် ဒိုက်သရောကြားမှ လူဟူသော အမည်ကို ငါသည် မမေ့မလျော့ မှတ်သားထားရချေမယ်"

ဝူယွင်သည် ထိုသို့စဉ်းစားပြီး ဆက်မေးလေ၏။

"အဘ .... ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားရပါမည်နည်း .... "

တံငါသည်အဘိုးအိုက ....

"သင် မည်သည့်အရပ်သို့ ပြေးလာပါသနည်း .... "

"ကျွန်တော် ဝူပြည်သို့ ပြေးလာပါသည်"

"ဝူပြည်ပဲပေါ့ .... ဝူပြည်မှ ပြည်သူပြည်သားများသည် သင့်ဒုက္ခကို စာနာနိုင်ကြပါသည်၊ သင်သည် ဤကမ်းမှတက်လျှင် ဝူပြည်နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်ပါပြီ .... ဝူပြည်သို့သာ သွားပါလေ .... သို့သော် ဝူနေပြည်တော်ကား ဤကမ်းစပ်မှ လီပေါင်းသုံးရာကျော်မျှ ဝေးလံသေးသည် .... သင်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားရပေမည် .... ကျုပ်သည် သင့်အား ကူညီလိုသော်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်မှာ ရေလမ်းခရီးသာဖြစ်သဖြင့် သင့်အား မကူညီနိုင်တော့ပါ .... သို့သော် သင့်၌ မည်သည့်

ဘေးအန္တရာယ်မျှ မကျရောက်တော့သည်ကတော့ သေချာပါသည်"

ဝူယွင်သည် အဘိုးအိုအား ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ပြော၍ မင်းသားစင့်အား လက်တွဲ၍ ကမ်းပေါ်တက်လေ၏။

သူသည် ဝူပြည်သို့ ခရီးဆက်လေ၏။

တံငါသည်အဘိုးကြီး ပြောသည့်အတိုင်း ခရီးလီပေါင်း ၇၀ ကျော်မျှ ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားရသည်။ နောက်ဆုံး ဝူပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ ဝူယွင်၏ ဒုက္ခသံသရာလမ်းကား ဤတွင် ပြီးဆုံးပြီဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

◆◆◆

(၇၆)

ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ရဲရင့်သောလူ

ဝူယွင်သည် ဝူနေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် မင်းသားစင့်အား လုံခြုံသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် အပ်နှံထားပြီး သူကမူ စုတ်နုပ်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်၍ သူဖုန်းစားအယောင်ဆောင်လျက် မြို့တွင်းသို့လှည့်လည်ကာ ပလွေတစ်ချောင်းကိုမှုတ်၍ တောင်းရမ်းလေ၏။

ဝူယွင်သည် လှည့်လည်တောင်းရမ်းရင်း မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ထားသည်။ ဝူပြည်၏ အရေးကြီးသော အရပ်ဌာနများကို မှတ်သားသည်။ စစ်အင်အားအခြေအနေကို စူးစမ်းတော့သည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဝူပြည်မင်း၏ နေခင်တော်ကြီး မင်းသားကွမ်းသည် မြို့တွင်း၌ ဖြတ်သန်းသွားလာလေ၏။ မင်းသား

ကွမ်းသည် လှည့်လည်တောင်းရမ်းနေသော ဝူယွင်အား တွေ့မြင်သွားလေ၏။

မင်းသားကွမ်းသည် တောင်းရမ်းနေသူကို မသိမသာ အကဲခတ်နေလေ၏။

တောင်းရမ်းနေသူ ဝူယွင်မှာ လူတိုင်းအိမ်တိုင်းကို မတောင်းပေ။ ဤသည်ကပင် ထူးခြားနေပေသည်။

မင်းသားကွမ်း၏စိတ်ထဲတွင် ....

"ဤလူသည် .... တောင်းရမ်းနေသော်လည်း သူတောင်းစားအသွင်အပြင်မရှိချေ။ ရုပ်ရည်မှာ အဆင့်အတန်းမြင့်၏၊ အဝတ်အစားအစုတ်အနုပ်များက သူ၏ အထက်တန်းကျသော ရုပ်ရည်ကို မဖုံးဖိနိုင်ချေ .... ဤလူသည် တကယ်တမ်း သူတောင်းစားဟုတ်ပုံမရချေ"

ဟု တွေးနေလေ၏။

မင်းသားကွမ်းသည် သူတောင်းစား ဝူယွင်၏ရှေ့၌ သွားရပ်လေ၏။

"သင်သည် တကယ်ပင် သူတောင်းစားလော .... အတုယောင် သူတောင်းစားလော .... "

ဝူယွင်သည် မင်းသားကွမ်းအားကြည့်လျက် "ဤသူကား မင်းညီမင်းသားဖြစ်ပေလိမ့်မည် .... ငါ၏ကုသိုလ်ကံ ထလေပြီ .... " ဟု တွေးလေ၏။

"ကျွန်ုပ်ကား အတုအယောင် သူတောင်းစားသာတည်း"

"အဘယ်ကြောင့် သူတောင်းစားယောင် ဆောင်နေရသနည်း"

"အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် သူတောင်းစားယောင် ဆောင်နေရပါသည် .... "

ဝူယွင်သည် အဘယ်ကြောင့် သူတောင်းစားယောင် ဆောင်ရသည်ကို အရိပ်အမြွက်မျှ ရှင်းပြလေသည်။

"ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်နဲ့သင် ဆွေးနွေးစရာ ရှိပါသည် .... ကျွန်ုပ် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ပါ .... "

ဝူယွင်သည် မင်းသားကွမ်း ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မကြာမီရက်အတွင်း ဝူယွင်သည် မင်းသားကွမ်း၏ လူယုံအကြံပေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ဝူယွင်သည် အကြောင်းတစ်ခု ပြောဆိုတော့မည်ဆိုလျှင် အကျိုးအကြောင်းနှင့် ရှင်းပြတတ်သဖြင့် ဤသို့ အကြံပေးဆရာဖြစ်ခြစ်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားကွမ်းသည် ဝူယွင်နှင့် ဆွေးနွေးလေသည်။

"ဆရာ ချူပြည်တွင် နေစဉ်က ဆရာ့တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများစွာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည် .... "

"ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဝူကျူမှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ အကြံပေးဆရာဖြစ်သည် .... ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်အစ်ကို ဝူခန့်မှာ စစ်မှူးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်၊ သို့ဖြစ်၍ အပေါင်းအသင်းများစွာ ရှိပါသည် .... အသင်မင်းသားမည်သို့သော အကြောင်းရှိ၍ ဤသို့ မေးမြန်းပါသနည်း .... "

မင်းသားသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး ....

"အလွန်ရဲရင့်ပြီး အလွန်ပင်သတ္တိကောင်းသော လူမျိုးတစ်ယောက်ယောက် ဆရာ၏ အပေါင်းအသင်းများတွင် မရှိပြီလော .... "

ဝူယွင် ခေါင်းညိတ်သည်။

"ကျွန်ုပ်တွင် ဤလိုလူမျိုး တစ်ယောက်မက ရှိပါသည် .... ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်သည် သင်တို့၏ ဝူပြည်တွင် ရောက်နေလေသည်၊ ကျွန်ုပ် ဝူပြည်သို့ ရောက်ရှိစဉ်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ သားတော် မင်းသားကလေး စင့်အား ဤလူ၏ အိမ်တွင်ပင် အပ်နှံထားရပါသည် .... ဤသူသည် သင်တို့၏ နေပြည်တော်အပြင်တွင် ရှိနေလေသည်"

ဝူယွင်က ဆက်ပြောလေသည်။

"ထိုသူသည် မကြောက်မရွံ့ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ စိတ်ထားမျိုးရှိသည်၊ ကျွန်ုပ်သည်ပင် သူ့လောက် ရဲရင့်မှုမရှိချေ .... ထိုမျှသာမက သူသည် ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စလည်း မသေးလှပေ၊ သူ့အမည်မှာ ကျွမ်းကျူဟု ခေါ်ပေသည် .... "

မင်းသားကွမ်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး

"ဆရာ ထိုသူသည် အကယ်ပင် မကြောက်မရွံ့ သတ္တိရှိပါ၏လော .... "

ဝူယွင် ရယ်မောလေသည်။

"သင်သည် ထိုသူအား ဓားနဲ့ထိုးအုံ့ဟုပြောပြီး ဓားနှင့် ထိုးပါက

ထိုသူသည် ရှောင်တိမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ .... ကျွန်ုပ် ပြောသည်ကမှ နည်းနေပေဦးမည် .... သူသည် လုပ်မည်ဆိုသည့်အလုပ်ကို မတွန့်မဆုတ် လုပ်တတ်သည်၊ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ .... "

"ဆရာ ထိုသတ္တိခဲကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်သည် .... ကျွန်ုပ်အပေါ် သစ္စာရှိပါမည်လော .... "

"သင့်အပေါ်တွင် မူတည်သည်၊ သင်သည် သူ့အပေါ် အကောင်းဆုံးဖြစ်လျှင် သူသည် သင့်အပေါ် အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံလိမ့်မည်"

"ကျွန်ုပ် သူ့ကို တွေ့ဆုံလိုပါသည် .... "

"ကျွန်ုပ် သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါမည် မင်းသား .... "

မင်းသားကွမ်းက ....

"ဆရာတို့ ကျွန်ုပ်ထံ လာနေလျှင် ပင်ပန်းမည် .... ကျွန်ုပ်မနက်ဖြန် ဆရာ့ထံလာမည် .... ဆရာက ကျွန်ုပ်အား ထိုသူ့ထံလိုက်ပို့ပါ"

"ကောင်းပြီ .... "

ဝူယွင်လည်း သဘောတူလိုက်သည်။

◆◆◆

(၇၇)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မင်းသားကွမ်းသည် ဝူယွင် နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝူယွင်လည်း မင်းသားကွမ်းအား ကျွမ်းကျူထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကျွမ်းကျူသည် သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်ရသဖြင့် .... ကြက်ဖကဲ့သို့ မနေချေ။ ကြက်မကဲ့သို့ နေသည်။ မည်သူကမျှ အထင်မကြီးကြချေ။ သို့သော် သူသည် ရသမျှနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လေသည်။

ကျွမ်းကျူထံရောက်လျှင် ဝူယွင်လည်း ကျွမ်းကျူနှင့် မင်းသားကွမ်းကို မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

"ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ဝူမင်း၏ နောင်တော်ကြီးမင်းသားကြီး ကွမ်း

သည်၊ အရှင်မင်းသား ကျွန်တော့်အား ဤမျှမပေါင်းသင့်ပါ .... အရှင်မင်းသား ပေးကမ်းချီးမြှင့်သည်မှာလည်း များလှပါပြီ၊ အရှင်မင်းသား အရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော် ကျွန်တော့်အား ပြောကြားပါ .... ကျွန်တော် အသက်နှင့်လဲ၍ ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်"

ကျွမ်းကျူသည် အရိုးခံအတိုင်း ပြောကြားလေ၏။ သူသည် ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံသူဖြစ်၏။ သူသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူသာ ဖြစ်လေသည်။

မင်းသားကွမ်းက သက်ပြင်းချပြီး ....

"ကျွန်ုပ်တွင် ခံစားချက်တစ်ရပ်ရှိပါသည် .... သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စတွင် မစွမ်းပါ၊ မိတ်ဆွေကြီးထံ အကူအညီတောင်းရန် သင့်မည်မသင့်မည်ကို ကျွန်ုပ် တွေးနေပါသည် .... "

ကျွမ်းကျူက ....

"အရှင်မင်းသားအတွက် ကျွန်တော် မည်သို့ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမည်ကို ပြောကြားပါ အရှင်မင်းသား .... ကျွန်တော် အသက်စွန့်ရလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ၊ အသက်တစ်သက်သည် တစ်ခါသာ သေရပါသည် .... နှစ်ခါသေရရိုး မရှိပါ .... ထို့ကြောင့် သေရမည့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေး၍မကြောက်ခဲ့ပါ"

မင်းသားကွမ်းက သက်ပြင်းချရင်း ....

"ဟင်း .... ဤအချက်သည်ပင် မိတ်ဆွေကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကွာခြားလှသည့် အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည် .... မိတ်ဆွေကြီး ပြောသည့်

ဖြစ်ချေသည် .... သူသည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူများကို လေးစားသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ သင့်ထံသို့ လာလိုပါသည်ဆိုသဖြင့် ယခု ခေါ်ဆောင်လာပါသည် .... "

ကျွမ်းကျူသည် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားလေ၏။

"သူပြောသလောက်လည်း မဟုတ်ပါ .... ကိုယ့်ကို စော်ကားသူတို့သာ လက်တုံ့ပြန်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည် .... "

မင်းသားကွမ်းသည် ကျွမ်းကျူအား လက်ဆောင်များနှင့် ရိက္ခာမြောက်မြားစွာ ပေးလေ၏။ မင်းသားကွမ်းပေးသည့် လက်ဆောင်များမှာ များပြားလှသဖြင့် ကျွမ်းကျူက လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်လေ၏။ ဝူယွင်ကြားမှ တိုက်တွန်းသဖြင့်သာ ကျွမ်းကျူက လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ရိက္ခာများကို လက်ခံလေ၏။

ဤနေ့မှစ၍ မင်းသားကွမ်း၊ ဝူယွင်နှင့် ကျွမ်းကျူတို့သုံးယောက်ကို မကြာခဏ ပူးတွဲမြင်ရလေ၏။ သူတို့သုံးဦးမှာ လွန်စွာ ရင်းနှီးခင်မင်လာကြလေ၏။

တစ်နေ့သော် မင်းသားကွမ်းသည် တစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းကျူထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။ ကျွမ်းကျူသည် မင်းသားကွမ်းကို လွန်စွာအားနာသည်။ သူသည် အညတရတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလော။ သူတစ်ပါးတို့၏တိုင်းပြည်၌ လာရောက်မှီခိုနေရသူ မဟုတ်ပါလော။

"ကျွန်တော်သည် လူကြမ်းအညတရ လူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ

သဘောမျိုးကို ဆရာဝူယွင်ကပင် ပြောဆိုခဲ့ပါသေးသည် .... "

ကျွမ်းကျူသည် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလေ၏။

မင်းသားကွမ်းသည် ကျွမ်းကျူ၏အနီးသို့ တိုးကပ်ထိုင်ပြီး တိုးတိုးပြောလေ၏။

"မိတ်ဆွေကြီး .... ကျွန်ုပ်အတွက် ကလဲ့စားချေပေးပါ၊ ယခုလက်ရှိ စုမင်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပေးပါ .... "

ကျွမ်းကျူသည် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

"အဘယ်သို့နည်း .... ဝူဘုရင်စုလျှောက်သည့် သူ့ဖခမည်းတော်နတ်ရွာစံသဖြင့် တရားနည်းလမ်းကျစွာ ထီးနန်းကို စိုးစံခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော .... ယင်းသို့ ပြုမူလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ တရားနည်းလမ်းကျစွာ ထီးနန်းကို စိုးစံခဲ့သည် ဟုတ်ပါ၏လော .... ယင်းသို့ ပြုမူလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ တရားနည်းလမ်းကျမည် မထင်ပေ .... "

မင်းသားကွမ်းက ခေါင်းယမ်းလေ၏။

"ကျွန်ုပ် ရှင်းပြပါမည် .... မိတ်ဆွေကြီး နားထောင်ပါ .... သေချာစွာ နားထောင်ပါ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဦးရီးတော် နတ်ရွာစံလျှင် ကျွန်ုပ်သာ ထီးနန်းဆက်ခံရန်သာ ရှိသည် .... သူ့သားတော်အား ထီးနန်းမဆက်ဆံစေရပါ .... "

ကျွမ်းကျူက ....

"ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ပါ အရှင်မင်းသား .... ကျွန်တော်သည် အရှင်မင်းသားအတွက် အသက်စွန့်ရန် ဝန်မလေးပါ .... သို့သော်

တရားသဖြင့်တော့ ဖြစ်ရန်လိုပါသည် .... "

မင်းသားကွမ်းက ရှင်းပြ၏။

"ကျွန်ုပ် ရှင်းပြသည်ကို သေချာစွာ နားထောင်ပါ .... ရှင်းပြပြီးလျှင် မိတ်ဆွေကြီး ကူညီမည် မကူညီမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပါ၊ မကူညီလျှင်လည်း ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေကြီးကို အပြစ်မတင်ပါ .... "

မင်းသားကွမ်းသည် သူတို့၏ ရာဇဝင်ကို ရှင်းပြလေ၏။

ဘီစီ ၅၈၅ ခုတွင် ဝူပြည်သည် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်ဖြစ်ပြီဟု ကြေညာကာ ဝူမင်းဆိုမှုသည် ဘုရင်ရာဇာဘွဲ့ကို ခံယူလေ၏။

◆◆◆

(၇၈)

ဝူဘုရင်စိုးမူသည် သားတော်လေးပါးရှိ၏။ ထိုသားတော်လေးပါးတို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်သက်ညှာကြလေ၏။ သားတော်တို့၏ လေးစားချစ်ခင်မှုကိုကြည့်၍ ဝူဘုရင်စိုးမူသည် အလွန်ပီတိဖြစ်လေသည်။

ဝူဘုရင်စိုးမူ၏ အမြင်တွင် သားတော်အငယ်ဆုံး ကျိုလီသည် အရည်အချင်းအရှိဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်လေ၏။

ဝူဘုရင်စိုးမူသည် သူ မကွယ်လွန်မီကပင် သားတော်လေးပါးကို ရှေ့တော်သို့ခေါ်၍ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို ချမှတ်လေသည်။

"ခမည်းတော် ပြောမည် .... သားတော်တို့ လေးနက်စွာ နားထောင်ကြစေ .... သားတော်တို့ လေးဦးတွင် သားတော်အငယ်ဆုံး

ကျိုလီသည် အရည်အချင်း အရှိဆုံးဖြစ်သည်၊ အကယ်၍ သားတော်အငယ်ဆုံးကျိုလီအား ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံစေပါက ဝူပြည်သည် တိုးတက်စည်ပင်မပျက်ရှိအံ့ .... ငါကား ကျိုလီအား အိမ်ရှေ့အရာ ဆက်ခံစေချင်သည် .... သို့သော် ကျိုလီက လက်မခံ၊ သူ့အား အိမ်ရှေ့အရာပေးလျှင် သူ အသေခံမည်ဟု ပြောကြားခဲ့သဖြင့် ငါသည် သူ့အား အိမ်ရှေ့အရာ ပေး၍မရတော့ချေ"

ဝူဘုရင် စိုးမူက ဆက်လက်မိန့်ကြားလေ၏။

"ထို့ကြောင့် ငါသည် သားတော်တို့အား တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ချမှတ်ထားခဲ့မည်၊ သားတော်တို့ လိုက်နာကြရမည် .... အကယ်၍ ငါ လွန်ခဲ့သော် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သားတော်ကြီးအား ထီးနန်းဆက်ခံစေပါ .... သားတော်ကြီး လွန်သော် သို့မဟုတ် မအုပ်စိုးနိုင်သော် ဒုတိယသားတော်တို့ ထီးနန်းလွှဲအပ်စိုးစံစေပါ၊ ဒုတိယသားတော် လွန်သော် သို့မဟုတ် မအုပ်စိုးနိုင်ခဲ့သော် တတိယသားတော်ကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ပါ .... တတိယသားတော် လွန်သော် သို့မဟုတ် မအုပ်စိုးနိုင်ခဲ့လျှင် သားအငယ်ဆုံး ကျိုလီအား ထီးနန်းအရိုက်အရာ လွှဲအပ်ရမည်"

ဝူဘုရင် စိုးမူသည် သားတော်များအား ကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးရှိသေစွာ ရှိခိုးနေကြလေ၏။ ဝူဘုရင်က ဆက်လက်မိန့်ကြားသည်။

"သားတော်တို့သည် မိမိ၏ သဘောအလျောက် မိမိတို့၏ သားတော်များကို ထီးနန်းမလွှဲအပ်ရ၊ သားတော်လေးပါးစလုံး မအုပ်စိုးနိုင်

သော် သားတော်ကြီးများ၏ သားတော်အစဉ်အလိုက် ထီးမွေနန်းမွေကို ခံစားကြရမည် .... ငါ့စကားကို ဆန့်ကျင်သွေဖီမှုပြုသော သားတော်သည် ငါ၏သားတော် မဟုတ်ချေ"

သားတော်လေးပါးသည် ဖခမည်းတော်၏ စကားကို လေးစားလိုက်နာပါမည်ဟု ကတိသစ္စာပြုကြလေ၏။

မကြာမီ ဝဇီရာဂျာ စိုးမူ နတ်ရွာလားလေတော့၏။

သားတော်ကြီးက ညီတော်များအား ပြောကြားသည်။

"တို့ ခမည်းတော်သည် ညီထွေးလေး ကျွိလီအား ထီးနန်းအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်စေချင်၏၊ ယခု ဖခမည်းတော်၏ အလိုဆန္ဒကို ပြည့်ဝစေအံ့ .... ငါ ရရှိမည့် ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ညီတော် ကျွိလီအား လွှဲအပ်လိုက်မည် .... ငါကား အေးချမ်းစွာ စံမြန်းနေတော့မည်"

သားတော်ကြီး၏အောက်မှ ညီတော်နှစ်ဦးသည် မကန့်ကွက်ကြချေ။ နောင်တော်ကြီး၏ အပြုအမူကို ကြည်ဖြူကြ၏။ ညီထွေးလေး ကျွိလီအား နန်းတက်လျှင် သူတို့ အေးချမ်းစွာ နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

သို့သော် ညီငယ်ကျွိလီကား နောင်တော်ကြီး လွှဲအပ်မည့်နန်းကို လက်သင့်မခံ ငြင်းဆန်လေ၏။

ကျွိလီက ....

"ဖခမည်းတော် ရှိစဉ်ကပင် ဖခမည်းတော် လွှဲအပ်သည့် ထီးနန်းကို ကျွန်တော် လက်မခံခဲ့ပါ .... ကျွန်တော် ရှင်ဘုရင်လုပ်ချင်

လျှင် ဖခမည်းတော် လွှဲအပ်သည့် ထီးနန်းကို လက်ခံလိုက်ရုံသာ .... ကျွန်တော် ရှင်ဘုရင်မလုပ်ချင်သဖြင့် ဤမျှငြင်းဆန်နေရခြင်း ဖြစ်သည်၊ အကယ်၍ နောင်တော်များက ကျွန်တော့်အား အတင်းအဓမ္မ ရှင်ဘုရင်လုပ်စေချင်လျှင် ကျွန်တော်သည် အခြားအရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရလိမ့်မည် .... ထိုအခါ ညီအစ်ကိုလေးယောက် ချစ်ခင်နေရသည့် အသိုက်အမြုံကလေးသည် ပျက်စီးသွားလိမ့်မည် .... "

နောင်တော်ကြီးလည်း နန်းတက်ရလေ၏။

နန်းတက်ပြီး မကြာမီ နောင်တော်ကြီးသည် တွေးနေလေသည်။

"ဤထီးနန်းကို ငါစိုးစံလျှင် အိုမင်းသည်အထိ စိုးစံရမည် .... ထိုအခါ ညီတော်တို့လည်း ငါကဲ့သို့ အိုမင်းကုန်ပြီဖြစ်သည်၊ ငါလွန်သော် ဒုတိယညီတော် လာအုပ်စိုးချင် အုပ်စိုးနိုင်မည် .... ကျန်ညီတော်နှစ်ပါးကား မအုပ်စိုးနိုင်တော့ပေ၊ ငါ တစ်နည်းတစ်လမ်း ကြံစည်မှသာ ညီတော်အစဉ်အဆက် ထီးနန်းအုပ်စိုးနိုင်ပေလိမ့်မည် .... "

ဤသို့ဖြင့် နောင်တော်ဘုရင်သည် ရတ်တရက် တပ်ကြီးပြင်ဆင်စေလေ၏။ တပ်ပြင်ပြီးသော် ချူပြည်သို့ စစ်ချီတိုက်ခိုက်လေ၏။ တိုက်ပွဲတွင် နောင်တော်ကြီးမင်းသည် ရှေ့ဆုံးမှ ရှပ်ရှပ်ချုံချုံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူသည် အသေခံတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မြားထိမှန်၍ နတ်ရွာစံလေတော့၏။

ဝူစစ်တပ်ကြီးသည် အကျိုးမရှိသော တိုက်ပွဲကြီးကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်းဆင်နွှဲပြီး ပြန်ဆုတ်လာရလေ၏။

ဒုတိယသားတော်ဘုရင်ကလည်း ဤသို့တွေးသည်။

"နောင်တော်ကြီးသည် အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး ချူပြည်သို့ စစ်ချီခြင်းဖြစ်သည် .... အဓိကအကြောင်းအရာမှာ သူ အသေခံလို၍ ဖြစ်ပေသည်၊ သူသည် တမင်ပင် အကျဆုံးခံခြင်းဖြစ်သည် .... ဤသည်မှာ ငါတို့ညီအစ်ကိုတော်များ ထီးနန်းကို အမြန်စိုးစံရစိမ့်သောငှာ နောင်တော်ကြီးက စံနမူနာပြသွားခြင်းဖြစ်ပေသည် .... နောင်တော်ကြီး၏ လမ်းစဉ်ကို ငါ လိုက်မှဖြစ်တော့မည် .... "

ဒုတိယညီတော်သည် ချူပြည်အား လက်စားချေ စစ်ပွဲဆင်နွှဲမည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တပ်ကြီးကို ချူပြည်သို့ ချီတက်စေတော့၏။

ထိုတိုက်ပွဲတွင် သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ တက်တိုက်သဖြင့် နောင်တော်ကြီးကဲ့သို့ပင် မြားသင့်ကျဆုံးသွားလေတော့၏။

ဝူတပ်ကြီးလည်း ဘုရင်ကျဆုံးသဖြင့် တပ်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တတိယညီတော် နန်းတက်ရလေ၏။

ဘီစီ ၅၂၇ တွင် တတိယညီတော်ဘုရင်သည် ကြီးစွာ မကျန်းမမာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ အငယ်ဆုံးညီတော် ကျိုလီသည် သူ့အား နောင်တော်ဘုရင်က ထီးနန်းလွှဲအပ်မည်စိုးသဖြင့် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

နောင်တော်ဘုရင်သည် မကျန်းမမာနေလျက်မှ ညီတော်ကျိုလီအား ရှာဖွေစေသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ ညီတော်ကျိုလီကား ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက်ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။

မင်းသားကျိုလီ ထွက်ပြေးသွားသောအခါ ဝူဘုရင်ကြီးစို့မူ၏ ညီတော်နောင်တော် အစဉ်အဆက် ထီးနန်းစိုးစံရမည်ဟူသည့် အစီအစဉ်သည် ပျက်ယွင်းသွားလေတော့၏။

တတိယညီတော်လွန်လျှင် မည်သူ့အား ထီးနန်းတင်မည်နည်း။

မင်းသားကွမ်းသည် နောင်တော်ဘုရင်ကြီး၏ သားတော်ကြီးဖြစ်သည်။

ဝူဘုရင်ကြီး စို့မူ၏ အမိန့်အတိုင်း တရားနည်းလမ်းကျစွာ စီစဉ်မည်ဆိုလျှင် တတိယညီတော်လွန်လျှင် ပထမနောင်တော်ကြီး၏ သားတော် မင်းသားကွမ်းသာလျှင် ထီးနန်းကို စိုးစံရပေမည်။

သို့သော် တတိယညီတော်သည် မင်းသားကွမ်းကို အိမ်ရှေ့အရာ မပေးပေ။

တတိယညီတော်လွန်သော် သူ့သားတော်ကြီး စလျောက်က ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်စိုးစံလေတော့၏။

အာဏာသည် အုပ်ချုပ်သူ မင်း၏လက်ထဲတွင် ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

မင်းသားကွမ်းသည် အမှန်တကယ် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်း

လုပ်ထိုက်ပါလျက် စလျောက်က အာဏာလက်ကိုင်ရသွားသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ မင်းသားကွမ်း၏ရင်ထဲ၌ ဖွဲမီးကဲ့သို့ တငွေ့ငွေ့ လောင်နေလေတော့၏။

သူသည် ဝူဘုရင် စလျောက်ကိုသတ်နိုင်မှသာလျှင် ထီးနန်းကို ရရှိတော့မည်မှန်း သိလိုက်သည်။ ဝူဘုရင် စလျောက်ကိုလည်း မည်သို့ သတ်နိုင်မည်နည်း။

သူ၏ သက်တော်စောင့်များ၊ ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များ၊ ဘုရင်၏ လူယုံများက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြ၏။ မင်းသားကွမ်း လက်မှိုင်ချ ရတော့သည်။

ကျွမ်းကျူသည် မင်းသားကွမ်း၏ ရှင်းလင်းပြောပြမှုကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့၏။

မင်းသားကွမ်းက ....

"ကျွန်ုပ် ပြောဆိုခဲ့သည့်အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်တို့ဆွေတော်မျိုးတော်များ၏ အကြောင်းခြင်းရာ အထ္ထုပ္ပတ္တိ ပေတည်း၊ မိတ်ဆွေကြီးမယုံလျှင် နန်းတော်ရှိ သက်ကြီးရွယ်အို မှူးမတ်များ များစွာရှိပါသည် .... ထိုသူများထံ စုံစမ်းကြည့်ပါဘိ .... "

ကျွမ်းကျူက ....

"ကျွန်ုပ် ယုံပေသည် .... "

ကျွမ်းကျူသည် ဤအရေးတော်ပုံတွင် မင်းသားကွမ်းဘက်မှ နစ်နာသည်ဟု ယူဆသည်။ သူသည် မင်းသားကွမ်းကို ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မင်းသားကွမ်းက ....

"မိတ်ဆွေကြီး မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်သနည်း .... "

"ကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းသားကို ကူညီပါမည် .... "

"ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးတော်ဘုရင်ကြီးစိုးမူ၏ မိန့်မှာချက်အရ ဘုရင်မဖြစ်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ခွင်မှာ မီးလောင်သကဲ့သို့ တငွေ့ငွေ့လောင်နေခဲ့ပါသည် .... ဘုရင်စလျောက်ကို လုပ်ကြံရန် အခွင့်အလမ်းကို ကြည့်ပါသော်လည်း အခွင့်အလမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် .... "

"အရှင်မင်းသား အခွင့်အလမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သန္နိဋ္ဌာန် စိတ်မပြတ်သားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် .... မကြာမီ ကျွန်တော်မျိုး ဆောင်ရွက်ပြပါမည်"

မင်းသားကွမ်းသည် ကျွမ်းကျူ၏လက်ကိုဆွဲကာ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွမ်းကျူမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ သူသည် အညတရတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

"ဤအရေးသာ အောင်မြင်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ် ဘုရင်ဖြစ်ချိမ့်မည်၊ ကျွန်ုပ် ဘုရင်ဖြစ်လျှင် မိတ်ဆွေကြီးနှင့် ဆရာဝူယွင်တို့လည်း ရေမြင့်လျှင် ကြာတင့်ရတော့မည်မှာ မုချ .... "

ထိုမှနောက်ပိုင်းတွင် မင်းသားကွမ်းနှင့် ကျွမ်းကျူတို့သည် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဆုံတိုင်ပင် ညှိနှိုင်းလေ့ရှိကြ၏။ မင်းသားကွမ်းသည်

ကျွမ်းကျူထံသို့ အမြဲလိုလို လာလေ၏။

ကျွမ်းကျူက မင်းသားကွမ်းအား မေးလေ၏။

ဝူဘုရင် စုလျှော်သည် မည်သည့်အစားအသောက်ကို အနှံ မင်ဆုံး ဖြစ်သနည်း။

မင်းသားကွမ်းသည် အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး ....

"သူသည် ငါးချိုချဉ်ကြော်ကို အလွန် ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်"

ကျွမ်းကျူသည် သူ့အကြံဉာဏ်ကို မင်းသားကွမ်းအား ဖြောပြ တိုင်ပင်လေ၏။

"ကောင်းသည် .... ဤအကြံဉာဏ်မျိုးသည် ဖြစ်နိုင်ချေ အရှိ ဆုံးနည်းလမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်"

မင်းသားကွမ်းက ကျွမ်းကျူ၏အကြံဉာဏ်ကို ထောက်ခံလေ ၏။

◆◆◆

(၇၉)

အသက်ရှင်ဖို့ ကျည်းပါ

ကျွမ်းကျူ၏ အစီအစဉ်စတင်တော့သည်။ သူသည် နေအိမ်မှ ခွာလေတော့၏။

ဝူပြည်တွင် ထိုက်ဟူ ရေကန်ဟူ၍ရှိ၏။ ရေကန်မှာ ကြီးကျယ် လှသည်။ ကျွန်းဆွယ် လျှိုမြောင် အထပ်ထပ်ဖြင့် အလွန်လှပသော ရေကန်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုရေကန်သို့ အပန်းဖြေအနားယူသူများ လာ လေ့ရှိကြသည်။

အပန်းဖြေအနားယူသူများစွာ လာလေ့ရှိသဖြင့် စားသောက် ဆိုင်များလည်း များစွာရှိကြသည်။ ကျွမ်းကျူသည် ထိုစားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်လေတော့၏။

သူသည် စားဖိုမှူးအား ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းလေ၏။ သူ့တွင်

နောက်မှ မင်းသားကွမ်းက အထောက်အပံ့ ပြုနေသည်ဖြစ်ရာ ငွေကြေးဟူသည်မှာ ပူစရာမရှိချေ။ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏ဟူသော စကားသည် မှန်၏။ ကျွမ်းကျူသည် စားဖိုမှူးအား ရက်ရောစွာ ကျွေးမွေးပေးကမ်းခြင်းဖြင့် ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်အောင် ပေါင်းသင်းနိုင်ခဲ့၏။

သူသည် စားဖိုမှူးအား ပေါင်းသင်းကာ ငါးဟင်းချက်ပြုတ်နည်းနည်းပေါင်းများစွာကို သင်ကြားလေ့လာတော့၏။ သုံးလမျှ အချိန်ကုန်သွားသောအခါ ကျွမ်းကျူသည် အရသာရှိသော ငါးဟင်းလျာ အမျိုးမျိုးကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တတ်လာလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွမ်းကျူသည် အခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး စားဖိုမှူးကြီးဖြစ်လာတော့၏။ သူ၏လက်ရာ ငါးဟင်းလျာအမျိုးမျိုးသည် စားသုံးသူတို့ ခံတွင်းတွေ့လာသဖြင့် ထိုဆိုင်သည် နာမည်ကြီးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်လာလေတော့၏။

ထိုဆိုင်နာမည်ကြီးလာသောအခါမှ ကျွမ်းကျူဆိုင်မှ ထွက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွမ်းကျူသည် မင်းသားကွမ်း၏ အိမ်တော်ဝယ် စားဖိုမှူးကြီး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ကျွမ်းကျူ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်သော ငါးဟင်းလျာအမျိုးမျိုးတို့မှာ လွန်စွာပင် အရသာထူးကဲလှလေ၏။

မင်းသားကွမ်းသည် ဘုရင်စုလျှောက်ထံသို့ ခစားနေကျအတိုင်း ဝင်ရောက် ခစားနေ၏။

ဝူဘုရင် စုလျှောက်ကလည်း ထွေရာလေးပါး စကားများ ပြောဆိုနေသည်။

မင်းသားကွမ်းသည် စကားကြုံကြိုက်သွားဟန်ဖြင့် ....

"ညီတော်ဘုရင်မင်းမြတ်စကားကို ကြုံကြိုက်၍ လျှောက်တင်ပါသည်၊ နောင်တော်အိမ်တွင် စားဖိုမှူးအသစ်တစ်ဦး ရောက်နေပါသည်၊ ထိုစားဖိုမှူးသည် ထိုက်ဟူရေကန်သားဖြစ်၍ ငါးဟင်းအမျိုးမျိုးချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ရာတွင် ထူးချွန်သူဖြစ်ပါသည်၊ နောင်တော်စားသောက်ရာတွင် အထူးခံတွင်းတွေ့ပါသည်၊ ညီတော်သည် ငါးဟင်းလျာကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်း နော်တော် သိရှိသဖြင့် နောင်တော် စားဖိုမှူးလက်ရာကို မြည်းစားကြည့်သင့်လှပါသည်၊ နောင်တော့်အိမ်ကို ညီတော်ဘုရင်မင်းမြတ် ထမင်းစားကြွရောက်မည်ဆိုပါက နောင်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ပေတော့မည် ...."

ဝူဘုရင်သည် 'ငါးဟင်းလျာ'ဟူသော စကားကို ကြားသည်နှင့် ခေါင်းထောင်သွားလေ၏ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ငါးဟင်းလျာကို ကြိုက်နှစ်သက်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

ဝူဘုရင်သည် ငါးဟင်းလျာကောင်း စားရမည်ဆိုသဖြင့် မင်းသားကွမ်း၏ အိမ်တော်သို့ကြွရန် သဘောတူလက်ခံလိုက်လေ၏။ မင်းသားကွမ်း၏ အိမ်တော်သို့ ထမင်းစားကြွမြန်းသည့်နေ့တွင် ဘုရင်စုလျှောက်သည် သူ့လုံခြုံရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ စီစဉ်လေတော့၏။ ဘုရင်သည် သူနန်းတော်ထဲမှာ မဟုတ်လျှင် သူ့လုံခြုံရေးကို ဤသို့

အပြည့်အဝပင် စီရင်တတ်သည်။

ဘုရင်စုလျှောက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားကိုကြည့်ပါဦး။ သူသည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်၏။ ထိုအပေါ်မှ ပိုးထည်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်သည်၊ အပြင်မှ သာမန်အားဖြင့်ကြည့်သော် ဘုရင်သည် ပိုးထည်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။

မင်းသားကွမ်း၏ အိမ်တော်သို့ ကြွမြန်းရာတွင်လည်း နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော် တပ်သားတစ်ရာ ခြံရံလိုက်ပါလာကြသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများသည် မင်းသားကွမ်း၏ အိမ်ဂေဟာဝင်းအဝမှအစပြု၍ထမင်းစားပွဲကျင်းပရာဧည့်ခန်းဆောင်အထိ မျက်နှာချင်းဆိုင်တန်းစီလျက် ဘုရင်စုလျှောက်အား စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ဘုရင်စုလျှောက်၏ အနီးအပါးနှင့် နောက်တော်ပါးတွင်မူ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး ဆယ်ဦးက ဘုရင့်လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူနေကြလေ၏။

ဘုရင့်အား မည်သို့သောနည်းဖြင့် လုပ်ကြံမည်နည်း။ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်က ဤမျှ ကောင်းမွန်ပေသည်။

◆◆◆

(၈)

ကွမ်းကျူသည် စားဖိုဆောင်ထဲတွင် ငါးဟင်းလျာ ဆယ်မျိုးခန့်ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် ပြီးစီးလေပြီ။ ဟင်းလျာပွဲဆက်ခါနီးအခါတွင် ဟင်းကို ပူလောင်နွေး၍ စားဖိုမှူးကိုယ်တိုင် ဟင်းလျာပွဲအား ပို့ဆက်ရသည်။

ဘုရင့်အား ကျွေးမွေးသည့် ဧည့်ခံပွဲဖြစ်သဖြင့် ယခင် အိမ်ရှေ့မင်းသားကွမ်းအား ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီး ပွဲခင်းကျင်းပပေးသကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ စားဖိုမှူးကိုယ်တိုင် ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ ပို့ဆက်သည့် ဟင်းလျာပွဲများကို ထုံးစံအရ အရင်ဦးဆုံး မြည်းစမ်းပြရသည်။

ဤပွဲမခင်းကျင်းမီက မင်းသားကွမ်းသည် အလွန်ထက်မြက်လှသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ကျွမ်းကျူအား ပေးထားလေ၏။ ထိုဓားမြှောင်၏အမည်မှာ ယီချန်ကျင့် ဖြစ်သည်။

ကျွမ်းကျူက ပထမဦးဆုံး တည်ခင်းသောဟင်းမှာ ငါးပေါင်းဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်တို့သည် စားဖိုမှူး၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရှာဖွေကြ၏။ ကျေနပ်အောင် ရှာဖွေပြီးမှ ညှိခန်းဆောင်သို့ ပို့လွှတ်ကြသည်။ ကျွမ်းကျူသည် ထက်မြက်လှသော ယီချန်ကျင့်ကို မည်သို့ယူဆောင်နိုင်မည်နည်း။

ကျွမ်းကျူသည် လင်ပန်းကို လက်စုံကိုင်၍ ညှိခန်းဆောင်ယူသွားလေ၏။ မင်းသားကွမ်းနှင့် ဘုရင်စုလျှောက်ရှေ့မှောက် ရောက်သောအခါ လင်ပန်းကို ခုံပုကလေးပေါ်တွင် အသာတင်ရ၏။ ဘုရင်အပါးသော်မြ ညွှန်ပြသောဟင်းခွက်တစ်ခုနေရာမှ အသားကို ဇွန်းနှင့်ဖဲ့၍ စားပြရလေ၏။

ပြီးမှ ကျွမ်းကျူသည် တူညီသော ဟင်းနှစ်ခွက်ကို တစ်ခွက်အား ဘုရင်စုလျှောက်၏ စားပွဲသို့ ဆက်ရပြီး ကျန်တစ်ခွက်အား မင်းသားကွမ်း၏ စားပွဲသို့ ပို့ဆက်ရသည်။ ပြီးသော် စားဖိုဆောင်သို့ ပြန်ရသည်။

ဘုရင်စုလျှောက်သည် ပထမဆုံး ငါးပေါင်းဟင်းကို စားတော်ခေါ်ရာတွင် အရသာထူးကဲလှသဖြင့် လွန်စွာ အားရကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

"ကောင်းလှ၏။ စား၍ ခံတွင်တွေ့ရှိ၏။ နောင်တော်၏ စားဖိုမှူး အချက်အပြုတ် ကောင်းလှသည်ဟု နောင်တော်ပြောသည့် စကားသည် မှန်လှပေသည် .... "

ဘုရင်စုလျှောက်က စားဖိုမှူးအား ချီးကျူးလေ၏။

မင်းသားကွမ်းကား ဟန်လုပ်၍ ပြုံးရယ်နေရသော်လည်း ဟင်း၏ အရသာကို လုံးဝမသိတော့ပေ။ ဟင်း၏ အရသာပျောက်နေ၏။ သူ့ ရင်အစုံမှာ ပြင်းစွာ ခုန်လှုပ်နေလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒုတိယဟင်းလျာပွဲ ဆက်သည်နှင့် ဘုရင်စုလျှောက်အား သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံတော့မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဒုတိယဟင်းလျာမှာ ငါးကောင်းလုံးချိုချဉ်ကြော်ဖြစ်၏။ ကျွမ်းကျူသည် ငါးကောင်လုံး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲ၍ ထိချန်ကျင့် ဓားမြှောင်ကို ထည့်သွင်းထားလေ၏။

ကျွမ်းကျူ၏ အမူအရာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည်။ သူ့အား ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ရဲရင့်သောလူဟု ဝူယွင်က ပြောဆိုခဲ့သည်။ တကယ်မှန်သည်။ သူသည် တုန်လှုပ်မှု လုံးဝမရှိချေ။

မင်းသားကွမ်းမှာတော့ လက်ဖျားများ အေးစက်တုန်ယင်လာသဖြင့် လက်များကို စားပွဲအောက်သို့ ဝှက်ထားရလေ၏။

ဘုရင်စုလျှောက်သည် ဟင်းလျာလင်ပန်းကို လက်စုံကိုင်၍ ဝင်လာသော ကျွမ်းကျူအား လှမ်း၍ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အမှန်ကတော့ မည်သည့်ဟင်းမျိုး ထပ်စားရမည်နည်းဟု ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မလုံသည့်လူဖြစ်လျှင်တော့ ဒူးတုန်၍ လင်ပန်းလွတ်ကျသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

လင်ပန်းထဲရှိ ငါးကောင်လုံးချိုချဉ်ကြော်နှစ်ခွက်ထဲမှ တစ်ခွက်

တွင် စားမြောင်တစ်ချောင်း ပါရှိလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်ကမှ မထင်မှတ်ကြပါ။ ငါးကောင်လုံးချီချဉ်ကြော်ကို ရှာဖွေရန်လည်း သတိမရှိကြပေ။ အစားအသောက်တဲတွင် လက်နက်ဝှက်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်ကိုလည်း သူတို့ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွမ်းကျူသည် အပါးတော်မြဲရှေ့၌ ဟင်းမြည်းခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ပြီးသည်နှင့် ဘုရင်စုလျှောက်ရှေ့သို့ ဟင်းခွက်ကို ပို့ဆက်လေ၏။

ကျွမ်းကျူဘုရင်ရှေ့သို့ ဟင်းခွက်ပို့ဆက်ချိန်သည် ဘုရင့်အား သေမင်းရက်ချိန်းစေသည့် အချိန်ပင်တည်း။ ကျွမ်းကျူသည် ဟင်းခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်၏။ ထို့နောက် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ သူ့လက်သည် လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်လေတော့၏။

သူသည် ယီချန်ကျင့်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဘုရင်စုလျှောက်၏ ရင်ဝသို့ အားကုန်ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။ အလွန်ထက်မြက်သော ဓားမြောင်သည် ဘုရင်စုလျှောက်၏ အတွင်းခံသံချပ်ဝတ်စုံကို ထိုးဖောက်၍ ဓားရိုးအဆုံး ဝင်သွားလေတော့၏။ ဘုရင်စုလျှောက်မှာ ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်၍ ပက်လက်လန်လဲကျသွားတော့သည်။

ဘုရင်စုလျှောက်နောက်ပါး၌ ရပ်နေကြသော ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးတို့သည် လျှပ်တစ်ပြက်ဓားများကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွမ်းကျူအား ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ကျွမ်းကျူသည်လည်း ဘုရင့်ကိုယ်တွင်းဝင်နေသည့် ဓားမြောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးအား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ကံဆိုးသူ ဗိုလ်မှူးမှာ ကျွမ်းကျူနှင့်အတူ တမလွန်ဘဝသို့ လိုက်ပါသွားရှာလေတော့၏။

မင်းသားကွမ်းသည် အချက်ပေးပြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။ ဝူယွင်နှင့် အိမ်ဂေဟာတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပြေးဝင်လာပြီး နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

မင်းသားကွမ်းက ....

"သစ္စာတရားအတွက် တိုက်ကြလော့၊ သစ္စာတရားအတွက် အသက်ပေးကြရခြင်းသည် မြင့်မြတ်၏ .... "

သူသည် ဤသို့ အော်ဟစ်အားပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် တိုက်ခိုက်၏။

ဝူယွင်လည်း မင်းသားကွမ်းနှင့် ကျောချင်းကပ်ကာ ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များအား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များလည်း ခုခံကြပါသည်။ သို့သော် တစ်ဘက်က အားနှင့်မာန်နှင့် တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးနေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်လည်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ မင်းသားကွမ်း၏ စီမံမှုကောင်း၍ တစ်ကြောင်း ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်များသည် လက်နက်ချ အညံ့ခံကြလေတော့၏။

ဝူယွင်သည် လျှို့ဝှက်တပ်သားတစ်ထောင်ကို စစ်တပ်ကလေး

အသွင် ဖွဲ့စည်းထားလေသည်။ ထိုစစ်သားတစ်ထောင်တို့ကို မင်းသားကွမ်းနှင့် ဝူယွင်တို့က ဦးစီးပြီး နန်းတော်သို့ လျင်မြန်စွာ ချီတက်သွား၏။

ထို့နောက် ညီလာခံကျင်းပရာနန်းတော်ကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်သည်။

မပြောပလောက်သော ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကလေးများကို ဖြိုခွင်းလိုက်နိုင်ပြီး နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးအား မင်းသားကွမ်းက အုပ်စီးမိလေ၏။

မင်းသားကွမ်းသည် ဓားလွတ်ကိုကိုင်၍ ရာဇပလ္လင်ပေါ်တက်၏။

ဝူယွင်က ဝန်ကြီး မှူးမတ်အားလုံးကို ညီလာခံသဘင် ကျင်းပရာသို့ လာရောက်စေသည်။

မင်းသားကွမ်းက ....

"ဝူဧကရာဇ်ကြီး စိုးမှူး၏ မိန့်မှာချက်အရ တရားနည်းလမ်းကျစွာ ထီးနန်းအရိုက်အရာ ဆက်ခံကြေးဆိုလျှင် ညီနောင်အစဉ်အဆက် ထီးနန်းကို စိုးစံရမည်ဖြစ်သည်၊ ထိုညီနောင် အစဉ်အဆက် မစိုးစံနိုင်လျှင် ထိုညီနောင်များ၏ သားသမီးအစဉ်အဆက် အုပ်စိုးရမည်ဖြစ်သည်၊ ယခုမှ နောင်တော်ဖြစ်သော ငါကား မအုပ်စိုးရ၊ ညီတော်ဖြစ်သော စုလျှောက် အုပ်စိုးခြင်းမှာ တရားမျှတပါ၏လော၊ ဧကရာဇ်ကြီး စိုးမှူး၏ မိန့်မှာချက်နှင့် ကိုက်ညီပါသလော၊ သင်ကို့ ပြောကြပါဘိ .... "

ဝန်ကြီးများက ....

"မှန်ပါသည် အရှင့်သားသာ အုပ်စိုးထိုက်ပါ၏ .... "

မင်းသားကွမ်းက ....

"စုလျှောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းကွဲညီတော်ဖြစ်၏၊ သူသည် သူ့ ခမည်းတော်မှတစ်ဆင့် စည်းကမ်းဖောက်၍ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်၊ ထီးနန်း၏ အစစ်အမှန်ပိုင်ရှင်မှာ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဖြစ်သည် .... "

ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်တို့မှာလည်း ဧကရာဇ်ကြီးစိုးမှူး၏ မိန့်ကြားချက်ကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားပြီးသူများ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြားဖူးသူများသာ ပါရှိကြသဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝန်ခံကြလေ၏။

ဝန်ကြီးအချို့က တင်လျှောက်၏။

"ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် ဧကရာဇ်ကြီးစိုးမှူး၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားသိသူများဖြစ်ပါသည်၊ အရှင့်သားသာ ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ပိုင်စိုးထိုက်သူမှန်း သိသော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရသူများ ဖြစ်ပါသည်၊ ယခုသော် ကျွန်တော်မျိုးများ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ရပါပြီ .... "

မင်းသားကွမ်းက ....

"ကျွန်ုပ်သည် ဝူပြည်ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်မည်၊ သို့သော် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော ဦးလေးတော် (ကျွိုလီကို

ဆိုလိုသည်) ပြည်တော်သို့ ပြန်လာပါက ကျွန်ုပ်သည် ဦးလေးတော်ကို ထီးနန်းပြန်အပ်မည် ...."

"သင့်လျော်ကြောင်းပါ အရှင် ...."

ဤသို့ဖြင့် မင်းသားကွမ်းသည် ဘုရင်ဖြစ်လာလေ၏။ မင်းသားကွမ်းသည် ဟိုလွီဟူသော ဘွဲ့အမည်ကို ခံယူလေသည်။ သူသည် အကြံပေးအရာရှိ ပညာရှိစကားများကို နာယူသူဖြစ်၍ ပြုလုပ်ရာတွင် အမှားနည်းသူဖြစ်သည်။

မင်းသားကွမ်း ဘုရင်ဖြစ်လာသောအခါတွင် ဝူယွင်သည် ဘုရင်၏ ယုံကြည်အားထားရသော လူယုံပညာရှိ ဖြစ်လာတော့သည်။

ဘုရင်ဟိုလွီနှင့် အကြံပေးပညာရှိ ဝူယွင်တို့ တမ်းတရသူတစ်ဦးရှိလေသည်။ ထိုသူကား သူတို့အမြင့်သို့ ရောက်ရှိရန် ဘုရင်စုလျှောက်အား လုပ်ကြံပေးခဲ့သည့် ခြသေ့်ကဲ့သို့ ရဲရင့်သော ကျွမ်းကျူပေတည်း။

◆◆◆

(၁၀)

ဗွန်းဂူဇာမယ်ဘွဲ့

ဝူယွင်သည် ဝူပြည်မင်း၏ ပညာရှိအကြံပေးဆရာဖြစ်လာသော် အခါ သူ၏အကြံအစည် အောင်မြင်မည့်ကိန်း ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ သူသည် အပြည်ပြည်သို့ ပြေးလွှားရှောင်တိမ်းခဲ့ရသည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးခံခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှ ချူပြည်အား ပြန်လည်ကလဲ့စားချေ တိုက်ခိုက်လိုခြင်းကြောင့် ဤမျှ ခါးရဒုက္ခခံခဲ့ရခြင်းပေတည်း။

ယခု သူ့ဘဝ၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ချေပြီ။ အကြံပေးမင်းဆရာ ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ ဝူယွင်အတွက် ဝူဘုရင်ဖြစ်သည့် ဟိုလွီသည် မလွဲမသွေ စစ်အကူအညီပေးရတော့မည်တည်း။

ဝူယွင်သည် ချူပြည်အား စစ်အေး နိုင်ရေးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလာသည်။ သူသည် ချိန်အတော်များများ ပြေး

လွှားဒုက္ခခံခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ထပ်မံအချိန်စောင့်ဖို့ရန် သူ့အတွက် မခဲယဉ်းတော့ချေ။

သူသည် ချူပြည်အား မည်သို့တိုက်ခိုက်မည်ကို တွေးတောစဉ်းစားခဲ့၏။ သူသည်လည်း စစ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေရာ ချူပြည်အားတိုက်ခိုက်ရန် တွေးတောစဉ်းစားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် ဤမျှနှင့် မကျေမနပ်နိုင်ပေ။ ချူပြည်အား မလွဲမသွေ မုချတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် စစ်ပါရဂူတစ်ဦးအား သူ ရှာဖွေလေတော့သည်။

ဇွန်းဝူ ....

စစ်ပါရဂူဇွန်းဝူ ....

ထိုလူကား စစ်ပါရဂူဇွန်းဝူပင် ဖြစ်လေ၏။

သူသည် ဇွန်းဝူအား ဝူဘုရင် ဟိုလွီထံသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေ၏။

ဇွန်းဝူသည် သူ ပြုစုထားသော စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ ဆယ့်သုံးခန်းကို ဝူဘုရင် ဟိုလွီအား ဆက်သလေ၏။

ထိုစစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ ဆယ့်သုံးခန်းတွင် စစ်ပရိယာယ်ဆင်ခြင်းအတက်၊ စစ်တပ်စစ်ဆုတ်ခြင်းအတတ်၊ စစ်ပြုခြင်းအတတ်၊ ပထဝီမြေအနေအထား လေ့လာခြင်းအတတ်၊ စစ်လက်နက်ပစ္စည်း အဆန်းအပြားထုတ်လုပ်ခြင်းအတတ်စသည့် မျိုးပေါင်းစုံလင်စွာ ပါဝင်ပေသည်။

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် ထိုဆယ့်သုံးခန်းကိုဖတ်၍ ရင်သပ်ရှုမောအံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရလေသည်။ ရေးသားထားသည်မှာ ဇေစပ်သေချာလှသည် မဟုတ်ပါလော။

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် ဝူယွင်နှင့် ဇွန်းဝူလို စစ်ပါရဂူမျိုးကို ဝူပြည်အတွက် ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိနေလေသည်။

တစ်နေ့သော် ဝူဘုရင်ဟိုလွီက ဇွန်းဝူအား မေးမြန်းတော်မူသည်။

"ဆရာကြီး .... ဆရာကြီး၏ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာကျမ်းတွင် တိုင်းပြည်ဝယ် စစ်သည်ယောကျ်ားအင်အားနဲ့ မလုံလောက်၊ တိုင်းပြည်အတွက် စစ်သည်အင်အား လိုအပ်လာခဲ့သော် အမျိုးသမီးတို့ကို ဖြည့်စွက်၍ တပ်ဖွဲ့နိုင်သည်ဟု ပါရှိသည်၊ ဤအဆိုမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်လော၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်၊ အမျိုးသမီးဆိုသည်မှာ အားငယ်ထိတ်လန့်တတ်သော အမျိုးဖြစ်သည်၊ စစ်စည်းကမ်းဆိုသည်မှာ အလွန်တင်းကျပ်ပြင်းထန်သည်၊ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးများသည် စစ်တပ်ဖွဲ့ရန် မသင့်တု ကျွန်ုပ် ယူဆပေသည် .... "

ထိုအခါ ဇွန်းဝူသည် တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် လျှောက်ထားလေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး၊ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ပါသလော၊ လူဆိုသည်မှာ အားကြီးသည် အားနဲ့သည်မဟုတ်၊ အလေ့ကျင့်သာ ပဓာနကျပေသည်၊ အလေ့အကျင့်ကောင်းလျှင် မည်သည့်အားနဲ့သူမဆို စစ်သားကောင်းကဲ့သို့ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော စစ်သူအမျိုးသမီး ဖြစ်နိုင်သည် .... ကျွန်တော်မျိုးသည် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း၍ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသော အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို တည်ထောင်ဖြစ်ပါမည်၊ လောလောဆယ်

တွင်မူ အစမ်းသဘောနှင့် နန်းတွင်းသူများသာ ပါဝင်သော တပ်ဖွဲ့ငယ် တစ်ဖွဲ့ကို ကျွန်တော်မျိုး လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလိုပါသည်၊ အရှင်မင်းကြီး ခွင့်ပြုလျှင် ကျွန်တော်မျိုး အစမ်းတပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းပြပါမည်"

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်လေသည်။

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် ကျန်းမာရေးကောင်းသော နန်းတွင်းသူ ဟစ်ရာ့ငါးဆယ်အား ရွေးချယ်၍ စွန်းဝူအားပေးသည်။ ထိုနန်းတွင်းသူများထဲတွင် ဘုရင်ကိုယ်လုပ်တော်၊ မောင်းမများနှင့် မိဖုရားငယ်တစ်ပါးလည်း ပါဝင်သွားသည်။

စွန်းဝူသည် ပါဝင်လာသော မိဖုရားအား တပ်ခွဲမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်လေသည်။ ထိုမိဖုရားငယ်သည် ဘုရင်ဟိုလွီ ချစ်မြတ်နိုးသော မိဖုရားလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အမျိုးသမီးစစ်တပ် ဖွဲ့စည်းပြီးသော စွန်းဝူသည် ဘုရင်ဟိုလွီအား လျှောက်ထားကတိတောင်းလေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး၊ စစ်တပ်တစ်တပ်၏ အသက်သည် မည်သည့်အရာ ဖြစ်ပါသနည်း .... "

ဘုရင်ဟိုလွီက ....

"စစ်စည်းကမ်းပင် ဖြစ်ပါသည် .... "

"မှန်ပါသည်၊ စစ်စည်းကမ်းသည် တပ်ဖွဲ့၏ အသက်ပင်ဖြစ်ပါသည်၊ စည်းကမ်းရှိသော တပ်ဖွဲ့သည် အမြဲရှင်သန်လှုပ်ရှားနေပြီး စည်းကမ်းမဲ့သော တပ်ဖွဲ့သည် သေနေတတ်ပါသည်၊ အမျိုးသမီးစစ်သည်

များ၏ အရေးကြီးဆုံးသော တာဝန်မှာ စစ်စည်းကမ်း လိုက်နာရှိသေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် .... "

"ဆရာကြီး မည်သည့်အရာကို ပြောဆိုလိုသနည်း .... "

"ယခု အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ကို နန်းတွင်းသူများနဲ့ စမ်းသပ်ဖွဲ့စည်း လေ့ကျင့်စေရာတွင် စည်းကမ်းမရှိ၍ မဖြစ်ပါအရှင်၊ စည်းကမ်းရှိသော ထိုတပ်ဖွဲ့သည် တကယ့်စစ်တပ် ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ ထို့ကြောင့် ယခု လေ့ကျင့်မည့် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့အတွက် စစ်တပ်စည်းကမ်းဥပဒေကို ကိုင်တွယ်သော အရာရှိတစ်ဦးကို ခန့်ထားပေးတော်မူပါ .... "

ဝူဘုရင်ဟိုလွီသည် အရာရှိတစ်ဦးကို ခန့်ထားပေးလေ၏။

◆◆◆

(၈၂)

စွန်းဝူသည် တပ်ဖွဲ့အင်အား တစ်ရာငါးဆယ်ပါရှိသော နန်းတွင်းသူများအတွက် စစ်ဝတ်စုံများ၊ စစ်ခမောက်များ၊ ဓားလှံများကို ဝတ်ဆင်ကိုင်ဆောင်စေလေသည်။

တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီးသော် စွန်းဝူခန့်ထားသည့် ဦးစီးအရာရှိအား လေ့ကျင့်ပေးစေသည်။

မိဖုရားငယ်သည် တပ်ဖွဲ့မှူးရာထူးတွင် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးလျက်ရှိနေလေသည်။

စွန်းဝူသည် စစ်စည်းကမ်းထိန်းအရာရှိမှတစ်ဆင့် အမိန့်ထုတ်ပြန်လေသည်။

"အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့သည် စစ်တပ်စည်းကမ်း သုံးရပ်ကို တင်းကျပ်စွာ လိုက်နာကြရမည်၊ တစ် .... တပ်ဖွဲ့စီရာတွင် လမ်းလျှောက်ရာတွင် မရှုပ်ထွေးစေရ၊ နှစ် .... စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရာတွင် စကားပြောဆိုခြင်း၊ ရယ်မောခြင်း၊ ဆူညံခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ရ၊ သုံး .... တပ်ဖွဲ့ကြီးကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသော အရာရှိစကားနှင့် အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်၊ မဖီဆန်ရ .... "

ဤသည်နောက်ပိုင်းတွင် စွန်းဝူသည် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့အား စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှု နေ့စဉ်ပြုစေလေ၏။

သို့သော် နန်းတွင်းသူများသည် ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဓားလှံလက်နက်များ ကိုင်စွဲကာ စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေသည်ကို ကွင်းပြင်သို့ ထွက်၍ ကစားပျော်ရွှင်ရသကဲ့သို့ သဘောထားလာကြပေသည်။

တပ်ဖွဲ့မှူးရာထူးကို ယူထားသော မိဖုရားငယ်ဆိုလျှင် ကရော်ကမည်ပြုလျက် အမိန့်မနာခံဘဲ ရှိလာလေသည်။ ကျန်သော တပ်သားနန်းတွင်းသူများမှာလည်း ရယ်ကာမောကာ စကားများချည်း ပြောဆိုနေကြလေ၏။

သူတို့သည် ထိုင်ချင်သည့်အခါတွင် ထိုင်ချကြ၏။ ပြန်ချင်သည့်အခါတွင် ခေါင်းမူးသည်၊ ဗိုက်နာသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ပြန်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့အား ပြဋ္ဌာန်းသည့် စစ်စည်းကမ်းသုံးရပ်စလုံးအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်နေကြတော့၏။

အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့သည် ရက်ပေါင်းအတော်ပင် ရလာသော်လည်း စည်းစနစ်ကျနသော တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်မလာဘဲ ရှိနေလေသည်။

သူတို့သည် နေချင်သလိုနေ ပြောချင်သလို ပြောနေကြသည့် စည်းပျက်ကမ်းပျက် တပ်ဖွဲ့ဖြစ်နေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် စွန်းဝူသည် ထိုအမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့အား ကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲ၍ စစ်ရေးလေ့ကျင့်လေ၏။

အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့သည် ခါတိုင်းလိုပင် စကားပြောသူ၊ ရယ်မောသူ၊ ရန်ဖြစ်သူများဖြင့် ဆူညံနေလေ၏။ စစ်ရေးပြကွင်း တစ်ပတ်မျှသာ လျှောက်ရသေးသည်။ ညောင်းသည်ဟုဆိုကာ ထက်ဝက်မျှသော အမျိုးသမီးတို့သည် ရပ်သူရပ်၊ ထိုင်သူထိုင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လှဲအိပ်သူပင် ပါသေးသည်။

ပေးသောအမိန့်ကို သူမတို့ လိုက်နာခြင်း မရှိကြပေ။

ထိုအထဲတွင် အကဲဆုံး၊ အသည်းဆုံး အမိန့်မနာခံသူမှာ မိဖုရားငယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

စွန်းဝူသည် စည်းပျက်ကမ်းပျက် ဖြစ်နေပုံများကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရှုလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေသည်။ သူ့အမူအရာကို အကဲဖမ်း၍ မရချေ။

နန်းတွင်းသူများကား စွန်းဝူကိုပင် သရော်သလို လှောင်သလို လုပ်နေသည်။

စွန်းဝူသည် စစ်စည်းကမ်းထိန်းအရာရှိအား သူ့ရှေ့သို့ ခေါ်လိုက်၏။

စစ်စည်းကမ်းထိန်းအရာရှိသည် စွန်းဝူ၏ရှေ့၌ စစ်စည်းကမ်း

အတိုင်း ရပ်လေ၏။

စွန်းဝူက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မေးလိုက်၏။ သူ့အသံသည် စစ်ရေးပြကွင်းအတွင်း ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့လွင့်သွား၏။

"စစ်အမိန့်ကို နားမထောင် သွေဖီဆန့်ကျင်သူအား စစ်မှူးတို့ စစ်စည်းကမ်းအရ မည်သို့ အပြစ်ပေးရမည်နည်း ...."

စစ်စည်းကမ်းထိန်းအရာရှိက ကျယ်လောင်စွာ ပြန်ဖြေလေ၏။

"ချက်ချင်းဖမ်းဆီးပြီး ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်ရပါသည် စစ်မှူးကြီး"

စွန်းဝူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းပြီ .... ယခု စစ်မိန့်ကို သွေဖီနေသော အမျိုးသမီး တပ်ဖွဲ့မှူးအား ချက်ချင်းဖမ်းဆီးပြီး ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်စေ ...."

စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပေးနေကြသော စစ်ကဲစစ်ကြပ်တို့သည် အမျိုးသမီးတပ်ခွဲမှူးအား ဖမ်းဆီးစေ၏။ အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့မှူး မိဖုရားငယ်မှာ ယခုမှ ထိတ်လန့်ရမှန်း သိတော့သည်။ သို့သော် မရတော့ပေ။ အမိန့်ကား အမိန့်ပင်။ မိဖုရားငယ်အား ဖမ်းဆီးပြီး အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရှေ့တွင်ပင် ခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်လိုက်၏။ ကယ်ပါယူပါ တစာစာ အော်ဟစ်နေသော မိဖုရားငယ်မှာ ခေါင်းပြတ်သွားသောအခါ အသံတိတ်သွားလေ၏။

ဤတွင် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေတော့၏။ သူတို့သည် အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။

စွန်းဝူသည် ဘုရင်ဟိုလွီအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ပြီး အဖြစ်အပျက်အား လျှောက်ထားလေသည်။

"ကျွန်တော်မျိုးသည် စစ်မိန့်စစ်စည်းကမ်းကို ရက်ပေါင်းများစွာ ဆန့်ကျင်သွေဖီလာသော မိဖုရားငယ်အား စစ်ဥပဒေအရ ခေါင်းဖြတ် ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ပါသည်၊ သို့မှသာ နောင်တွင် စစ်သမီးများကို အုပ်ချုပ်၍ရပါမည်၊ နောင်တွင် စစ်မိန့်စည်းကမ်းများကို အမျိုးသမီးများ သွေဖီဆန့်ကျင်ခြင်း မပြုရဲတော့ပါ .... "

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် စိတ်မချမ်းသာသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်တော့၏။

စွန်းဝူပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ဤသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့သည် စစ်မိန့်၊ စစ်စည်းကမ်းကို တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာသည့် အမျိုးသမီးစစ်တပ် ဖြစ်လာတော့၏။ စနစ်ကျသောယောကျ်ားသားများကဲ့သို့ အားမာန်ရှိသော စစ်တပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စွန်းဝူသည် ဘုရင်ဟိုလွီအား စစ်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြနိုင်ခဲ့ပေသည်။

◆◆◆

(၆၃)

မပြေသည့် ရန်ငြိုး

ဝူယွင်က ဤသို့လျှောက်လေ၏။

"အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး ဝူပြည်သို့ ပြေးလွှားလာခဲ့ရသည်မှာ မည်သည့်အတွက်ဖြစ်သည်ကို အရှင်မင်းကြီးသိပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်မျိုး ထပ်မံမလျှောက်တော့ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ အသည်းနှလုံးတွင် ဆူးကြီးတစ်ချောင်း ဝင်နေပါသည်၊ ချူပြည်တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ထိုဆူးသည် ထွက်သွားမည် ဖြစ်ပါသည် .... "

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် မင်းသားကွမ်းဘဝတွင် ဝူယွင်၏ ဇာတ်ကြောင်းကို သိခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူ ဝူဘုရင်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဝူယွင်ကို ကူညီမည်ဟု ပြောကြားခဲ့လေ၏။

"ဆရာ ဤအတွက် ဘာမျှမပူပါနှင့် ကျွန်ုပ်တွင် ရှိသမျှအင်အား

ကို ပုံအော၍ ဆရာအား ပေးလိုက်မည်၊ ဆရာစိတ်ရှိသမျှ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါလေ ....”

ဘုရင်ဟိုလ္လီကား ကတိတည်သူဖြစ်လေ၏။ သူ မင်းသားဘဝမှ ပေးခဲ့သော ကတိကို မမေ့ခဲ့ပေ။ သူ့ကတိအတိုင်း ရှိသမျှအင်အားကို ပုံအော၍ ပေးခဲ့လေ၏။

ဘီစီ ၅၀၆ခုနှစ်တွင် ဝူဘုရင် ဟိုလ္လီသည် စွန်းဝူအား စစ်ဦးစီးမှူး ခန့်အပ်၍ ဝူယွင်ကိုတော့ လက်ထောက်စစ်ဦးစီးမှူး ခန့်အပ်လေသည်။ ဝူယွင်သည် သူ့အား စစ်ဦးစီးမှူးကြီး မခန့်အပ်၍ မကျေမနပ်မဖြစ်ပါချေ။ သူသည် စွန်းဝူအား သူ့ထက်တော်သည့် စစ်သူကြီးဟု သတ်မှတ်ပြီးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင် ဝူဘုရင်ဟိုလ္လီသည် ညီတော်မင်းသား ဖူးခိုက်အား တပ်ဦးစီးမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်တာဝန်ပေးပြီး စစ်သည်အင်အား ခြောက်သောင်းဖြင့် ချူပြည်သို့ ချီတက်စေတော့၏။

ဝူယွင် စောင့်ခဲ့ရသော အချိန်ကာလသည် များစွာကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ ချူပြည်နယ်သို့ သွားတိုက်သောအချိန်တွင် သူ လက်စားချေလိုသည်။ ချူမိန်မင်းနှင့် ပေ့မုကျိတို့ မရှိကြတော့ပေ။ ချူမိန်မင်းမှာ နတ်ရွာစံသွားခဲ့လေပြီ။ ပေ့မုကျိလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဝူစစ်တပ်ကြီးသည် စစ်မြင်း ရထားတပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်စသည်တို့ဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့၏။ စစ်ပါရဂူကြီး စွန်းဝူ၏ စစ်ပရိယာယ်ပါ ပေါင်းပစ်လိုက်သောအခါ ချူပြည်စစ်တပ်ကြီးမှာ လုံးဝ မခံနိုင်တော့ပေ။

ယခုအချိန်၌ ချူပြည်တွင် မင်းပြုနေသူမှာ ချူမိန်မင်း၏ သားတော် ချူကျောင်းမင်း ဖြစ်လေ၏။ ချူကျောင်းမင်းသည် ချူစစ်တပ်ကြီးဖြင့် ခုခံလေ၏။

ဝူစစ်တပ်ကြီးမှာ မုန်တိုင်းဆင်သကဲ့သို့ ဝင်ရောက်တိုက်လေရာ ချူစစ်သည်မှာ တပ်ပျက်၍ ကစဉ့်ကလျား ပြေးရလေတော့၏။ ဝူစစ်တပ်ကြီးသည် နေပြည်တော်အထိ ချီတက်လာလေ၏။

ချူဘုရင် ချူကျောင်းမင်းမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဝူစစ်တပ်ကြီးကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ချူပြည်အပေါ် ရန်ငြိုးမပြေနိုင်သော ဝူယွင် ဦးဆောင်လာသည်ဟု သူလျှိုအထောက်အတော်များ မှတစ်ဆင့် ကြားသိပြီးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဝူယွင်၏ အငြိုးမှာ တကယ်ပင် စူးရှထက်မြက်လေသည်။ ဝူယွင်အပေါ် မည်သို့မျှ ရက်စက်မှုမပြုခဲ့သော ချူကျောင်းမင်းပင်လျှင် ဝူယွင်၏ အငြိုးကို မခံနိုင်၍ ထွက်ပြေးရပေသည်။ သူသည် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ကိုသာခေါ်၍ အခြားပြည်တစ်ပြည်သို့ ခိုလှုံရန် ထွက်ပြေးသွားရတော့သည်။

တံခွန်မရှိသော ရထားသည်လည်း အချည်းအနှီးတည်း။ မင်းမရှိသော ချူပြည်သည် လက်နက်ချ အညံ့ခံလေ၏။

ချူပြည်ရာဇဝင်တွင် ဤမျှရုပ်ပျက်စွာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသော စစ်ပွဲမျိုး တစ်ကြိမ်မျှ မရှိခဲ့ဖူးဟု ဆိုကြကုန်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂူဘုရင် ဟိုလွီသည် ချူပြည်နန်းတော်သို့ ကြွမြန်းရောက်ရှိလာလေ၏။

ဝူယွင်သည် ချူပြည်အား အစဖျောက် ဖျက်ဆီးပစ်ရန် လိုလားနေသည်။ သို့ရာတွင် စွန်းဝူက သဘောမတူ ကန့်ကွက်လေ၏။ ဝူယွင်၏ အငြိုးကြီးမားပုံကတော့ အံ့သြလောက်စရာပေတည်း။

စစ်ပါရဂူစွန်းဝူသည် ဝူယွင်အား ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ကာ ဂူဘုရင် ဟိုလွီအား ဤသို့အကြံပေးလျှောက်ထားလေ၏။

"ချူပြည်သားတို့သည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်အပေါ် စာနာသနားခဲ့ကြသည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခမည်းတော် ချူမိန်မင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်အား အပြစ်မရှိဘဲ သတ်ဖြတ်ရန် ကြံခဲ့သောကြောင့်တည်း၊ မင်းသားကျင့်၏ သားတော်မင်းသားကလေးစင့်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ တိုင်းပြည်တွင် ရှိသည်မဟုတ်ပါလော၊ ထိုမင်းသားကလေးအား နန်းတင်၍ ချူပြည်အား အုပ်ချုပ်သွားစေပါလျှင် ချူပြည်သားတို့သည် အရှင်မင်းကြီးအား လေးစားကြည်ညိုမဆုံး ရှိပါလိမ့်မည် .... "

ဂူဘုရင်ဟိုလွီကား သူ၏စိတ်ဆန္ဒနှင့် မတူညီသဖြင့် ခပ်မဆိတ် နေလေ၏။

စွန်းဝူက ဆက်လက်လျှောက်တင်လေ၏။

"ဤသို့ အရှင်မင်းကြီးပြုခဲ့ပါလျှင် အခြားသောမင်းများကလည်း အရှင်ကြီးအပေါ် လေးစားကြည်ညိုလာပါလိမ့်မည်၊ မင်းသားစင့်သည် ဤချူပြည်ကြီးကို စိုးစံခွင့်ရပါလျှင် အရှင့်ကျေးဇူးသစ္စာကိုလည်း တစ်သက်မမေ့စရာဖြစ်စေရာသည်၊ ချူပြည်သည် အမြဲတမ်း ဂူပြည်၏ လောင်းရိပ်အောက်၌ ကျရောက်နေပြီး ဂူပြည်၏ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်သိရှိသေနေစေပါမည် .... "

ဂူဘုရင် ဟိုလွီသည် ချူနယ်မြေများကို သိမ်းပိုက်ယူလိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်ရကား သူသည် စွန်းဝူ၏စကားကို နားမဝင်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ဝူယွင်၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောရန်သာ စဉ်းစားနေသည်။

◆◆◆

(၈၄)

ဂူယွင်သည် သူ့ဖခင်နှင့် အစ်ကိုအား သတ်ဖြတ်သော ချူမိန်အား ကြီးစွာမကျေမနပ် ဖြစ်နေရကား ချူမိန်မင်း၏အလောင်းကို ဖော်ထုတ်၍ ဖျက်ဆီးရန် ကြံနေလေ၏။ ဤသို့ ပြုပြီးမှသာ သူ့အနေဖြင့် စိတ်ပြေမည် ဖြစ်သည်။

ဂူယွင်သည် သူပြုလိုသည့်ဆန္ဒကို ဂူဘုရင် ဟိုလ္လီအား ပြောပြကာ ခွင့်ပန်လေ၏။

"ဆရာ၏ဆန္ဒ ပြင်းပြနေပါလျှင် ဆရာ့ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ပြုပါ။ ကျွန်ုပ် ခွင့်ပြုပါ၏ .... "

ဤသို့ ဟိုလ္လီဘုရင်၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရရှိသောအခါ ဂူယွင်သည် ချူမိန်မင်း၏ သင်္ချိုင်းဂူကို လိုက်လံရှာဖွေလေတော့၏။

သူသည် ချူမိန်မင်း၏ သင်္ချိုင်းဂူကို ရှာသောအခါ မည်သည့်

အရပ်၌ ရှိကြောင်း မသိဖြစ်ရတော့သည်။ သူသည် ချူမိန်မင်း၏ သင်္ချိုင်းဂူ မည်သည့်အရပ်၌ရှိကြောင်း စုံစမ်းရတော့သည်။

သူသည် သတင်းတစ်ခုခု ရလေ၏။ ချူမိန်မင်း၏ သင်္ချိုင်းဂူမှာ မြို့အရှေ့ဘက် လိုအိုင်ဟု ရေအိုင်အရပ်တွင် ရှိသည်ဟု သတင်းကြားရတော့သည်။

ဂူယွင်သည် တပ်စုတစ်စုကို ခေါ်ဆောင်သွား၏။ လိုအိုင်ဟု ရေအိုင်အရပ်တွင် ဂူတွေ့ရန် ရှာဖွေတော့သည်။ သူသည် စစ်သည်တော်တို့အား ပြော၏။

"သင်တို့သည် ကုန်းမို့မို့မြင်လျှင် တူးဆွကြရမည် .... သူ့ဂူကို လူမြင် သူမြင် မြုပ်နှံထားသည် မဟုတ်ချေ .... "

စစ်သည်တော်များသည် ဂူယွင်၏မှာကြားချက်အတိုင်း ကုန်းမို့မို့မြင်လျှင် တူးဖော်ကြလေ၏။ သို့သော် ဂူဟူ၍ တစ်ခုတစ်လေမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိနေလေ၏။

"ငါသည် ချူမိန်မင်း၏ဂူကို မရှာဖွေနိုင်တော့မည်လော ...."

ဂူယွင်သည် စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ မြင်ရလေ၏။ ထိုအရပ်၌ နေထိုင်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးအား ခေါ်ကာ ချိုသာစွာ မေးမြန်းလေ၏။

"အဘိုး ဤအရပ်၌ ချူမိန်မင်း၏ဂူ ရှိသည်ဟု အဘိုးကြားဖူးပါသလော .... "

"ကြားဖူးပါသည် စစ်မှူးကြီး .... "

"ကြားဖူးလျှင် မည်သည့်အရပ်၌ ရှိသည်ကို ညွှန်ပြပါလော့ ...."

ထိုအဘိုးအိုက ....

"ချူမိန်မင်းသည် သူသေလွန်သောအခါ၌ သူ့အလောင်းကို ထုတ်ယူဖျက်ဆီးမှာကို အလွန်စိုးရိမ်ပေသည် .... မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိုးရိမ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိရှိပါ .... ထို့ကြောင့် သူသည် မသေမီလွန်ကပင် ဤအရပ်၌ သင်္ချိုင်းဂူ ငါးဂူကို နေရာခွဲ၍ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့၏ .... "

ဝူယွင်က ....

"သူသည် အတော်အမြော်အမြင် ရှိပေသည် .... တစ်နေ့တွင် သူ့ဂူအား ဖျက်ဆီးမည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ကို သိရှိနေ၏ .... ဤသည်မှာ သူ့လိပ်ပြာ သူမလုံခြင်းပေတည်း .... "

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလေ၏။

"သူသည် သေလွန်သောအခါ သူ့အား တစ်ခုသော ဂူတွင်ထည့်၍ အလောင်းအား ဂူသွင်းပေးခဲ့၏ .... သူ၏လူယုံတော်ကလည်း ထိုဂူသွင်းသူအားလုံးကို နှုတ်ပိတ်သုတ်သင်ပစ်၏ .... ထို့ကြောင့် ချူမိန်မင်း၏ ရုပ်အလောင်း မည်သည့်ဂူထဲတွင် ရှိနေကြောင်း မည်သူမျှ မသိရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ကြရသည် .... ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤစကားများကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားသိထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည် .... "

အဘိုးအိုသည် သူသိသမျှကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလေ၏။

ဝူယွင်မှာ ဒုက္ခရောက်ရတော့သည်။ ဂူငါးနေရာလုံးကို လိုက်လံတူးဆွရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ဝူယွင်သည် မေးကိုလက်ထောက်ပြီး ထိုင်နေလေ၏။ သူ မကြံတတ်တော့ပေ။ သို့သော် သူသည် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းထွက်လာလေ၏။

ချူမိန်မင်းသည် သူ့ဂူကို ကုန်းမို့မို့သင်္ချိုင်းအနီးဘယ်မှာ ပြုလုပ်ပါမည်နည်း။ ကုန်းမို့မို့ သင်္ချိုင်းပြုလုပ်လျှင် သူ့ရန်သူများက အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သာမန်မြေပြင်အတိုင်းသာ ပြုလုပ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်းမို့မို့နေရာများကို ရှာဖွေရန် မလိုချေ။ ညီညွတ်ပြန့်ပြူးသော နေရာများကိုသာ ရှာဖွေရပေမည်။

ဝူယွင်သည် ထိုသို့ အတွေးပေါက်ပြီးနောက် ထပ်မံရှာဖွေရာ တောင်ကုန်းနံဘေးတစ်ခုတွင် ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

အဘိုးအို၏စကားအရ ငါးနေရာခွဲ၍ မြုပ်နှံထားသည်ဖြစ်ရာ ဤနေရာသည် ငါးနေရာထဲမှ တစ်နေရာဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆပြီး ဝူယွင်သည် စစ်သည်တော်များအား တူးဖော်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ဂူသည် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

"ဖျက်ကြစမ်း .... ဤဂူသည် ချူမိန်မင်း၏ ဂူဖြစ်နိုင်သည် .... တွေ့ကြသည် မဟုတ်လား .... ဤဂူကြီးကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်ထားပေသည် .... "

ဝူယွင်သည် ဂူကိုဖျက်လိုက်သော် ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာအား တွေ့ရလေ၏။ ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာမှာ အလွန်ကောင်းသည်။ သာမန်သူဌေးသူကြွယ်မျိုးပင် မပြုလုပ်နိုင်ချေ။

"သေချာပြီ .... ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာအား ဖွင့်လော့ ...."

စစ်သည်တော်များသည် ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာအား ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာထဲတွင် မည်သည့်ရုပ်အလောင်းမျှ ရှိမနေချေ။

◆◆◆

(၁၅)

သို့သော် ချူမိန်မင်း၏ အင်္ကျီအဝတ်အစားနှင့် အခြားလက်ဝတ်ရတနာတို့သာလျှင် တွေ့ရသည်။

"ထို ...."

ဝူယွင်သည် ဒေါသတကြီး ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာအား ပိတ်ကန်လိုက်သည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဝူကား ရုပ်အလောင်းမရှိသည့် အတုအယောင် ဂူဖြစ်နေချေပြီ။

"တွေ့အောင် ရှာမည် .... ဂူ ငါးလုံးစလုံးကို တွေ့အောင် ရှာမည် ...."

ဝူယွင်သည် ဤသို့ရေရွတ်ပြီး ဂူလေးလုံးကို ထပ်မံရှာဖွေပြန်တော့၏။ ဤသို့ ရှာဖွေသောအခါ တောစပ်ချုံအတွင်း၌ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်နေသော ဂူတစ်လုံးကို ထပ်မံတွေ့ရှိပြန်လေ၏။

"စစ်သည်များ ဤအရာသည် ဂူတစ်ခုဖြစ်ပုံရသည် .... ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းလေ .... "

စစ်သည်တော်များသည် ချုံနွယ်များအား ရှင်းလင်းလေ၏။ ဂူဖြစ်နိုင်မှန်း တစ်စွန်းတစ်စ သိရှိရသည်။

"တူးဆွကြလော့ .... "

စစ်သည်တော်များ တူးဆွကြသောအခါ ဂူတစ်လုံးသည် ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ ဝူယွင်သည် ဂူအား ဖြိုဖျက်စေရာ ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာတစ်လုံး ပေါ်လာပြန်လေ၏။

"ဒုတိယမြောက် ဂူကိုတော့ တွေ့ရပြီ .... ဂူ အစစ်အမှန် ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကတော့ မသိချေ .... ကဲ .... ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကို ဖွင့်ကြချေ .... "

ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကား ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပထမကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကဲ့သို့ပင် ရုပ်အလောင်းမရှိပေ။ ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာထဲ၌ ချူမိန်မင်း၏ အဝတ်အစားများနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများသာ ရှိပေသည်။

ဝူယွင်သည် သချိုင်းဂူများအား လိုက်ရှာရာတွင် ရှေ့မီနောက်မီဖြစ်သော အဘိုးအိုကို ခေါ်ဆောင်လာသည်။ အဘိုးအို၏ အကြံဉာဏ်ကို ရယူသည်။ အဘိုးအိုသည် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဝူယွင်အား ပြောလေ၏။

"စစ်မှူးကြီး .... ခဏနေပါဦး .... ကျွန်ုပ် မြေအနေအထားကို

လေ့လာကြည့်ပါရစေဦး .... "

ဝူယွင်က ခေါင်းညိတ်လေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဂူကြီးတစ်ခုလုံးအောက်၌ ကြီးမားသောကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိသွားသည်။

"စစ်မှူးကြီး ဤကျောက်ပြားကြီးကို တူးဆွဖယ်ရှားပစ်လျှင် အောက်၌ မြေတိုက်ခန်း ရှိကောင်းရှိနိုင်သည် .... ပထမဂူ၌ ဤသို့ကျောက်ပြားခံမထားချေ .... "

စစ်သည်တော်တို့သည် ကျောက်ပြားကြီးကို ဖယ်ရှားကြလေ၏။ ကျောက်ပြားကြီးမှာ ကြီးမားလေးလံလှကားနောက် တပ်စိတ်နှစ်စိတ်ပင် ထပ်မံခေါ်ယူပြီး တူးဖော်ရသည်။ ကျောက်ပြားကြီး ဖယ်ရှားသွားသောအခါ အောက်မြေတိုက်ခန်း ရှိနေကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ထိုမြေတိုက်ခန်းထဲ၌ ကြီးမားသော ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိကြရ၏။ ထိုကျောက်ခေါင်း သေတ္တာကြီးကားနက်မှောင်နေသည်။

စစ်သည်တော်တို့က ပြောဆိုကြလေ၏။

"ဤတစ်ကြိမ်တော့ မလွဲပြီ .... ဤကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကြီးထဲ၌ ချူမိန်မင်း၏ ရုပ်အလောင်းသည် ရှိနေမည်မှာ မလွဲပြီတည်း"

ဝူယွင်သည် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလေ၏။

"ကျောက်ခေါင်း သေတ္တာအား ဖွင့်လော့ .... "

ဝူယွင်သည် ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကြီးအား စိန်းစိန်းကြည့်ရှုလေ၏။

ကျောက်ခေါင်းသေတ္တာကြီးထဲ၌ ချူမိန်မင်း၏ ရုပ်အလောင်းသည် မပုပ်မသိုးဘဲ ရှိနေလေ၏။ ဤသို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ ချူမိန်မင်း၏ ရုပ်အလောင်းအား ပြဒါးသုတ်လိမ်းကျံ ထားသောကြောင့်ဟု ဆိုကြသည်။

ဝူယွင်၏မျက်လုံများသည် အစိမ်းရောင် တောက်နေလေ၏။ သူသည် ချူမိန်မင်း၏ ရုပ်အလောင်းအား ခေါင်းမှခြေ၊ ခြေမှခေါင်း အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ရှုလေ၏။

သူ့မျက်လုံးများထဲ၌ မုန်းတီးခြင်း၊ အခဲမကျေခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ အရိပ်အယောင်များ ရှုပ်ထွေးနေလေ၏။ သူသည် အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်၏။ သူ့ရယ်မောသံသည် ခြောက်ကပ်နေသည်။

ဝူယွင်သည် ချူမိန်မင်း၏ အလောင်းကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဆွဲမလိုက်၏။ အလောင်းကြီးသည် ပါလာလေ၏။ သူသည် ညာလက်မှ သံဆစ်တုတ်လက်နက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝူယွင်သည် ချူမိန်မင်း၏အလောင်းကို အဆက်မပြတ် ရိုက်နက်လေတော့၏။ အချက်ပေါင်း သုံးရာမျှ ရိုက်သည်။

စစ်သည်တော်တို့မှာ ဝိုင်းဝန်းငေးမော နေကြရ၏။ ဝူများကို လိုက်လံပြသော အဘိုးအိုအား ဝူယွင်၏အပြုအမူကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

ချူမိန်မင်း၏ ရုပ်အလောင်းမှာ အချက်ပေါင်းများစွာ အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ခြောက်သယောင်းနေသော အရိုးများ ကျိုးကုန်သည်။

ဝူယွင်သည် စိတ်မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ချူမိန်မင်း၏မျက်လုံးပေါက်ထဲသို့ သံဆစ်တုတ်ဖြင့် ထိုးထည့်ပြီး အံကြိတ်၍ ပြောလေ၏။

"သင်သည် အသက်ထင်ရှား မင်းလုပ်ခဲ့စဉ်က မျက်လုံးရှိလျက် မျက်ဆန်မရှိသူတည်း .... ထို့ကြောင့် သင်သည် မင်းမှုထမ်းကောင်းနှင့် မင်းမှုထမ်းဆိုးတို့ကို ခွဲခွဲခြားခြား မကြည့်မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် .... သင့်မျက်လုံးသည် ဘာအသုံးကျသနည်း .... ငါ ယခုကဲ့သို့ ဖောက်ပစ်လေမှ သင်သည် နောက်ဘဝ၌ အကန်းဖြစ်မည် .... သင့်၌ မျက်လုံးရှိရန်လည်း မလိုချေ .... ယခု ငါရိုက်နက်သော ဒဏ်ကြောင့် သင့်အရိုးများ ကျိုးကြေသွားပြီ မဟုတ်ပါလော .... နောင်ဘဝ၌ သင်သည် အရိုးမရှိသော လူဖြစ်ရချေတော့မည် .... "

ဝူယွင်သည် ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ဓားကို ထုတ်ကာ ချူမိန်မင်း၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ကျိုးကြေနေသော ဦးခေါင်းကြီးသည် လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

"သင်သည် နောင်ဘဝ၌ အရိုးမရှိသော လူဖြစ်ရတော့မည် .... သင်သည် နောင်ဘဝ၌ မျက်လုံးမရှိသည့်သာ ဖြစ်ရတော့မည် .... သင်သည် နောင်ဘဝ၌ ဦးခေါင်းမရှိသည့်လူ ဖြစ်ရတော့မည် .... "

ဝူယွင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပြီး ချူ

မိန်မင်း၏ အလောင်းကို ထပ်မံရိုက်နှက်ပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံး ချူ မိန်မင်း၏အလောင်းမှာ အလောင်းဟူ၍ ပြော၍မရတော့ချေ။

သြော် .... အငြိုး .... အငြိုး .... အငြိုးမပြေသူ၏ ဒေါသမှာ ဒီး ကဲ့သို့ ပူလောင်လှချေတကား။

◆◆◆

(၁၆)

ဒိုက်သင်ရာကြိုးမှုလူ

ဝူဘုရင် ဟိုလို့အား ဝူယွင်က လျှောက်ထားသည်။

"ယခု ချူကျောင်းမင်းသည် လက်လွတ်ထွက်ပြေးနေချေပြီ .... ထိုမင်းအား လိုက်သတ်ရမည် .... ထိုမင်းသေမှ အေးမည် .... သို့မှသာ ချူပြည်သည် အမှန်တကယ် ပျက်သုဉ်းချုပ်ငြိမ်းသွားလိမ့်မည် .... "

ဟိုလို့သည် သူ့ကတိအတိုင်း သူ့ဆရာဖြစ်သော ဝူယွင်အား စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည့် အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ချူပြည်အား သိမ်းပိုက်ထားလိုသည့် ဆန္ဒလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝူယွင်က ချူကျောင်းမင်းအား လိုက်လံသတ်ဖြတ်မည် ဆိုသောအခါ ခွင့်ပြုလေ၏။

"ဆရာ လိုက်သတ်နိုင်ပါမည်လော .... "

"ကျွန်တော်မျိုး လိုက်သတ်နိုင်သည်ဟု ထင်ပါသည် .... "

"ကောင်းပြီ .... ဆရာကိုယ်တိုင် လိုက်သတ်လော့ .... ကျွန်ုပ် အခွင့်ပေးမည် .... သင်လိုအပ်သော စစ်တပ်ကိုလည်း ပေးလိုက်မည်"

ဘုရင်ဟို့လို့သည် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ဝူယွင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဝူယွင်သည် စစ်ဦးစီးမှူးကြီးအဖြစ် စစ်တပ်ကို ခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

"အရှင်မင်းကြီး၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှ၏ .... "

ဝူယွင်သည် ထိုမျှသာ လျှောက်ထားနိုင်သည်။ မှန်သည်။

ဟိုလို့သည် သူလုပ်သမျှအားလုံးကို လိုက်လျောခွင့်ပြုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူယွင်သည် ချူကျောင်းမင်း မည်သို့ ထွက်ပြေးသည်ကို စုံစမ်း၏။

သို့သော် စုံစမ်း၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဝူယွင်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါမှ ချူကျောင်းမင်း မည်သည့်တိုင်းပြည်သို့ ပြေးသည်ကို သတင်းရသည်။ ချူကျောင်းမင်းသည် ကျင့်ပြည်တွင် ခိုလှုံနေလေ၏။

ကျန့်မင်းနှင့် ဝူယွင်တို့သည်လည်း အတိတ်က မပြေသော ရန်ငြိုးရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကျန့်မင်းသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ကျင့်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သဖြင့် ဝူယွင်သည် မင်းသားကလေးစင့်ကို ခေါ်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူယွင်သည် ယခုချူကျောင်းမင်းကိုလည်း သတ်ဖြတ်လိုသည်။ ယခင်က အကြွေးဟောင်းကိုလည်း ပြန်တောင်းဆိုသည်။ ထို့နှစ်ချက်ဖြင့် ကျန့်ပြည်သို့ စစ်တပ်ကြီး ချီတက်လေတော့သည်။

ကျန့်တိန်မင်းနှင့် သူ၏ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့မှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ဝူယွင်သည် ထိုစစ်တပ်ကြီးကို ဦးဆောင်လာသည်ဟု အထောက်အထားများထံမှ သတင်းရရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ ဤမျှထိတ်လန့်နေခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

အကြံပေးဝန်ကြီးတို့က ....

"အရှင်မင်းကြီး ဝူယွင်ထံ တမန်တို့စေလွှတ်ပြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပြည်တွင်း ချူကျောင်းမင်း အမှန်တကယ် မရှိကြောင်း ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုစေပါက သင့်လျော်ပါမည် .... "

ကျန့်တိန်မင်းက ....

"အိမ်း .... အမတ်ကြီးတို့ သင့်သည်ဟု အကြံပေးလျှင် ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်ရချေမည် .... "

ကျန့်တိန်မင်းသည် ဝူယွင်ထံသို့ တမန်များ စေလွှတ်လိုက်ရ၏။

တမန်များက ....

"ချူကျောင်းမင်းသည် ကျွန်တော်တို့ပြည်တွင် တကယ်မရှိပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကျိန်တွယ်ပြောဝံ့ပါသည် .... "

ဝူယွင်က ရယ်မောလေ၏။

"သင်တို့မင်းသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့မင်းသားကျင့်အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော .... ဤကိစ္စ သင်တို့မေ့လျော့နေပြီ ထင်သည် .... ကျွန်ုပ်ကတော့ မမေ့ပါ .... သင်တို့ပြည်ကို ကျွန်ုပ်ချေမှုန်းမည် .... သင်တို့ ခုခံရန်သာ ပြင်ဆင်ထားပါ .... ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ခိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ .... "

ကျင့်တမန်တို့လည်း ပြန်ကြရလေ၏။ သူတို့သည် ဂူယွင်ပြောကြားသည့်စကားကို ပြန်လည်လျှောက်ထားကြလေ၏။ ကျင့်တိန်မင်းသည် သက်ပြင်းချလေ၏။

"ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဂူယွင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ပြည်အား မလွဲမသွေ တိုက်ခိုက်ပေတော့မည် .... ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရှိသမျှ အင်အားနဲ့ ခုခံရပေတော့မည် .... တစ်ယောက်သာ ကျန်သည်အထိ ခုခံကြရမည်၊ သိုးသားစားလိုသော ဝံပုလွေအား သိုးက မည်သို့တောင်းပန်ရှင်းပြသော်လည်း ဝံပုလွေက လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ .... ကျွန်ုပ်သည် မင်းသားကျင့်အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သည် .... မင်းသားကျင့်သည် မသင့်မအပ်ရာသော အကြံကို ကြံသဖြင့် ကျွန်ုပ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ပေသည် .... အမတ်ကြီးတို့ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သည်များကို စစ်ပြန်စေလော့"

ကျန့်တိန်မင်းသည် သူ၏စစ်တပ်ကြီးကို နေပြည်တော်အားကြံ့ကြံ့ခံ စောင့်ကြစေသည်။ ရှိသမျှ စစ်သည်တို့အားလည်း အားပေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျန့်တိန်မင်းအနေဖြင့် စိတ်ပူပင်နေရသည်ကတော့ အမှန်ပင်တည်း။ ဂူယွင်၏စစ်တပ်ကြီးသည် ချူပြည်အား

အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် တက်ကြွနေသည်။ ထိုသို့ တက်ကြွမှုကို မည်သည့်အရာမျှ ချိုးနှိမ်၍ မရပေ။ ဤသည်ကို ကျန့်တိန်မင်း သိရှိလေသည်။

ထိုစဉ် တံငါသည် လူငယ်တစ်ဦးသည် ကျန့်တိန်မင်းရှေ့မှောက်သို့ ခစားရောက်ရှိလာတော့သည်။

◆◆◆

(၈၇)

"အဘယ်သို့သော အကြောင်းရှိသနည်း....လျှောက်တင်လော့"

တံငါသည်လုလင်က ....

"ကျွန်တော်မျိုးသည် ဝူယွင်၏စစ်တပ်ကြီးသည် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားစေရန် ဝူယွင်အား သွားရောက်ပြောဆို ပေးနိုင်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး .... "

ကျွန့်တိန်မင်းက ပြုံးတော်မူသည်။

"သင့်၌ အဘယ်ကဲ့သို့သော အရည်အချင်း ရှိပါသနည်း .... ဝူယွင်သည် သိုးငယ်အား အပြစ်ရှာနေသော ဝံပုလွေကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်၊ သင်သွားပြောဆိုလျှင်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေမည် .... "

ထိုအခါ ပညာရှိမှူးမတ်များက ကျွန့်တိန်မင်းအား ဤသို့လျှောက်ထားကြလေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ဤတံငါသည် လုလင်၏စကားကို မပစ်ပယ်သင့်ပါ .... သူသွားပြော၍ ဝူယွင်၏တပ်ကြီး ဆုတ်သွားလျှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့အဖို့ အမြတ်ဖြစ်ပါသည် .... ဝူယွင်၏ တပ်ကြီးမဆုတ်ပါက အရင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည် .... "

ကျွန့်တိန်မင်းသည် ခေါင်းညိတ်လေ၏။ ဤလုလင်၏စကားကို မယုံသော်လည်း စမ်းသပ်လွှတ်ကြည့်ပါက အကျိုးမမဲ့နိုင်ဟု သဘောပေါက်သွားပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

"အမောင် သွားပြောကြည့်ချင်လည်း သွားပြောပါ .... ဝူယွင်သည် သင့်စကားကို နားထောင်၍ တပ်ဆုတ်သွားပါလျှင် သင့်အား ကြီးစွာသော ဆုလာဘ်တို့ကို ငါချီးမြှင့်အံ့ .... "

တံငါသည် လုလင်က ....

"အရှင်မင်းကြီး ဝူယွင်၏တပ်ဆီသို့သွားရန် ကျွန်တော်မျိုးအား မြင်းရထားတစ်စီးသာ ပေးပါ .... "

"ကောင်းပါပြီ .... ယူလေတော့ .... "

တံငါသည် လုလင်သည် မြင်းရထားကိုစီးလျက် ဝူယွင်၏ တပ်စခန်းရှိရာသို့ သွားလေသည်။

ဝူယွင်၏တပ်ရှေ့ရောက်သော် ကင်းသမားများအား စစ်မှူးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပါရစေဟု ခွင့်တောင်းလေသည်။ ဝူယွင်က တွေ့ခွင့်ပြုသဖြင့် ကင်းသမားများနှင့် လိုက်သွားရသည်။

ဝူယွင်က တံငါသည် လုလင်အား မေးလေသည်။

"အမောင် မည်သည့်အကြောင်းဖြင့် ရောက်လာသနည်း ...."

တံငါသည်လုလင်က ....

"စစ်မှူးကြီး ကျွန်တော်ပြောနေလျှင် စစ်မှူးကြီး နားငြီးနေပါလိမ့်မည် .... ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ သီဆိုပြပါမည် .... ထိုသီချင်းတစ်ပုဒ်အား နားထောင်ပြီးသည်နှင့် စစ်မှူးကြီး ဓာတ်ရည်လည် သွားပါမည် .... ကျွန်တော်သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုပြပါရစေ .... နားဆင်ပါ .... "

ဝူယွင်သည် တံငါသည်လုလင်အား ထူးခြားလှချေတကားဟု တွေး၍ သီချင်းဆိုခွင့် ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုတံငါသည်လုလင်သည် လှော်တက်ကို ထောင်လိုက် လှော်တက်ကို လှဲလိုက်ဖြင့် စည်းဝါးလိုက်ကာ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြလေသည်။

ဒိုက်သရေကြားမှလူ
ဒိုက်သရေကြားမှလူ
မြစ်ကိုကူးဖို့ မကြံနိုင်ပေ
တံငါအို သူလေ့ငယ်ဖြင့် တင်ပို့သဖြင့်သာ
ဒိုက်သရေ ကြားမှလူ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရပေသည်..

ဝူယွင်သည် တေးသီချင်းမဆုံးမီပင် အော်ဟစ်မေးလေတော့၏။

"သင်မည်သူနည်း .... "

တံငါသည် လုလင်က ....

"ကျွန်တော် တံငါသည် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် .... "

"သင်သည် တံငါအိုကြီးနှင့် မည်သို့ ပတ်သတ်လေသနည်း .... တူလော .... သားလော .... ဆွေမျိုးလော .... "

တံငါသည် လုလင်က ဝူယွင်အား ဦးခိုက်အရိုအသေ ပြုလေ၏။

"ကျွန်တော်သည် စစ်မှူးကြီးနှင့် တစ်ချိန်က တွေ့ခဲ့ရသော တံငါသည်အိုကြီး၏ သားအရင်း ဖြစ်ပါသည် .... "

"အိုး .... ကျွန်ုပ်ကျေးဇူးရှင်၏ သားငယ် .... သင့်အဆင်အပြင်ကား နွမ်းပါးလှ၏ .... သင့်အား ကျွန်ုပ် ပစ္စည်းပစ္စယများ ပေးလိုက်ပါမည် .... သင်တစ်သက်လုံး ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ပါလော .... "

လုလင်က ခေါင်းယမ်းလေ၏။

"ကျွန်တော်၏ အဖေသည်လည်း ချမ်းသာခြင်းကို အလိုမရှိပါ၊ သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံး ရိုးသားစွာ ဖြီးဖြဲနေခဲ့ပါသည် .... ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဖခင်၏ခြေလှမ်းများကို လိုက်နင်းရန် ကြိုးစားပါသည် .... ယခု ကျွန်တော့်အဖေကြီးသည် စစ်မှူးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် စေလွှတ်လိုက်ပါသည် .... "

"သင့်အဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့စဉ်အခါက ဝူပြည်သားဖြစ်သည် .... ယခုအခါ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျန့်ပြည်သား ဖြစ်နေရသနည်း .... "

"ကျွန်တော်၏အဖေကြီးသည် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာပြော
ရွေ့နေသဖြင့် ယခု ကျန့်ပြည်တွင် ရောက်ရှိပြီး ကျန့်ပြည်သား ဖြစ်
ပါသည် .... ယခု ကျွန်တော့်အဖေကြီးသည် တိုက်ပွဲအရေးအခ
ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရပါသည် .... သူက သူ့မျက်နှာ
ထောက်ထားပြီး စစ်မှူးကြီးကျန့်ပြည်မှ ဆုတ်ခွာမပေးနိုင်ပါသလော
မေးမြန်းနိုင်းလိုက်ပါသည် .... "

ဝူယွင်သည် တွေ့သွား၏။ သူသည် တံငါသည်အိုကြီးက သူ့အ
ကယ်တင်သည့်အဖြစ်ကို တွေးကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျလာတော့သ
သူ အခု ချူမိန်မင်းကို လက်စားချေနိုင်ခြင်းမှာ တံငါသည်အိုကြီး
ကယ်တင်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။

ဝူယွင်က မျက်ရည်များကို သုတ်ပြီး ....

"ကျွန်ုပ် ဤအခြေအနေသို့ ရောက်လာခြင်းမှာ သင့်အဖေ
၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် .... ဤကျေးဇူးကို ငါမသိတတ်လျ
ငါ လူမဟုတ်တော့ပြီ .... သင့်အဖေကြီးအား ပြောလိုက်ပါ .... ကျွ
၏ တပ်ကြီးကို မကြာမီ ပြန်ဆုတ်မည် .... သင့်အဖေကြီးအား စိတ်ချ
သာစွာ နေပါစေလော့ .... ဒိုက်သရောကြားမှ လူကလည်း နှုတ်ဆ
ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောကြားလိုက်ပါလေ .... "

တံငါသည် လုလင်ယ်သည် ပြန်သွားဟန်ပြင်လေ၏။ ဝူယွင်သ
ကျေးဇူးရှင်၏ သားငယ်အား ဥစ္စာပစ္စည်းမြောက်မြားစွာ ပေးပါသေ
လည်း လုလင်ယ်က လက်မခံချေ။

"ကျွန်တော့်အဖို့ ထမင်းတစ်လုပ်စားစရာရှိလျှင် ပြီးနေပါပြီ ....
ဤလောကကြီး၌ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုသည်မှာ စားနှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော့်
ဖခင်ကြီးက ဆုံးမခဲ့ပါသည် .... ဤသို့ ပစ္စည်းမြောက်မြားစွာ ပေးခြင်း
ကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါသည် .... သို့သော် ယူတော့ မယူလိုပါ၊
စစ်မှူးကြီး တပ်ပြန်ဆုတ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးသည်ကပင် ကျွန်တော့်
အဖေကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဥစ္စာပစ္စည်း မြောက်မြားစွာ ပေးသကဲ့သို့
ဝမ်းသာစေလှပါပြီ .... "

တံငါသည်လုလင်ယ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ မြင်းရထား
ဖြင့် ပြန်သွားလေတော့၏။

ဝူယွင်လည်း သူ့တပ်ကြီးကို စတင်ဆုတ်ခွာစေလေ၏။

ဝူယွင်သည် ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သော လူတော်လူ
ကောင်း ဖြစ်သည်။ သူ၌ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိနေသည်မှာ အငြိုးမပြေသည့်
စိတ်ရှိနေခြင်းပေတည်း။ အငြိုးမပြေသည့် စိတ်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မပူ
လောင်ချေ။ သူ့ကိုသာ ပူလောင်စေ၏။

သူသည် တံငါသည်အိုကြီး၏ ကျေးဇူးကို သူ့တပ်ကြီး ပြန်ဆုတ်
ခြင်းဖြင့် ပြန်ဆပ်လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝူယွင်၏စစ်တပ်
ကြီးသည် အားလုံးပြန်ဆုတ်သွားတော့သည်။

တံငါသည် လုလင်ယ်သည် ကျန့်တိန်မင်းထံသို့ ရောက်သွားလေ
၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝူယွင်၏စစ်တပ်ကြီး ပြန်ဆုတ်သွားသောအခါ
ကျန့်တိန်မင်းသည် အလွန်အံ့သြသွားလေသည်။

ကျွန့်တိန်မင်းက ....

"သင် မည်သို့ ပြောကြားလိုက်ပါသနည်း .... "

တံငါသည် လူငယ်က ပြုံးပြီး ....

"ကျွန်တော်မျိုး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြလိုက်ပါသည် ....ထိုသီချ

မှာ ဒိုက်သရောကြားမှ သူနှင့်တံငါအိုကြီး ဖြစ်ပါသည် .... ထိုသီချ

ဆိုပြပြီးသည်နှင့် စစ်မှူးကြီး ဝူယွင်သည် တပ်ဆုတ်မည် .... "ဟု က

ပေးပါတော့သည်။

ကျွန့်တိန်မင်းနှင့် မှူးမတ်များသည် အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်

လေတော့၏။

◆◆◆

(၈၈)

ပုန်ကန်သူ

ဝူယွင်သည် ချူပြည်သို့ ပြန်လေ၏။ ချူကျောင်းမင်းသည် မည်

သို့အရပ်ကို ပြေးသည်ကို သူလျှိုအထောက်တော်များ စေလွှတ်၍

မ်းနေလေ၏။

တစ်နေ့သော် သူ့ထံသို့ လူတစ်ယောက်သည် စာလာပို့၏။

ကား သူ့မိတ်ဆွေ စင်းပေါင်ယိထံမှစာ ဖြစ်လေ၏။ စင်းပေါင်ယိ

ည် သူ့အား ချူမိန်မင်းနှင့် ပေ့မုကျိုတို့အပေါ်သာ လက်စားချေပါ။

ပြည်ကို လက်စားမချေပါနှင့်ဟု ပြောဖူးထားသည်။

သူ၏ စာထဲ၌ ....

"မိတ်ဆွေကြီး ဝူယွင် .... သင်သည် ချူမိန်မင်းအပေါ်

ကလဲ့စားချေခဲ့ပြီးပြီ။ ချူပြည်အပေါ်၌လည်း ကလဲ့စား

ချေပြီးပါပြီ။ သင်ဆန္ဒပြည့်ဝပြီဖြစ်၍ ခုစစ်တပ်ကြီးကို ခေါ်၍ ဝူပြည်သို့ ပြန်သင့်နေပါပြီ။ သင်သည် ချူပြည် လုံးဝ ပျက်သုဉ်းသွားအောင် ရက်စက်စွာ မလုပ်သင့်ပါ။ ကျွန်ုပ် သင့်အား ပြောခဲ့သည့်စကားများကို သင် မှတ်မိပါ၏ လော။ သင်ချူပြည်ကို ဖျက်ဆီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှ စွမ်းအားဖြင့် ပြန်လည်ထူထောင်မည်ဟု ပြောကြားခဲ့ သည်"

ဝူယွင်သည် စင်းပေါင်းယိ၏ စာကိုဖတ်ပြီးနောက် စာလာပို့သူ အား ပြန်လည်ပြောဆို မှာကြားလိုက်၏။

"သင်ပြန်သွားလျှင် စင်းပေါင်ယိအား ပြန်ပြောလိုက်ပါ .... ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ရန်ကြွင်းရန်စများသည် ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှ ကိန်း အောင်းနေခဲ့သဖြင့် ဤမျှလောက် ကလဲ့စားချေရုံမျှကလေးနှင့် ရင်ထဲမှ ရန်ငြိုးရန်စများမှာ မပြေပျောက်နိုင်ပါ .... ကျွန်ုပ်သည် ချူပြည်အား ကြီးကျယ်သော လက်တုံ့ပြန်မှု ပြုလုပ်ဦးမည် .... "

စာပို့သူသည် စင်းပေါင်ယိထံသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ဝူယွင်ပြော ကြားလိုက်သည့်စကားကို ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

စင်းပေါင်ယိသည် ဝူယွင်၏အငြိုးကြီးမားမှုကို ခန့်မှန်းမိလေ၏။

သူသည် သက်ပြင်းသာ ချမိတော့သည်။ ဝူယွင်နှင့်သူ တွေ့ခဲ့ရ သည့် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် အတောတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်ကို သူမမေ့ပေ။ ဤမျှ အငြိုးကြီးမားသူ၏လက်မှ ချူပြည်အား ကယ်တင်

နည်းလမ်းကို ကြံစည်စဉ်းစားရတော့သည်။

သူသည် တစ်နေ့လုံး အစာမစားပေ။ စကြံလျှောက်ရင်း စဉ်း းတွေးတော၍သာ နေသည်။ ထို့နောက် ညတွင်းချင်းပင် ချင်ပြည် ယ်သို့ ခရီးနှင်လေတော့၏။

သူ စဉ်းစားမိသည့် အချက်တစ်ချက်ရှိခဲ့သဖြင့် သူသည် ဤသို့ ညတွင်းချင်း ခရီးနှင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချူမိန်မင်း၏ မိဖုရားသည် ချင်ပြည်မင်း ချင်အိုက်၏သမီးတော် ဖြစ်လေ၏။ ထွက်ပြေးသွားသော ချူကျောင်းမင်းမှာ ချင်အိုက်မင်း၏ မြေးတော်ဖြစ်သည်။ စင်းပေါင်ယိ တွေးသည်။

ချင်အိုက်မင်းသည် မြေးတော်၏အဖြစ်အပျက်ကို လျစ်လျူမရှု ာန်ရာဟု တွေးသည်။ သူသည် ချင်အိုက်မင်းထံမှ အကူအညီတောင်း န် စိတ်ကူးရရှိပြီး ညတွင်းချင်း ခရီးနှင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချင်ပြည်သည် ချူပြည်နှင့် အတော်ဝေး၏။ ထို့ကြောင့် ရက် ပေါင်း အတန်ကြာမှ စင်းပေါင်ယိသည် ချင်ပြည်သို့ ပင်ပန်းနွမ်းလျစွာ ရောက်ရှိသွားသည်။

သူသည် ရောက်ရောက်ချင်း ချင်အိုက်မင်းထံသို့ မဝင်သေးပေ။ ချင်ပြည် နန်းတွင်းရေးအခြေအနေ ကောင်းမကောင်း စုံစမ်းသေးသည်။ နန်းတွင်းရေးအခြေအနေ ကောင်းသည် ဆိုသောအခါမှ ချင်ပြည်နန်း တော်သို့ ဝင်လေသည်။ ချင်အိုက်မင်းအား ဤသို့လျှောက်ထားလေ၏။

"ဝူဘုရင် ဟိုလွိသည် လောဘရမ္မက်ကြီးသော ဘုရင်ဖြစ်ပါသည်

သူသည် သူ့ပိုင်နက် နယ်မြေများကို ချဲ့ထွင်လိုသူ ဖြစ်ပါသည် .... သူသည် ချူပြည်အား ဝူယွင်၏အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သော်လည်း ချင်ပြည်ကိုမူ မည်သည့်အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ တိုက်ခိုက်ပါလိမ့်မည် .... ယခု အရှင်မင်းကြီး၏ မြေးတော် ချူကျောင်းမင်းခမျာ တိုင်းမဲ့ပြည်မဲ့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေသည် .... ဤအရေးကို အရှင်မင်းကြီး ဤအတိုင်း လျစ်လျူပြုနေတော်မူမည်လော .... "

သို့သော် ချင်အိုက်မင်းသည် ဝူပြည်နှင့် စစ်မက်မဖြစ်ပွားလိုသူဖြစ်သည်။ ဝူပြည်၏ စစ်အင်အား ကြီးမားသော သတင်းကိုလည်း သူလျှိုအထောက်အထားများထံမှ ရရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဝူပြည်နှင့် စစ်မက်မဖြစ်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု မှတ်ထင်တော်မူနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စင်းပေါင်ယိကို အဖြေမပေးဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ နေတော်မူလေ၏။ တစ်နေ့သောအခါ စင်းပေါင်ယိသည် ချင်အိုက်မင်း၏ ဒူးထောက် ငိုကြွေးတောင်းပန်လေ၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... အရှင်မင်းကြီး၏ စိတ်သဘောထားကိုကား ကျွန်တော်မျိုး မသိပါ .... ကျွန်တော်မျိုး အမြင်တွင်မူ ဝူပြည်သည် တစ်နေ့နေ့တွင် ချင်ပြည်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ယူဆပါသည် တစ်နေ့နေ့မှာလည်း မကြာသောကာလ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် .... အရှင်မင်းကြီးအနေဖြင့် စစ်တပ်တစ်တပ်မျှကိုသာ ကျွန်တော်မျိုးအား ကူညီချေးငှားလိုက်ပါ .... ကျွန်တော်မျိုးသည် ထိုစစ်တပ်ဖြင့် ချူပြည်ကို ကယ်တင်ဖို့ သွားပါမည် .... "

နောက်ဆုံး၌ ချင်အိုက်မင်းသည် သက်ပြင်းချပြီး စင်းပေါင်ယိအား စစ်ရထားငါးရာပါသော စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

◆◆◆

(၇၉)

စင်းပေါင်ယိမှာ များစွာ အားတက်သွားသည်။

"ကျွန်တော်မျိုးသည် ဝူစစ်တပ်ကို ခုခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်၊ အရှင်မင်းကြီး ပေးလိုက်သော အကူအညီသည် အချည်းအနှီး မဖြစ်စေရပါ ...."

စင်းပေါင်ယိသည် စစ်တပ်ကြီးအား ဦးစီးလျက် ချူပြည်သို့ အပြင်းချီတက်ခဲ့လေတော့၏။ ချင်ပြည်တွင် အချည်းအနှီး ကုန်ဆုံးခဲ့ရသော ရက်များမှာ များစွာပင် ရှိခဲ့ပေသည်။

စင်းပေါင်ယိသည် ကုန်ဆုံးခဲ့သော ရက်များထေမိစေရန် သူ၏စစ်တပ်ကို ချူပြည်သို့ အပြင်းအထန် ချီတက်စေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဝူစစ်တပ်ကြီးနှင့် ချင်စစ်တပ်တို့သည် ချူပြည်နယ်စပ်၌ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ ရင်ဆိုင်နေစဉ် ဟိုလွီ၏ညီတော်သည် သူ့တပ်နှင့် ဝူပြည်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်သွားလေ၏။ ညီတော်သည် ဝူပြည်သို့ အလကားပြန်သွားခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူသည် ဝူထီးနန်းကို လုယူမင်းလုပ်ရန် အကြံနှင့် ဖြစ်သည်။

ဝူဘုရင်သည် ညီတော်ပြန်သွားသည်ကို မသိပေ။ ညီတော်ရောက်နေသည်ကိုတော့ သိသည်။ အခြား တစ်ပြည်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ရန် စနည်းနာနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူထင်လေသည်။

သူသည် ညီတော်ကို ယုံကြည်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ချူပြည်သို့ ချီတက်စဉ်က တပ်ဦးစီးမှူးပင် ခန့်အပ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုမူ သူယုံကြည်သော ညီတော်သည် သူ့နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးရန် ဝူပြည်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်သွားလေပြီ။

ညီတော် ဖူခိုက်သည် ဝူပြည်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့တပ်၊ သူ့အင်အားနှင့် မလုံလောက်ဟု သူယူဆသဖြင့် ရဲ့ပြည်မင်းထံသို့ ဆက်သွားလေသည်။ ရဲ့မင်းထံမှ စစ်ကူတောင်းလေသည်။

ဤသို့ စစ်ကူတောင်းရာတွင် အပေးအယူ ရှိလေသည်။ မည်သို့သော အပေးအယူနည်း။

သူသည် ဝူပြည်ကို အောင်မြင်၍ မင်းဖြစ်ခဲ့သော် ရဲ့မင်းအား မြို့ကြီးငါးမြို့ လက်ဆောင်ပေးအပ်မည်ဟု ကတိကဝတ်ပြုလေ၏။ ရဲ့မင်းသည် ထိုကတိအရ စစ်ကူပေးလေ၏။

ထိုသတင်းသည် ချူပြည်၌ ရောက်ရှိနေသော ဝူဘုရင် ဟိုလွီထံ

ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဝူဘုရင်ဟိုလွီသည် ယမ်းပုံမီးကျခဲ့သဖြစ်သွား၏။

"ငါသည် ညီတော်အား အလွန်ယုံကြည်ခဲ့ပေ၏ .... ကိုယ်ခန္ဓာ ပေါ်၌လည်း အနာရောဂါ ဖြစ်တတ်၏ .... ကိုယ်ခန္ဓာဆို၍ အဘယ်မှာ လျှင် စိတ်ချရပါအံ့နည်း .... "

ခန္ဓာကိုယ်၏အပဥ္စဖြစ်သော တောထဲ၌ရှိသော သစ်ဥသစ်ဖု ဆေးမြစ်ဆေးရွက်များသည် ခန္ဓာကိုယ်၌ဖြစ်သော အနာတို့ကို ပျောက် စေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်သွေးကိုယ်သားရင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း မယုံ ကြည်ရ။ လူစိမ်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘေးတွေ့သောအခါ၌ မိတ်ဆွေ စ်အဖြစ် အားကိုးရသည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည်။ ယခု ငါ့ညီအရင်းကို င် မယုံရတော့ပြီ။

ဝူဘုရင်သည် ညီတော်၏သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ချူပြည်ကို ူဝူတိုင်းပြည်၏ နယ်မြေထဲ၌ ထည့်သွင်းရန်ကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင် ဘာ့ချေ။ ချူပြည်ဝန်ကြီး မှူးမတ်တို့နှင့် အလျှော့ပေး ဆွေးနွေး၍ စစ်တပ်ကြီးကို ရုပ်သိမ်းသွားရလေသည်။

သို့ရာတွင် ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် ဝူယွင်ကို စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် းလိုက်ရာ ဝူယွင်သည် ထိုစစ်တပ်ကြီးနှင့် ချူနယ်စပ်၌ စင်းပေါင်ယိ ် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့နေလေ၏။

စင်းပေါင်ယိသည် ဝူယွင်ထံ စာရေး၍ ပြောသည်။

"မိတ်ဆွေကြီးဝူယွင် .... သင်သည် ချူပြည်ကို ဖျက်ဆီးရန် သည် .... ကျွန်ုပ်သည် ချူပြည်ကို ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းသည်....

သင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပါလော့ .... တကယ်တော့ ချူပြည်သည် သင့် မိခင် တိုင်းပြည်ပင် မဟုတ်ပါလော .... ယခု ဝူဘုရင်ဟိုလွီသည် ဝူပြည် သို့ ပြန်သွားလေပြီ .... ရဲပြည်မှ စစ်အကူအညီကို ရယူပြီး သူနောင် တော်ဘုရင်အား တော်လှန်ပုန်ကန်နေလေပြီ .... သင် ဤတိုင်းပြည်၌ ဘာလုပ်နေတော့မည်နည်း .... သင့်ဘုရင်ဟိုလွီအား ကူညီရန် ဝူပြည်သို့ အမြန်ပြန်ပါလေတော့ .... သင့်မိခင်တိုင်းပြည်အား ဒုက္ခမပေးပါနှင့် တော့ .... ပြည်သူပြည်သားတို့အား တိုင်းမဲ့ပြည်မဲ့ဖြစ်အောင် မလုပ်ပ နှင့်တော့ .... "

ဝူယွင်သည် မင်းသားဖူခိုက်၏ လုပ်ကြံမှုကို သိရှိလေ၏။ ၁ သည် ဝူဘုရင် ဟိုလွီအား အလျင်အမြန် ကူညီရပေမည်။ သူသည် တ မဆုတ်မီ စင်းပေါင်ယိထံမှ တောင်းဆိုချက်များကို မရရအော တောင်းယူလေ၏။ စင်းပေါင်ယိလည်း တိုင်းပြည်မပျက်စီးလျှင် တေ ပြီဟု ယူဆကာ ဝူယွင်၏တောင်းဆိုချက်များကို လိုက်လျောရလေ

"စင်းပေါင်ယိ .... ကျွန်ုပ်၏စစ်တပ်ကြီး ပြန်သွားစေလို ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုချက်များကို ပေးရမည် .... "

"သင့်တောင်းဆိုချက်များကို ပြောလော့ .... "

"မင်းသားစင့်အား နယ်စားအဖြစ် ခန့်အပ်ရမည် .... "

"ဤသည်မှာ မဆိုးပါ .... မင်းသားစင့်မှာ အိမ်ရှေ့မင်း ကျင့်၏ သားတော်ဖြစ်၍ မင်းသားစင့်အား နယ်စားအဖြစ် ခန့်အ ပါသည် .... "

"ထို့နောက် စားနပ်ရိက္ခာများနှင့် လူတစ်သောင်းကို ခေါ်ယူသွားမည် ...."

စင်းပေါင်ယိမှာ လိုက်လျောလိုက်ရလေ၏။ ဝူယွင်သည် စားနပ်ရိက္ခာများနှင့် လူတစ်သောင်းကို အဓမ္မခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

◆◆◆

(၉၀)

ဝူယွင်သည် နေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ နေပြည်တော်

ကို ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့လေတော့၏။ ဝူဘုရင်ဟိုလွီမှာ လက်မတင်ကလေ

နေပြည်တော်သို့ အမိပြန်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြော

ဆိုသော် မင်းသားဖူခိုက်နှင့် ရဲ့စစ်တပ်ကြီးမှာ မပေါင်းဆုံမိသေးသေ

ကြောင့် ပေတည်း။

မင်းသားဖူခိုက်၏ တပ်နှင့် ရဲ့ကြည်စစ်တပ်ကြီးတို့ ပေါင်းစ

သွားခဲ့လျှင် ဘုရင်ဟိုလွီသည် နိုင်သည့်တိုင်အောင် များစွာ အထိနာမ

ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် သူ၏ဆရာဖြစ်သော ဝူယွင်၏စစ်တပ်ကြီးကိုလ

စောင့်နေရသည်။ ဝူယွင်၏တပ်ကြီးသည် မကြာမီရောက်ရှိလာလေ

ဝူဘုရင်ဟိုလွီက ဝူယွင်အား မိန့်ကြားလေ၏။

"ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်သည် လူယုတ်မာတည်း .... ကျွန်ုပ်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးတတ်၏ .... ဖက်လှဲတကင်း ပြုတတ်၏ .... အရေးတယူ ချစ်ခင်စရာကောင်းသော စကားတို့ကို ပြောဆိုတတ်၏ .... သို့သော် သူ့နှလုံးသားအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်သော အဆိပ်ရှိ၏ .... အပြင်ပန်း၌မူ ပျားသကာကဲ့သို့ ချိုလေ၏ .... သူသည် ပရိယာယ် မာယာများသုံး၍ ကျွန်ုပ်အား တော်လှန်ပုန်ကန်လေပြီ .... "

ဝူယွင်က ....

"အရှင်မင်းကြီး .... အရှင်မင်းကြီး၏ ညီနောင်အရင်းများကိစ္စတွင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ မပါဝင်လိုချေ .... သို့သော် သစ္စာရှိမှု ယုံကြည်ရမှုသည် ဆွေမျိုးဆိုသည့် အသွေးအသားထဲ၌ တည်မနေပေ .... မြိန်ရာ ဟင်းကောင်း ခင်ရာဆွေမျိုးပင် ဖြစ်လေသည် .... "

ဝူဘုရင် ဟိုလျှိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"မှန်ပေသည် ဆရာ .... ယခု ညီတော်အား ရဲ့ပြည်မှ စစ်အကူအညီမရောက်မီ တိုက်ကြတော့အံ့ .... "

ဝူဘုရင်ဟိုလျှိမှာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်လေ၏။ ညီတော်နှင့် သစ္စာခံတပ်တို့သည် ပြိုကွဲလေ၏။ ဝူဘုရင်ဟိုလျှိ အောင်နိုင်သွား၏။ သူ၏ ဝူထီးနန်းကို ဟိုလျှိသည် ပြန်လည်သိမ်းပိုက်တော့သည်။

ညီတော်မင်းသား ဖူခိုက်အား စစ်ကူပေးရန်လာသော ရဲ့စစ်တပ်ကြီးသည်လည်း ညီတော်မင်းသား အရေးနိမ့်သွားပြီဟု ကြားသောအခါ လမ်းခုလတ်မှ ရဲ့ပြည်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေတော့၏။

စစ်ပါရဂူကြီး စွန်းဝူသည် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခွင့်တောင်း၍ သူ့ရပ်ရွာသို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

စွန်းဝူသည် သူ့ရပ်ရွာသို့ မပြန်မီ ဝူယွင်အား ခင်မင်မှုဖြင့် ဤသို့ သတိပေးသည်။

"သင်သည် သင့်ဖခင်နဲ့ သင့်အစ်ကိုအတွက် ကလဲ့စားချေခဲ့ပြီးလေပြီ .... ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီးမြောက်လျှင် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သော ကိစ္စတို့ကို မစွက်ဖက်မိစေရန် သတိပြုပါလေ .... ကျွန်ုပ်ကား ကိုယ့်အား တာဝန်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီး မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကိုယ့်မွေးဇာတိမြေတွင် အေးချမ်းစွာ နေတော့မည် .... "

စွန်းဝူသည် ဝူယွင်အား သတိပေးစကား ပြောကြားကာ သူ့ရပ်ရွာသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

◆◆◆

(၉၁)

အရှင်သခင် ငါ့ဘုရင်

ဝူဘုရင် ဟိုလို့သည် ရဲ့မင်းအား အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်အရေးကိစ္စများကြောင့် စစ်မပြုနိုင်ဘဲ လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့၏။

ထိုလပေါင်းများစွာအတွင်း ညီတော် ဖူခိုက်မင်းသားအား အကူအညီပေးရန် ချီတက်လာသည့် ရဲ့စစ်တပ်ကြီးကိုသာ ဝူဘုရင် ဟိုလို့ မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

ဘီစီ ၄၉၆ ခုနှစ်တွင် ရဲ့ပြည်မင်း နတ်ရွာစံတော်မူကုန်သွားလေသည်။ ရဲ့မင်း၏သားတော် ကိုးကျင့်သည် ရဲ့ပြည်မင်းအဖြစ် နန်းတက်လေသည်။ ဝူဘုရင် ဟိုလို့သည် ထိုအချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။ မင်း [illegible] တိုင်းပြည်ကို စစ်ပြလျှင် အောင်နိုင်

တက်သည်ဟု ဘုရင်ဟိုလို့ အယူရှိလေသည်။

ဝူဘုရင် ဟိုလို့သည် စစ်ပြင်ဆင်လေတော့သည်။ သူသည် ဝူယွင်အား တိုင်းပြည်ကို အပ်ခဲ့သည်။ ဝူယွင်သည် တိုင်းပြည်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ စစ်သည်အင်အားသုံးသောင်းဖြင့် ရဲ့ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ချီသွားလေတော့သည်။

ရဲ့မင်း ကိုးကျင့်သည် သူ့စစ်တပ်ကြီးကို စည်းစနစ်ကျစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ မြင်းရထားတပ်၊ မြင်းတပ်နှင့် ခြေလျင်တပ်တို့ကို ဖြန့်ခင်းကျင်းထားလေသည်။ သူသည် နယ်စပ်၌ စောင့်နေလေသည်။

ဝူစစ်တပ်ကြီးတွင် စစ်ပါရဂူ စွန်းဝူမရှိခြင်းမှာ တစ်ဖုန့်သွားသည်။ စွန်းဝူသည် စစ်ပရိယာယ် ကြွယ်ဝလှသဖြင့် ပြိုင်ဘက်ရန်သူများသည် မခုခံနိုင်ဘဲ ပြိုကွဲသွားကြရပေ၏။

ဝူစစ်တပ်ကြီးသည် ကျွေသီဟုသော အရပ်တွင် ရဲ့စစ်တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ရဲ့စစ်တပ်သည် မြင်းရထားတပ်နှင့် မြင်းတပ်တို့ တပ်ဖျော်ပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ ခြေလျင်စစ်သည်များဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်ဟန်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ဝူစစ်တပ်ကြီးက အတင်းတိုက်သောအခါ မြင်းရထားတပ်နှင့် မြင်းတပ်တို့က တရကြမ်း ဝိုင်းတိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ဝူစစ်တပ်ကြီးသည် တပ်ပျက်ပြီး ဆုတ်ခွာရလေတော့သည်။

ရဲ့စစ်မှူးကြီးများဖြစ်သော ကျူရှအင်နှင့် လင်ကူးဖူးတို့သည်

တပ်ဦးမှ ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သူတို့နောက်မှ စစ်သည်တော်တို့သည် စစ်သွေးကြွပြီး ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်မှူးကြီး ကျူရှုယင်နှင့် လင်ကူးဖူးတို့သည် ဝူစစ်တပ်ကြီးကို အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ဝူဘုရင်ဟိုလွီမှာ မြင်းရထားတိမ်းမှောက်ပြီး ဟိုလွီလည်း မြေသို့ လွင့်စဉ်ကျလေသည်။

ရဲ့စစ်မှူးလင်ကူးဖူးသည် မြင်းနှင့်အမီလိုက်လာပြီး ဝူဘုရင်ဟိုလွီအား ဓားရှည်ဖြင့် လှမ်းခုတ်လေသည်။

ဝူဘုရင်ဟိုလွီသည် ဓားချက်ကျရောက်လာသည်ကို မြင်သည်။ သူသည် လိမ့်ရှောင်လိုက်သည်။ ဓားချက်သည် သေကွင်းကို မထိဘဲ ခြေထောက်ကို နတ်မိကာ ခြေထောက်ပြတ်သွားသည်။

ဝူဘုရင်ဟိုလွီ၏စစ်မှူး ကျွမ်းထိသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သည်။ သူသည် မြင်းနှင့် အပြင်းလိုက်လာလေသည်။

"ရပ် .... သင့်အား အသေတိုက်ခိုက်အံ့ .... "

လင်ကူးဖူးသည် ကြောင်သွားပြီး ဝူစစ်မှူး ကျွမ်းထိအား တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

"ဒိုး .... ဒိုး .... ဒိုး .... "

"ရွမ်း .... ရွမ်း .... ရွမ်း .... "

သူတို့၏ ဓားများသည် လေထဲ၌ ဝီခေါ်နေသည်။

"အား .... "

များမကြာမီ ကျွမ်းထိက လင်ကူးဖူးအား သုတ်သင်နိုင်သည်။ လင်ကူးဖူးသည် ဝူစစ်မှူး ကျွမ်းထိဓားချက်ဖြင့် အသက်ထွက်သွားရလေသည်။

ကျွမ်းထိသည် ဝူဘုရင် ဟိုလွီအား ကယ်ဆယ်၍ ဆုတ်ခွာရလေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် ဝူတို့ အထိနာသော တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ရဲ့စစ်သည်တို့၏ ပရိယာယ်ညွှတ်ကွင်းအတွင်း တိုးဝင်မိခဲ့သဖြင့် ဝူစစ်သည် သုံးသောင်းပါသော တပ်ဖွဲ့ကြီးမှာ တစ်သောင်းငါးထောင်သာ ပြန်ပါလာတော့သည်။

ဝူဘုရင် ဟိုလွီသည် ရရှိသော ဒဏ်ရာမှ သွေးထွက်လွန်ခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဝူဘုရင်ကို နေပြည်တော်သို့ ရောက်အောင် မသယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဝူဘုရင်ဟိုလွီသည် ခြေပြတ်သော ဒဏ်ရာဖြင့် လမ်းတွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ သူ့စစ်မှူး ကျွမ်းထိမှာလည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိခဲ့သဖြင့် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် သေဆုံးသွားသည်။

တပ်သား တစ်သောင်းငါးထောင် သေဆုံးရခြင်း၊ စစ်မှူးကြီးတစ်ဦး သေဆုံးရခြင်းနှင့် တိုင်းပြည်၏ အထွတ်အထိပ်ဘုရင် သေဆုံးရသော စစ်ပွဲသည် မည်မျှ အရှုံးကြီးရှုံးသော စစ်ပွဲဖြစ်ပါသနည်း။

ဝူဘုရင် ဟိုလွီလွန်သော် ညီတော်ဖူခိုက် နန်းတက်လေ၏။

ဖူခိုက်သည် သူ့နောင်တော်၏ ဆရာဖြစ်သော ဝူယွင်အား နန်းရင်းဝန်ကြီး ခန့်အပ်လေ၏။

ဝူယွင်သည် ဝူနန်းတော်အတွင်း၌ ယခင်ကတည်းက သြဇာရှိနေသူဖြစ်ရာ ဘုရင်ဖူနိုက်က ဆက်လက်၍ နန်းရင်းဝန်ကြီး ခန့်အပ်သောအခါ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ သြဇာရှိနေလေတော့၏။

◆◆◆

(၉၂)

ဖူနိုက်သည် နောင်တော် ရဲ့စစ်မြေပြင်တွင် နတ်ရွာစံခဲ့ရသည့်အတွက် အခဲမကျေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် ရဲ့ပြည်အား စစ်ဆင်နိုင်ရန်သာ ဝူယွင်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည်။ ဝူယွင်ကား အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာရေး အလွန်ကောင်းသည်။ သူ၏ဉာဏ်ရည်ပင်စည်ကြီးမှာ အခက်အလက်များ အဝေဆာဆုံးအချိန် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဘီစီ ၄၉၄ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ဖူနိုက်သည် ဝူယွင်အား စစ်ဦးစီးမှူးရာထူး ခန့်အပ်၍လည်းကောင်း၊ ပုဖုံးအား လက်ထောက် စစ်ဦးစီးမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်တိုင် စစ်တပ်ကြီးနှင့် လိုက်ပါကွပ်ကဲကာ ရဲ့ပြည်သို့ စစ်ချီလေတော့၏။

ရဲ့မင်း ကိုးကျင့်သည် ရယ်မောလေ၏။

"ပထမအကြိမ် ရှုံးခဲ့ရသည်ကို မမှတ်သေးချေ .... နောက်တစ်ကြိမ် ရှုံးဖို့ ချီတက်လာပြန်သည် .... သည်တစ်ကြိမ်လည်း မှတ်သားလောက်အောင် ဆုံးမလိုက်ရဦးမည် .... "

ရဲ့မင်း ကိုးကျင့်သည် စစ်သည် သုံးသောင်းတပ်ကို စေလွှတ်ပြီး တိုက်ခိုက်စေသည်။

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် ကုန်းကြောင်းမှ တစ်တပ်၊ ရေကြောင်းမှ တစ်တပ်၊ နှစ်တပ်ချီတက်နေသဖြင့် ထိုက်ဟုရေအိုင်ဒေသ၌ရေကြောင်းတိုက်ပွဲ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လေ၏။

ထိုရေကြောင်းတိုက်ပွဲတွင် ရဲ့ရေတပ်ကြီး စစ်ရေးရှုံးနိမ့်လေသည်။

ရေကြောင်းတိုက်ပွဲတွင် စစ်တပ်ကြီး ရှုံးနိမ့်သောအခါ တစ်ဝက်ရှုံးနိမ့်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ကုန်းကြောင်း ချီတပ်သည် ဝူစစ်တပ်ကြီးကို ဖြိုခွင်းနိုင်ပါမည်လော။ သို့မှသာ တစ်ဝက်နိုင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရဲ့မင်း ကိုးကျင့်သည်လည်း အထူးလက်ရွေးစင် တပ်သားငါးထောင်ဖြင့် ဝေစန်းတောင်ဒေသသို့ ရှောင်တိမ်းသွားရလေ၏။ သူ့ရေတပ်လည်း ရှုံးခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။ သူ့အဖို့ ဤသို့ ရှောင်တိမ်းခြင်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

ရဲ့ ကုန်းကြောင်းချီတပ်ကြီးသည် ဝူစစ်သည်တို့အား ကြံ့ကြံ့ခံခုခံသည်။

သို့သော် ....

နိုင်သွားသည့် ရေတပ်သားတို့သည်လည်း ဝူကုန်းကြောင်း ချီတပ်နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းလေ၏။

ထိုအခါ ရဲ့စစ်တပ် မခံနိုင်တော့ချေ။ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ပေးရတော့သည်။ နောက်ဆုံး ရဲ့နေပြည်တော်သို့ ဝင်ရောက်ကာ မြို့တံခါးအလုံပိတ်၍ မြို့ရိုးမကျိုးပေါက်စေရန် ကာကွယ်နေရတော့သည်။

◆◆◆

(၉၃)

ဝူစစ်သည်တို့သည် ပထမတစ်ကြိမ် ရှုံးထားသည့် အငြိုးဖြင့် ရဲပြည်သူတို့အား တွေ့မရှောင် သတ်ဖြတ်ကြလေ၏။ ရဲပြည်တွင်း၌ တွေ့မြင်ရသော စပါးခင်းမှန်သမျှကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြ‌လေ

ထို့နောက် ဝူကုန်းကြောင်း ချီတပ်နှင့် ရေကြောင်း ချီတပ်တို့သည် ရဲနေပြည်တော် ကူချင်မြို့သို့ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ထားကြလေ၏။

ရဲမင်း ကိုးကျင့်သည် နန်းမြို့ကူချင်၌ ရှိမနေချေ။ ဝေ့စန်းတောင်တွင်သာ ခိုနေသည်။ နေပြည်တော် ကူချင်တွင် နေပြည်တော်စောင့် တပ်မှူးဖျန့်လိုက်နှင့် မင်းဆရာဖြစ်သော ဘွန်ကျုံးတို့သာ ရှိလေ၏။

နေပြည်တော် ကူချင်မှာ ကျဆုံးရတော့မည်။ ဝူစစ်သည်အင်အားမှာ များပြားလှသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှေ့ရှည်မခုခံနိုင်ပေ။

မင်းဆရာ ဘွန်ကျုံးသည် လူလွှတ်၍ ညွန်ကြားမိန့်တောင်းခံရတော့၏။

◆◆◆

ဘွန်ကျုံးက ....

"ဝူတို့နှင့် ကျွန်တော်မျိုး စစ်ပြေငြိမ်းရေး ကြိုးစားကြည့်မည်၊ အရှင့်သဘောကို သိလိုပါသည် .... အရှင် သဘောမတူက မည်သည့် အရာမျှ မဆောင်ရွက်ပါ .... "

ဝေစန်းတောင်၌ စစ်သည်ငါးထောင်နှင့် ခိုလှုံနေသည့် ရဲ့မင်း ကိုးကျင့်မှာ တင်းခံမနေတော့ပါ။ သူ့စစ်သည် ငါးထောင်ဆိုသည်မှာ လည်း တစ်နေ့တည်းနှင့် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း သွားနိုင်ပါသည်။

"သင်တို့ သင့်သလိုသာ စီစဉ်ပါ .... သင်တို့ စီစဉ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် လိုက်နာမည် .... "

ထိုအခါ မင်းဆရာ ဘွန်ကျုံးသည် ဝူဘုရင်ဖူခိုက်ထံသို့ စစ်ပြေ ငြိမ်းရန် ပန်ကြားရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖူခိုက်သည် နန်းရင်းဝန်ကြီး ဝူယွင်နှင့် မတိုင်ပင်ဘဲ သူတစ်ဦးတည်း သဘောဖြင့် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

"ရဲ့မင်းသည် ကျွန်ုပ်၏လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းဘဝနှင့် လိုက်ပါနေထိုင်မည်ဆိုက ဤစစ်ကို ပြေငြိမ်းစေမည် .... ရဲ့မင်းနှင့် မိဖုရားတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဝူပြည်တွင် လိုက်နေထိုင်နိုင်ရမည်"

ဝူယွင်သည် ဝူဘုရင် ဖူခိုက်က ထိုတောင်းဆိုချက်ကို တောင်း ဆိုသည် ဆိုသောအခါ ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေ၏။ သူသည် ဝူဘုရင် ဖူခိုက်အား မေးလေ၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... ဤတိုက်ပွဲတွင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ စစ် အောင်နိုင်ဖို့သာ ရှိတော့သည် .... ရဲ့မင်းနှင့် အဘယ်ကြောင့် စစ်ပြေ ငြိမ်းရေး စကားပြောတော့မည်နည်း .... စစ်ပြေငြိမ်းရေး စကားပြော သင့်သည့်အချိန်မှာ ကိုယ်က စစ်ရှုံးမည့် အရိပ်အယောင် မြင်နေရသော အခါနှင့် ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်နေသောအခါတို့တွင်သာ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စကားပြောရပါသည် .... အခုမှု သူတို့တပ်လည်း မရှိ တော့ပေ .... အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲနေပြီ .... ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ တပ်မှာလည်း တပ်ကြီးနှစ်တပ်စုစည်းနေပြီ .... သူတို့အား အပြတ်ချေ မှုန်းရန်သာ ကျန်ရှိပါတော့သည် .... "

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်က ....

"သင် ဘုရင်လော .... ငါ ဘုရင်လော .... "

ဝူယွင်မှာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ စိတ်လျှော့လိုက်တော့

သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မင်းချင်းတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရဲ့မင်းကိုးကျင့်ထံမှ ဖြစ်လေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ရဲ့မင်းကိုးကျင့်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း အရှင်မင်းကြီး၏လက်အောက် အမှုထမ်း ဘဝတွင် လိုက်ပါနေထိုင်မည်ဟု ကတိပြုပြောကြားလိုက်ပါသည် ...."

ဝူဘုရင်ဖူနိုက်သည် ဝင့်ဝါစွာ ပြုံးလိုက်၏။ ရဲ့မင်းကိုးကျင့်ကို ဦးနှိမ်လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူသည် ဝူစစ်တပ်ကြီးကို ပြန်ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဝူယွင်မှာ ခေါင်းယမ်းလေ၏။

"ကိုယ် အနိုင်တိုက်နိုင်သည့် ရန်သူအား အနိုင်မတိုက်ဘဲ ထားခြင်းသည် အရှုံးကို မီးမွေးခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည် .... "

ဝူယွင်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူမိသည်။

ရဲ့မင်းကိုးကျင့်လည်း ကတိအတိုင်း ဝူပြည်သို့ လိုက်ပါသွားရသည်။

ရဲ့ပြည်ထီးနန်းကို မင်းဆရာဘွန်ကျုံးနှင့် ဝန်ကြီးမှူးမတ်များက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရလေ၏။

◆◆◆

(၉၄)

အပြုံးနှင့်အမျက်

ရဲ့မင်းကိုးကျင့်သည် ဝူဘုရင် ဖူနိုက်၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရသည်မှာ သိက္ခာလည်းကျ၊ အရှက်လည်း ရစရာဖြစ်နေတော့၏။ မည်သည့်မင်းသည် ဤကဲ့သို့ အမှုထမ်းမည်နည်း။ ကိုးကျင့်က ဤသို့ သဘောတူသည်မှာ သူ့တိုင်းပြည် အဖျက်အဆီးမခံလို၍ ဖြစ်သည်။

တိုင်းပြည်ပျက်စီးလျှင် လူပေါင်းများစွာ ဒုက္ခရောက်ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုပင်လျှင် သူ၏ရဲ့ပြည်၌ ရဲ့ပြည်သူများစွာ အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲ့မင်းသည် ခေါင်းကို အောက်ငုံ့၍ ဝူဘုရင်ဖူနိုက် လက်အောက်သို့ ဝင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုးကျင့်နှင့်အတူ မိဖုရားကြီးဖျန့်လိုက်လည်း လိုက်ပါလာရလေ၏။

ငှဘုရင် ဖူနိုက်သည် ရဲ့ဘုရင်ကိုးကျင့်ကို နှိမ်နိုင်သမျှ အရာတို့ဖြင့် နှိမ်လေ၏။ ရဲ့ဘုရင်အား မည်သည့်အရပ်မှာ နေထိုင်စေသနည်း။ ငှဘုရင် ဟိုလ္လီ၏သချိုင်းဘေး၌ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးပြီး နေထိုင်စေ၏။

အိမ်၏ အနောက်ဘက်တွင် မြင်းဇောင်းပြုလုပ်ထားပြီး ဘုရင့်မြင်းများထားရာ အရပ်ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ရဲ့ဘုရင်ကိုးကျင့်သည် ဘုရင့်မြင်းများကို ထိန်းကျောင်းရလေ၏။

ရဲ့ဘုရင် ကိုးကျင့်နှင့် မိဖုရားကြီး ဖျန့်လိုက်တို့မှာ မြင်းစာကျွေးခြင်း၊ မြင်းကို ရေချိုးရခြင်း၊ မြင်းချေးကျုံးခြင်း စသည့်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရသည်။ ဘုရင်တစ်ယောက်အဖို့ အနိမ့်ကျဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရခြင်းပင်။

ငှဘုရင် ဖူနိုက်သည် ဤသို့ လုပ်မခိုင်းသင့်ပေ။ ဘုရင်ကိုးကျင့်အား ဖမ်းဆီးလာပြီးလျှင် ရိက္ခာအဆောင်အယောင် မပေးလျှင် နေစေ နှိမ့်ကျလျှင် အလုပ်များကို လုပ်ခိုင်းရန် မသင့်ပေ။

ယခုမူ ငှဘုရင် မြင်းရထားစီး ထွက်တိုင်း ကိုးကျင့်သည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲ၍ မြင်းထိန်းအဖြစ် အမြဲလိုက်ပါရသည်။ မည်မျှ သိမ်ငယ်ပါသနည်း။

တိုင်းပြည်၏ ဘုရင်တစ်ပါးသည် အခြားဘုရင်တစ်ပါး၏ အစေအပါး ဖြစ်နေရလေသည်။ ငှပြည်သူတို့သည် ရဲ့ဘုရင် ကိုးကျင့်အား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြက်ရယ်ပြုကြလေ၏။

"ကြည့်စမ်း .... တို့ဘုရင်ကြီး၏ မြင်းထိန်းသည် ကိုးကျင့်ဖြစ်လေ၏ ...."

ရဲ့ဘုရင် ကိုးကျင့်သည် ညှိုးနွမ်းစွာ နေရလေ၏။ သူ့မိဖုရားကြီးလည်း ထိုအတူ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ရဲ့ဘုရင်ကိုးကျင့်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်နေ့သော် ....

ငှဘုရင် ဖူနိုက် မကျန်းမမာ ဖြစ်လေ၏။

ကိုးကျင့်သည် စစ်မှူးကြီး ပုဖုံးမှတစ်ဆင့် ဘုရင်ဖူနိုက်အား လူနာမေးကြည့်ရှုရန် ခွင့်ပန်လေ၏။

ငှဘုရင် ဖူနိုက်သည် ပုဖုံးကို လွန်စွာ ယုံကြည်အားထားလေ၏။ သူသည် နန်းရင်းဝန်ကြီး ငှယွင်ကို အရေးမလုပ်တော့ပေ။ ပြည်သူနာများကိုလည်း မတိုင်ပင်တော့ပေ။

ပုဖုံးက ငှဘုရင် ဖူနိုက်အား ကိုးကျင့်၏ဆန္ဒကို လျှောက်ထားပေးလေသည်။ ထိုအခါ ငှဘုရင် ဖူနိုက်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ကိုးကျင့် အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်လာချိန်တွင် ဖူနိုက်သည် ဝမ်းသွားရန် အိပ်ရာမှ အထဖြစ်သည်။

ကိုးကျင့်သည် ဘုရင့်အား ကမန်းကတန်း ဖေးမကူညီလေသည်။

အိမ်သာသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဖူနိုက် ဝမ်းသွားပြီးသော် ကိုးကျင့်သည် ဝမ်းကိုကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ၏။

ကိုးကျင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောသည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ဝမ်းကောင်းပါသည် .... ဝမ်းပုပ်ဝမ်းညစ် မဟုတ်တော့ပါ .... မကြာမီ အရှင်မင်းကြီး ရောဂါဝေဒနာ သက်သာပေတော့မည် .... "

ဝူဘုရင် ဖူနိုက်သည် ကိုးကျင့်၏ဂရုစိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသောအခါ ကိုးကျင့်အပေါ် သနားကြင်နာသွား၏။

ဝူဘုရင် ဖူနိုက်က ....

"သင်သည် ဤပြည်၌ နေရသည်မှာ အဆင်ပြေ၏လော ...."

ကိုးကျင့်သည် ညိုးငယ်စွာ လျှောက်ထား၏။

"အဆင်ပြေပါသည် အရှင်မင်းကြီး .... "

ဝူဘုရင် ဖူနိုက်သည် ကိုးကျင့်လုပ်ရသည့် အလုပ်တာဝန်များကို အကုန်သိသည်။ သူခိုင်းထားသည့် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် ကိုးကျင့်အပေါ် သနားကြင်နာစိတ် ဝင်လာပြီးနောက် သူပြန်လည်ကျန်းမာလာသောနေ့တွင် ရဲ့ပြည်သို့ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘီစီ ၄၉၁တွင် ကိုးကျင့်သည် ရဲ့ပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ရဲ့ပြည်မှ မင်းဆရာ ဘွန်ကျုံးနှင့် ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့သည် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြ၏။ ထီးနန်းကို ပြန်လည်ပေးအပ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုးကျင့်သည် ရဲ့ဘုရင်အဖြစ် ပြန်လည်စိုးစံလေတော့သည်။

ရဲ့မင်း ကိုးကျင့်သည် တိုင်းပြည်စစ်ရှုံးသောအခါ သူတစ်ပါးလက်အောက်၌ မည်မျှဂုဏ်သရေမရှိ ပင်ပန်းဆင်းရဲ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း အမှုထမ်းခဲ့ရသည်ကို ကိုယ်တိုင် သိရှိခံစားခဲ့ရတော့သည်။ သူသည် ထိုခံစားမှုကို မမေ့ချေ။ မိမိတိုင်းပြည် တိုးတက်စည်ပင်မှ စစ်အင်အား တောင့်တင်းမည်။ စစ်အင်အား တောင့်တင်းမှ သူတစ်ပါး၏ကျွန်ပြုမှုမှ ကင်းလွတ်မည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်တိုးတက်အောင် အဘက်ဘက်မှ ကြိုးစားကြံဆောင်လေတော့၏။

◆◆◆

(၉၅)

"ငါသည် ဝူပြည်တွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရပေသည် .... ဂုဏ်သရေမရှိ အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်း နေထိုင်ခဲ့ရပေသည် .... ဤသည်မှာ ငါတို့ စစ်ရှုံးခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည် .... ထို့ကြောင့် ငါတို့တိုင်းပြည်ကို အဘက်ဘက်မှ တိုးတက်အောင် လုပ်ရမည် .... "

ဝန်ကြီးမှူးမတ်များကိုလည်း ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရန် မိန့်တော်မူသည်။ တိုင်းပြည်ဘဏ္ဍာကြွယ်ဝလာစေရန် ဝန်ကြီးမှူးမတ် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား အမှုထမ်းများ အားလုံးတိုင်းသူပြည်သား အားလုံးကို ခြိုးခြံချွေတာရန် စနစ်တကျသုံးစွဲရန် ဆော်ဩ အမိန့်ထုတ်ပေးလေ၏။

သူသည် သူတစ်ပါးကို ခြိုးခြံချွေတာရန် လှုံ့ဆော်သည် မဟုတ်ပေ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ခြိုးခြံချွေတာသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်

တို့ကို မမေ့စေရန် ကိုးကျွင့်သည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ထိုင်ခုံတို့ကို စွန့်ပယ်လေသည်။ မာကျောသော ကောက်ရိုး၊ မြက်ခြောက်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်သော ထိုင်ခုံ၊ အခင်း၊ အကာတို့ကို ပြုလုပ်ခင်းကျင်း၍ ထိုင်သည်။ အိပ်စက်လေသည်။

သူ၏မိဖုရားကြီးမှာလည်း ကိုးကျွင်ကဲ့သို့ အတိဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ သူ့ကဲ့သို့ လိုက်နာနေထိုင်နိုင်သည်။ နန်းတွင်းသူများကိုလည်း မိဖုရားကြီးသည် ဆုံးမစကား ပြောကြားသည်။ သုခဟူသည် အကယ်စင်စစ် မရှိပေ။ ဒုက္ခရောက်မှသာလျှင် သုခကို တွေ့ရှိရကြောင်း ဟောပြောဆုံးမသည်။

ကိုးကျွင့်မင်းသည် အစားအသောက် ဆင်းရဲခဲ့ရသည်ကို မမေ့မလျော့ ခါးသီးသော သည်းခြေကို အစားအသောက်စားသည့် စားပွဲအနီး၌ ကြိုးဖြင့် ချည်ထားလေသည်။ အစားအသောက်များ စားမည်ပြုသောအခါ ထိုခါးသည့်အရသာကို ဦးစွာ မြည်းစမ်းပြီးမှ အစားအသောက်များကို စားသည်။ ကိုးကျွင့်မင်း၏ မိဖုရားကြီးသည်လည်း အခြားခါးသီးသော အသီးအနှံများကို အနီးတွင်ထား၍ ရှေးဦးစွာ စားပြီးမှ အစားအသောက်များကို စားသောက်လေ၏။

ဤသို့ မင်းနှင့်မိဖုရား တက်ညီလက်ညီ ဆောင်ရွက်သဖြင့် ကိုးကျွင့်မင်း၏ နန်းတော်တစ်ခုလုံးမှာ ခြိုးခြံချွေတာမှုဖြင့် လွှမ်းခြုံနေသည်။

ကိုးကျွင့်မင်းသည် တိုင်းပြည်၌ လူဦးရေတိုးတက်ပွားများလာရန်လည်း လှုံ့ဆော်သည်။

ဥပဒေဖြင့်လည်း ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်လေသည်။

ကျန်းမာသန့်စွမ်းသော ကလေးငယ်များ မွေးဖွားလာစေရန် အတွက်လည်း စည်းကမ်းဥပဒေများ ထုတ်သည်။ ထိုစည်းကမ်းဥပဒေမှာ အရွယ်ကြီးသော အမျိုးသားများသည် ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီးများနှင့် အိမ်ထောင်မပြုရသော စည်းကမ်းချက်လည်း ပါဝင်သည်။ သို့မှသာ သေးလှီသော ပိန်သော ကလေးများကို မွေးကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

အမျိုးသားတိုင်း အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်၊ အမျိုးသမီးတိုင်း အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဖြစ်စေရမည်ဟူသော စည်းကမ်းချက်ကိုလည်း ထုတ်သည်။

သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားပါက သားတစ်ယောက်အား အစိုးရမင်းတို့အား ပေးရသည်။ သားသုံးယောက် မွေးဖွားပါက သားနှစ်ယောက်အား ပေးရသည်။

အစိုးရမင်းတို့သည် ထိုကလေးများအား မွေးမြူစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ ထိုကလေးများထဲမှ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ကလေးများကို စစ်ပညာသင်ပေးရန် အခြေခံလေ့ကျင့်ခန်းများ လေ့ကျင့်နေသည်။ ထိုကလေးများအတွက် ကျွေးမွေးလေ့ကျင့်စရိတ်ကို ဘုရင့်နန်းတော်မှ အကုန်အကျ ခံသည်။

ကိုးကျင့်မင်းသည် သူ၏စစ်တပ်ကို လွန်စွာ ဂရုစိုက်သည်။ မြင်းရထားတပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်များကို ဖွဲ့စည်းပြီး ထိုတပ်တိုင်း

စွမ်းရည်ထက်မြက်စေရန် လေ့ကျင့်နေစေ၏။ သူ့ရဲကောင်း ရွေးချယ်ပွဲများလည်း ပြုလုပ်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်သားတိုင်း၊ အကြပ်တိုင်း၊ စစ်မှူးတိုင်း၊ သူ့ရဲကောင်းဖြစ်စေရန် ကြိုးစားကြသည်။

ယင်းသို့ ရဲ့ပြည်ကိုးကျင့်မင်းသည် ပြည်တွင်း၌ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို များစွာ ပြုလုပ်နေစဉ် ဝူဘုရင် ဖူခိုက်ကမူ ဝင့်ဝါမာန်ကြွလျက် ထီးနန်းစည်းစိမ် ယစ်မူးပျော်ရွှင် နေလေသည်။

ဝူယွင်က လျှောက်ထားလေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... တိုင်းပြည်စစ်တပ်ကို ပစ်မထားသင့်ပါ .... ဓားသည် ပစ်ထားလျှင် တုံးတတ်ပါသည် .... ဓားသွေးကျောက်ဖြင့် သွေးနေမှ ထက်နေတတ်ပါသည် .... ထို့ကြောင့် စစ်တပ်ကြီးကိုလည်း အမြဲလေ့ကျင့်နေစေသင့်ပါသည် .... "

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်က ရယ်လေသည်။

"အဘယ်ကြောင့် လေ့ကျင့်နေရမည်နည်း .... မည်သည့်တိုင်းပြည်က ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို စစ်ထိုးဖို့ ကြံနေသနည်း .... သင်၏ အစိုးရိမ်ကြီးမှုကို ကျွန်ုပ်မကြားလို .... ကျွန်ုပ်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးစွာ ပျော်ရွှင်နေပါရစေ .... "

ဝူယွင်မှာ နန်းရင်းဝန်ကြီးဖြစ်သော်လည်း ဝူဘုရင် ဖူခိုက်က အရေးမပေးတော့သဖြင့် တန်ခိုးသြဇာ မှေးမှိန်လျော့ကျ သွားတော့သည်။

ဝူယွင်သည် တီးတိုး ညည်းညူလေသည်။

"ဤမြင်း အပျော်ကျူးပုံမျိုးဖြင့် တိုင်းတစ်ပါးက လာရောက် တိုက်ခိုက်လျှင် ဤပြည်သည် ခွက်ခွက်လန်အောင် ဆုံးရှုံးတော့မည်၊ မည်သည့် ပြင်ဆင်မှုမှလည်း ရှိမနေချေ .... ဩော် .... ခက်ပါဘိတော့ သည် .... "

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် ဝူစစ်တပ်ကြီးကို လျစ်လျူရှုထားပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကိုသာ ကျင်းပနေလေတော့သည်။

◆◆◆

(၉၆)

အရှုံးမှအမြတ်ယူသူ

ကိုးကျင့်မင်း၊ မင်းဆရာဘွန်ကျုံးနှင့် စစ်မှူးကြီး ဖျန်လိုက်တို့ သုံးဦးသည် ခေါင်းချင်းရိုက်တိုင်ပင်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဝူဘုရင် ဖူခိုက်ထံသို့ မိန်းမချော မိန်းမလှကညာတစ်ဦးကို ပို့ဆောင် ဆက်သလိုက်သည်။ ထိုကညာ၏အမည်ကား စီဆူတည်း။

စီဆူးသည် သာမည အမျိုးသမီးမဟုတ်ချေ။ ကိုးကျင့်မင်းက အထူးလျှို့ဝှက် သင်ကြားပေးလိုက်သည့် သူလျှိုမလေးသာ ဖြစ်လေ သည်။ စီဆူးသည် အဆို၊ အတီး၊ အကပညာအားလုံးကို တတ်ကျွမ်း သည်။ စကားလည်း တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် စီဆူးအား လွန်စွာ မြတ်နိုးသည်။ သူသည် စီဆူး၏နန်းဆောင်၌သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။

တစ်ခါသော် ဝူဘုရင် ဖူနိုက်သည် စီဆူးအား တိုင်ပင်လေသည်။

"ချစ်နှမငယ် .... သင်တို့ပြည်မှ မင်းသည် ငါ့ထံမှ မျိုးရင်းစပါးစေ့ တစ်သောင်းကို အချေးအငှား ပြုနေရှေသည် .... ဤနှစ်စိုက်ပျိုးရာသီကုန်သည်နှင့် အကျေအလည် ပြန်ဆပ်မည်ဟု ဆိုသည် .... ငါ ချေးငှားသင့်ပါသလော .... "

စီဆူးက သာယာသောအသံဖြင့် တောင်းပန်သည်။

"အရှင်မင်းကြီး .... ရဲ့ပြည်မှာ စားနပ်ရိက္ခာ လွန်စွာ ရှားပါးနေသည် .... အရှင်ကူညီမှသာ ရဲ့ပြည်သည် အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်၊ မျိုးရင်းစပါးများကို ချေးငှားပါရန် ကျွန်တော်မျိုးမကလည်း တောင်းပန်ပါသည် .... "

ဤသို့ဖြင့် ဝူဘုရင်သည် ရဲ့ပြည်သို့ မျိုးစပါးတစ်သောင်းကို တင်ပို့ချေးငှားလိုက်လေသည်။

ရဲ့ပြည်လယ်သမားတို့သည် ဝူပြည်မှ ကောင်းမွန်သော မျိုးရင်းစပါးတို့ကို အချိုးကျဝေမျှ လက်ခံယူပြီး စိုက်ပျိုးကြရသည်။

ရဲ့ပြည်လယ်သမားတို့ သူတို့၏လယ်မြေများကို ကောင်းစွာထွန်ပြီး စိုက်ပျိုးကြသဖြင့် သီးနှံအထွက် ကောင်းသည်။ နှစ်ကုန်သော် အစိုးရမင်းတို့ သတ်မှတ်ပေးသည့် အခြင်အတွယ်များအတိုင်း ပြန်လည်ပေးသွင်းရလေ၏။

ရဲ့ပြည်မှ မင်းဆရာ ဘွန်ကျုံးသည် ဝူပြည်မှ ချေးငှားယူထားသည့် မျိုးရင်းစပါးစေ့ တစ်သောင်းကို ပြန်ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ရဲ့ပြည်မှ ပြန်လည်ပေးဆပ်သော မျိုးရင်းစပါးတို့သည် အောင်မြင်ကြီးထွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝူဘုရင် ဖူနိုက်သည် လွန်စွာသဘောကျကျေနပ်လေ၏။ ဝူဘုရင်သည် ဝူလယ်သမားများကို ဖြန့်ဝေပေးကာ စိုက်ပျိုးစေလေ၏။

မိုးဦးသို့ရောက်သော် ဝူလယ်သမားတို့သည် ရဲ့ပြည်မှပြန်ဆပ်သော မျိုးရင်းစပါးတို့ကို အကြီးအကျယ်စိုက်ပျိုး ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်လသာ အချိန်ကျော်လာသည်။ စပါးပင်တို့သည် အပင်မထွက်ဘဲ ရှိသဖြင့် လယ်သမားတို့ ထိတ်လန့်လာကြလေ၏။

ရေမြေမတူသဖြင့် ရဲ့တို့၏မျိုးစပါးများသည် ဝူပြည်၏မြေကြီးတွင် အပင်မပေါက်ဟု ဝူလယ်သမားတို့ တွေးကြကုန်၏။ ဝူဘုရင်ဖူနိုက်နှင့် ဝန်ကြီးမှူးမတ်များလည်း ဤသို့ပင် တွေးကြသည်။

သို့သော် ဝူပြည်မှယူသွားသော မျိုးရင်းစပါးများမှ ရဲ့ပြည်၌ အဘယ်ကြောင့် ပေါက်ရောက်ဖြစ်ထွန်းကြသနည်း။ ဤသည်ကို ဝူတို့ မစဉ်းစားတတ်ချေ။

အမှန်မှာ ရဲ့ပြည်မှ မင်းဆရာဖြစ်သော ဘွန်ကျုံးအစီအစဉ်ဖြင့် ရဲ့တို့က ပြန်လည်ပေးဆပ်သည့် မျိုးရင်းစပါးများသည် အပင်မပေါက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွန်ကျုံးသည် ပြန်လည်ပေးဆပ်မည့် မျိုးရင်းစပါးများကို ပေါင်းတင်နေလှန်းပျက်စီးစေပြီးမှ ပြန်လည်ပေးဆပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။ ဝူလယ်သမားတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာပြတ်လပ်မည့်အရေးကို တွေးတောကြောက်လန့်ပြီး သူတို့၏ မျိုးစပါးများကို ပြန်

လည်စိုက်ပျိုးကြလေတော့၏။ သို့သော် စိုက်ပျိုးချိန် နောက်ကျနေလေပြီ။ အချိန်များသည် ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်တော့၏။ သူတို့လယ်၌ စိုက်ပျိုးသော စပါးပင်များသည် မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤနှစ်တွင် ဝူပြည်၌ သီးနှံစပါးမဖြစ်ထွန်းဘဲ စားနပ်ရိက္ခာအတွက် ဝူပြည်သူတို့ အတိဒုက္ခ ရောက်ရလေတော့၏။

စပါးအရေးအခင်းကြောင့် ဝူပြည်တစ်ပြည်လုံး စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်နေရသည်။ ထိုအထဲတွင် ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် ချီပြည်အား မကျေနပ်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်ချီတိုက်ခိုက်ရန် စစ်ပြင်တော့သည်။ ဤသည်ကို ဝူယွင်က တားမြစ်၏။

"အရှင်မင်းကြီး .... တိုင်းပြည်၌ စပါးအရေးအခင်းကြောင့် စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေကြပါသည် .... တိုင်းသူပြည်သားများကို စစ်ရေးအရ စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေသင့်ပါ .... အရှင်မင်းကြီး ဆင်ခြင်တော်မူပါ .... "

ဘုရင်ဖူခိုက်၏ စစ်မှူးပုဖုံးမှာ ဝူယွင်ကို မနာလိုမရှုဆိတ် ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ သူသည် ဘုရင်ဖူခိုက်အား ဤသို့ အကြံပေးလေ၏။

"ဤလူကား ဝူပြည်သားမဟုတ်ပါအရှင် .... ချူပြည်သားသာ ဖြစ်ပါသည် .... အရှင့်အား အစစအရာရာ တားမြစ်ပိတ်ပင်လျက် ဆန့်ကျင်မှု ပြုနေပါသည် .... သူ့အား ဖယ်ရှားလိုက်မှ အရှင်စိတ်ချမ်းသာရာ ရပါမည်အရှင် .... "

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

"မှန်သည် .... ဤသူသည် ဝူပြည်သား မဟုတ် .... တစ်ပါးပြည်သားသာ ဖြစ်သည် .... ဝူပြည်အပေါ် စေတနာ မထားနိုင်ရှေ .... "

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် ဝူယွင်ထံ လက်သုံးတော် ရွှေဓားတစ်လက်ကို ပေးပို့၍ သဝဏ်လွှာတစ်စောင်ပါ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

"ဝူယွင် .... သင့်ကိုယ်သင် သတ်သေမည်လော .... သို့မဟုတ် သင့်ကို သတ်ရန် စစ်သည်တော်များကို လွှတ်ရမည်လော .... "

ဝူယွင်သည် ယူလာသည့်သဝဏ်လွှာကိုဖတ်ကာ ဒေါသဖြစ် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် နာကြည်းစွာ ရယ်မောမိလေ၏။

"ငါသည် ငါ့ကိုငါ ချူပြည်သားဟု မမှတ်ယူချေ .... ဝူပြည်သား ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူ၏ .... ငါ၏အကြံဉာဏ်အားလုံးကို ဝူပြည်ကောင်းစားစေရန်သာ အသုံးပြုသည် .... ယခု ဤစေတနာအား ဝူဘုရင်ဖူခိုက်က ကျေးဇူးဆပ်လေပြီ .... ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်အမွန်အမြတ် မထားတတ်သူတို့ သံဝေဂ ယူသင့်ဖွယ်ပင်တည်း .... "

ဝူယွင်သည် လက်သုံးတော်ရွှေဓားကို ယူကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိုးသတ်လိုက်လေ၏။

ဝူဘုရင် ဖူခိုက်သည် ဝူယွင်အား သေစေပြီးနောက် ပုဖုံးကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုလေတော့၏။ ပုဖုံးအား နန်းရင်းဝန်ကြီးခန့်ကာ နန်းတွင်းအာဏာများ ခွဲဝေပေးတော့သည်။

ဤနှစ်တွင် လယ်ယာများ ရိက္ခာပြတ်လတ်နေစဉ် ဖူနိုက်သည် အလှမယ်စီဆူးနှင့် စံမြန်းရန် နန်းဆောင်သစ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို တည်ဆောက်လျက် ရှိပြန်၏။ ဝူပြည်သူတို့မှာ ညည်းညူကြကုန်သည်။

သို့သော် ဝူဘုရင် ဖူနိုက် ကံကောင်းလေသည်။ ဘီစီ ၄၈၂ခုတွင် ဖူနိုက်သည် ချီပြည်အား စစ်ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ဇွေပြည်၊ ကျင့်ပြည်နှင့် လူးပြည်တို့သည် ဝူပြည်နယ်အား စိုးရွံ့ကြသဖြင့် မဟာမိတ်ပြုရန် ကမ်းလှမ်းလာကြလေသည်။

ထိုမင်းတို့သည် ဖူနိုက်အား ဦးစီးခေါင်းဆောင်မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်ကြသည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ် ခွန်အားပြည့်ဝနေသော ရဲ့ပြည်သည် ကိုးကျင့်မင်း၊ မင်းဆရာ ဘွန်ကျုံးနှင့် စစ်မှူးကြီး ဖျန့်လိုက်တို့ ခြံရံလျက် ဝူပြည်အား ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ဝူပြည်မှ စစ်မှူးကြီး ပုဖုံးသည် ဝူစစ်တပ်ကြီးဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်သော်လည်း မနိုင်ဘဲ ရှုံးနိမ့်ရလေ၏။

ပုဖုံးသည် ရဲ့စစ်တပ်ကြီးကို လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်လေသည်။ ရဲ့စစ်တပ်ကြီးသည် နန်းမြို့တော်သို့ချီတက်ပြီး ဝူနန်းတော်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

ဤတွင်မှ ဝူဘုရင် ဖူနိုက်သည် နန်းရင်းဝန်ကြီး ဝူယွင်ကို သတိရတော့၏။

"ငါ မှားလေပြီ၊ ဝူယွင် သတိပေးခဲ့သည်မှာ မှန်၏ .... ဝူယွင်ကို ငါသည် အချည်းအနှီး သေစေခဲ့ပြီ .... "

ဖူနိုက်သည် ဝူယွင်ကို တမ်းတအော်ဟစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်၏။

ကိုးကျင့်သည် အသစ်ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားသော ကူချင်နန်းမြို့တော်အတွင်းရှိ နန်းတော်သစ်ကြီး၏ ရာဇပလ္လင်ပေါ်ဝယ် ဝင့်ထည်စွာ ထိုင်တော်မူလေ၏။

ဖူနိုက်၏ စစ်ဦးစီးမှူးကြီး ပုဖုံးကို ရဲ့ပြည်အား အညံ့ခံသဖြင့် ရဲ့ပြည်မင်းက သက်ညှာမှုပေးလိမ့်မည်ဟု အများက တွေးထင်ကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ကိုးကျင့်မင်းက သက်ညှာမှု မပေးပါ။

"သင့်အတွက် အကောင်းဆုံးကတော့ သင့်အရှင်သခင်၏နောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည် .... သင်သည် တမလွန်ဘဝအထိ လိုက်လံအမှုထမ်းသင့်၏ .... "

ကိုးကျင့်မင်းသည် ပုဖုံးအား ကွပ်မျက်လိုက်၏။ ရဲ့မင်းကိုးကျင့်သည် ဝူပြည်အား ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ချီပြည်၊ ကျင့်ပြည်၊ စုံပြည်နှင့် လူးပြည်များသည် ရဲ့မင်းကိုးကျင့်အား အသစ်တစ်ဖန် မဟာမိတ်ပြုရန် ပြင်တော့၏။ ရဲ့စစ်တပ်ကြီးသည် အင်အား ကြီးမားလှသည်ကို သူလျှိုအထောက်အထားများက သတင်းပေးပို့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ချွန်ချူးခေတ်ကာလတွင် ချီမင်း ချိဝမ်ကြောင့် ချီပြည်ကြီး အင်အားကြီးမားခဲ့ရသည်။ အခြားပြည်မင်းများက ချီပြည်ကြီးအား ခယကြ

ရလေသည်။ တစ်ဖန် ကျင့်ပြည်မင်း ကျင့်ဘွန်ကြောင့် ကျင့်ပြည် တန်ခိုးဩဇာတက်ခဲ့ပြန်ရာ အခြားပြည်မင်းတို့က ခယကြရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ဂူပြည်စုံ့လန်မင်း တန်ခိုးဩဇာ တက်ခဲ့ပြန်ရာ ဂူပြည်ကြီးသည် အခြားမင်းတို့၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မင်း ဖြစ်ခဲ့ရပြန်လေ၏။

အစဉ်အတိုင်း ချင်မူမင်း တန်ခိုးတက်ခဲ့သည်။ ချူကျွမ်းမင်း တန်ခိုးတက်ခဲ့သည်။ ချွန်ချူး ခေတ်နောက်ပိုင်းကာလတွင် ဝူဘုရင် ဟိုလွီမင်း တန်ခိုး ထွားခဲ့လေသည်။ ချွန်ချူးခေတ်နောက်ပိတ်ကာလတွင် ရဲ့ပြည်သည် အင်အားကြီး တိုင်းပြည်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ခေတ်အစ၊ အလယ်၊ အနှောင်းပိုင်း ကာလတစ်လျှောက်လုံး တိုင်းပြည်အချင်းချင်း စစ်ခင်းလိုက်၊ ချစ်ကြည်ရေးလုပ်လိုက်၊ ကလဲ့စားချေလိုက်ဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေ၏။ ထိုခေတ်သည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာမျှ ကြာမြင့်ခဲ့လေသတည်း။

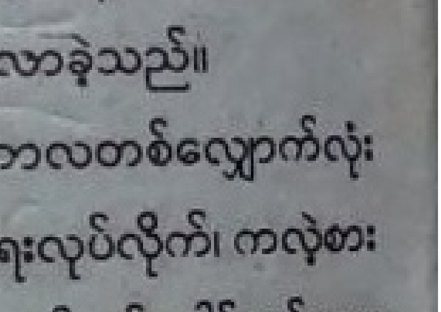

ပြီးပါပြီ။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်